

Tímár Gábor

A FEGYVEREK ÁRNYÉKÁBAN

PÜSKI

Tímár Gábor
A FEGYVEREK ÁRNYÉKÁBAN

Mukinak

Tímár Gábor

A FEGYVEREK ÁRNYÉKÁBAN

PÜSKI

BUDAPEST, 2007

Copyright © Tímár Gábor, 2007
www.gabor-timar.com

Sajtó alá rendezte
Hollós Adrienne

ISBN 978-963-9592-45-2

1. FEJEZET

1937. március első felében szinte megállás nélkül esett az eső Budapesten, ezért a Várhegy közelében lévő elemi iskola igazgatója is úgy határozott, hogy 15-én a tanulók ne az udvaron, hanem a tornateremben gyülekezzenek. Pontban tíz órakor felcsendült a Himnusz, majd az egyik tanító elmondta ünnepi beszédét. Ezt követően DeVendt Arthur, a 4/a osztály kitűnő tanulója lépett az emelvényre, és magabiztos hangon elszavalta a Nemzeti dalt. Az 1848-as forradalomra való megemlékezés végén a jelenlévők elénekelték a Szózatot, majd a kettesével felsorakozott fiúnövendékek a tanári kar felügyelete mellett fegyelmezetten elhagyták az épületet. Csupán a kapun kívül bomlottak fel a sorok. Kisebbségi csoportokba verődve egyesek jobbra, mások balra fordulva folytatták útjukat.

Az iskolai ünnepség végére kisütött a nap, így Arthur, aki szüleivel a bátyasétány alatt lakott, nem bánta, hogy most is több mint száz lépcsőfokot kell megmásznia ahhoz, hogy hazaérjen az elegáns lakásukba, amelynek ablakai a budai hegyekre néztek.

Örült, hogy megtapsolták, az igazgatóhelyettes dicsérete pedig különösen jólesett neki, bár akkor lett volna igazán boldog, ha a szülei is hallják. De belátta, hogy az anyja nem hiányozhatott annak a leánygimnáziumnak az ünnepségéről, ahol tanított, az apjának pedig, aki magas rangú katonatisztként a Honvédelmi Minisztériumban teljesített szolgálatot, aznap délelőtt a tűzérek díszszemléjén kellett részt vennie az Andrássy laktanyában.

Mihelyt felért a legfelső emeletre, hosszan nyomta a lakásuk ajtaja melletti csengőt.

– Nyitom már! – kiáltott a házvezetőnő, majd beengedte a kisfiút. – A nagyságos asszony azt üzeni, hogy az úrfi ma is egyedül ebédeljen, mert ő is, meg az őrnagy úr is csak délután jönnek haza.

– Akkor gyorsan átöltözöm, nehogy leegyem a sötétkék Bocskai-ruhámat, és már tálalhat is. Remélem, finomat főzött.

Ebéd után félrevonult a szobájába, és kezében Jules Verne *Vingt Mille Lieues sous les mers* című regényével kényelmesen elhelyezkedett az ablak közelében álló karosszékben, hogy ott folytassa Némó kapitány kalandjait, ahol előző nap abbahagyta.

Bár Arthur dédapjának a nagyapja az Osztrák-Magyar Monarchia területén élte le élete nagyobbik felét, Napóleon hadseregének egykori katonája nem feledte származását. Gyermekeitől megkövetelte, hogy a németen kívül a francia nyelvet is tökéletesen értsék. E hagyomány olyannyira öröklődött a családban, hogy báró DeVendt Endre Arthur születésétől kezdve kizárólag franciául szólt a fiához, sőt ragaszkodott hozzá, hogy a gyereket ne a magyar, hanem a francia helyesírásnak megfelelően anyakönyvezzék.

Délután négy óra felé hazatértek a szülők. Hármasan kényelmesen meguzsonnáztak, majd az apa így szólt Arthurhoz:

– Itt az ideje, hogy megbeszéljünk egy fontos dolgot. Júliusban leszel tízéves, emiatt szeptembertől már nem járatsz ugyanabba az iskolába, ahova eddig. Anyáddal arra gondoltunk, hogy a kőszegi katonaiskolába íratunk be.

– De én nem akarok katona lenni!

– Hogyhogy? Amíg a tüzérlaktanyában laktunk, szinte könyörögtél az őrmestereknek, hogy mutassák meg, hogyan kell menetelni meg lovagolni. Engem pedig rávettél, hogy magyarazzam el, hogyan kell a lőfegyverekkel bánni. Nyolcéves korodra jobb céllövő lettél, mint a legtöbb katona.

– Csak azért, mert le akartam pipálni a nagyobb gyerekeket.

– Azt hittem, jól érezted magadat a laktanyában – szólt közbe Arthur anyja. – Még sírtál is, amikor megtudtad, hogy elköltözzünk.

– Igen, mert rájöttem, hogy akkor nem játszhatok minden nap Zolival meg Gittával. Viszont semmi kedvem egész életemben laktanyákban gyakorlatozni. Ha nagy leszek, az akarok lenni, ami Vili bácsi. Majd megtanulok németül meg angolul, hogy én is kereskedhessek a külföldiekkel. Talán Indiába meg Amerikába is eljutok egyszer.

– Szerintem nem lenne szabad megfeledkezned a haza iránti kötelességedről – jegyezte meg az apja.

– Nem elég, ha a gimnázium elvégzése után leszolgálok a katonaévémet?

– Gondolj az őseidre! – szólt az anyja. – Apád hivatásos tiszt. Az volt a nagyapád, az ő apja, sőt még a dédapja is. Meséltük, hogy azért vagy te is báró, mert az ükapád vitézül harcolt az isaszegi csatában, és jutalmul nemcsak egy Sopron melletti szőlőbirtokot kapott a császártól, hanem bárói címet is.

– Muszáj folytatnom a családi hagyományt?

– Nem muszáj, csak csodálkozom, hogy így vélekedsz – felelte az anyja.

Arthur hirtelen arra gondolt, hogy talán az anyja nem bánná, ha nem lenne hivatásos tiszt a fiából, de nem merte megkérdezni, hogy jól sejti-e.

– Csalódtam benned, fiam – jelentette ki DeVendt Endre, – de figyelembe veszem a kívánságodat.

– Ha már így alakult a helyzet, a Királyi Katolikus gimnáziumba kellene beíratni Arthurt. Ez az egyik legjobb gimnázium Budapesten, ráadásul egészen közel van, a Halászbástya alatt – jegyezte meg DeVendtné.

A tanév végén Arthur boldogan nyújtotta át kitűnő bizonyítványát a szüleinek. Mindketten megdicsérték, majd az anyja így szólt:

– Elég nagy vagy már ahhoz, hogy elkezdj sportolni.

– Én már régóta sportolok. Még nem jártam első elemibe, amikor megtanultam korcsolyázni.

– Valóban, de a nyáron is szükséged van a mozgásra. Apáddal úgy határoztunk, hogy hétfőtől magammal viszlek,

és amíg én a barátnőimmal teniszezem, te az edzőtől magánórákat veszel. Emlékszel még Sárosy bácsira? Ő fog tanítani.

– Jaj, de jó. Csak nem a régi lovardában fogunk játszani?

– Nem. Amíg jó az idő, a Margit híd mellett a postás klubban teniszezünk. Viszont ősztől te is teniszezhetsz a laktanyában, mint mi. Hacsak nem akarsz ismét Zolival meg Gittával malmozni, mint tavaly meg tavalyelőtt.

– Dehogyan akarok, különben is untam már egy kicsit.

– Én viszont azt szeretném, ha szeptembertől zongorára is járnál – mondta az apja. – Az általános műveltséghez a zene ismerete is hozzátartozik.

– Az lányoknak való. Nem kezdhetnék el inkább angolul tanulni? Olyan kíváncsi vagyok már Edgar Wallace könyveire. A címlapjuk alapján nagyon izgalmasnak tűnnek. Minél előbb szeretném elolvasni őket.

– Nem bánom – mondta az apja némi gondolkodás után. – Anyád majd megbeszéli Irén nénivel, hogy hetente kétszer vagy háromszor jöjjön el, és tanítson angolra.

– Köszönöm szépen.

Arthur nagyon élvezte a nyári szünidőt, de augusztus végefelé már alig várta, hogy megkezdődjön az iskola. Anyjától hallotta, hogy a gimnáziumban minden tantárgyat más tanár fog tanítani, és majd latinul is kell tanulnia. Kíváncsi volt, kik lesznek az osztálytársai, és mennyire tud majd helytállni közöttük. A második hét elteltével örömmel állapította meg, hogy nem kell szégyenkeznie.

– Borzasztó okosak a többiek, nem lesz könnyű jó osztályzatokat kapni – mondta a szüleinek vasárnap ebéd közben.

– Egy igazi férfi nem törekszik könnyű győzelemre – jegyezte meg az apja.

– És milyenek a tanárok? – kérdezte az anyja.

– A latintanár a kedvencünk. A felsősök Tökmagnak hívják. Alacsony fiatalember, ráadásul olyan fürge, mint a

gyík. Az ő óráit élvezzük a legjobban, mert a régi Rómáról is sokat mesél.

Az első három évben Arthur csupa jó jegyet kapott az iskolában, teniszezni is egyre ügyesebben teniszezett, sőt az angollal is egészen jól boldogult.

1940 nyarán DeVendtné abban reménykedett, hogy a gyerekből valóban nem lesz hivatásos katonatiszt, de a férje arra gondolt, hogy amennyiben Arthurt a következő évben átiratnák a pécsi katonai főreál iskolába, akkor esetleg kedvet kapna a katonai pályához, és a Ludovikán folytatná tanulmányait. Az Európában dúló háború azonban Magyarországon is érezte hatását. Nem sokkal az után, hogy Arthur szeptemberben megkezdte tanulmányait a gimnázium negyedik osztályában, a vezérkar DeVendt Endre őrnagyot előléptette alezredessé, és különleges feladattal Németországba vezényelte.

Arthur és az anyja nap mint nap aggódva figyelték a hadijelentéseket. A német városokat ért bombázások hallatára mindkettőjükön elhatalmasodott a félelem. Arthur éjszakánként gyakran álmatlanul forgolódott az ágyában, napközben rendszerint álmos volt, az iskolában alig figyelt a tanárok magyarázatára, délutánonként pedig nehezen ment neki a tanulás. Minthogy az addig kitűnő tanuló egyre többször kapott rossz jegyeket, elhatározta, hogy dolgozatírás közben puskázni fog. A számtantanár nem vette észre, a fizikatanár viszont tetten érte, és azonnal intőt adott neki. Arthur nem akarta elszomorítani a férje miatt amúgy is nyugtalan anyját, ezért ahelyett, hogy aláírta volna vele az ellenőrző könyvet, inkább odahamisította a nevét. Amikor másnap átnyújtotta a füzetecskét a tanárjának, az rögtön rájött, hogy az intőt nem DeVendtné írta alá. Emiatt Arthur igazgatói megrovásban részesült.

Amikor DeVendt Endre december elején szerencsésen hazaérkezett, a hónapokig búskomor gyereket mintha kicsérelték volna. Arthur azt sem tudta, hová legyen örömeiben. Egy alkalommal egy pengőben fogadott Gál Tibivel, a csin-

talanságáról elhíresült osztálytársával, hogy rá mer tüzni az énektanár zakójára egy papírfarkat. Az idős férfi az egész-ből semmit sem vett észre, és óra után a hosszú papírcsíkkal együtt ment vissza a tanári szobába. Az osztályfőnök percekben belül megjelent a tanteremben, és kijelentette: amennyiben nem jelentkezik a tettes a tanítás befejezése előtt, az egész osztályt bezárja. Arthur úriemberhez méltóan úgy érezte, hogy tettéért vállalnia kell a felelősséget, és délben bement a tanári szobába. Az igazgató alaposan megszidta, majd beírta Arthur ellenőrző könyvébe, hogy sürgősen beszélni akar a szülőkkel.

Másnap délután DeVendt Endre behívta a fiát a dolgozószobába.

– Voltam az iskolában. Az igazgató csak azért nem csap ki azonnal, mert megígértem, hogy jövőre nem fogsz odajárni. Azonban kétfelm, hogy bármelyik színvonalas budapesti gimnázium felvenne. Ezért úgy döntöttem, hogy őstől a nagyváradi hadapródiskola növendéke leszel. Érettségi bizonyítványról ne is álmodj! Amennyiben évfolyamelsőként fejezed be az iskolát, akkor hadnagyként helyeznek át a hadsereg állományába. Különben zászlósként szolgálhatsz öt évig.

– De én nem akarok katona lenni!

– Akkor beállhatsz suszterinasnak. Gondolkodni kellett volna kicsit, mielőtt végrehajtod azt az ostoba csínyt. Végeztünk.

Arthur kétségbeesésében az anyjához fordult segítségért.

– Nem iratkozhatnék be valamelyik jó nevű vidéki gimnáziumba? Megígérem, hogy év végére megint tiszta kitűnő lesz a bizonyítványom.

– Majd meglátom, mit tehetek az érdekedben. Addig tanulj szorgalmasan, kisfiam!

A húsvéti szünet után DeVendt Endre ismét behívta fiát a dolgozószobájába.

– Látom, megemberelted magad, és tudom, mennyire szeretnél gimnáziumi érettségit szerezni. Nos, fiam, elárulom, hogy nemrég megjelent a Honvédelmi Minisztérium Közlönyében a hír, miszerint ősztől honvédtiszti fiúnevelő intézet nyílik a nemrég visszacsatolt Erdély területén, Nagyváradban. A növendékek a Károlyi kastély falain belül katonai nevelést, a városban működő piarista gimnáziumban pedig magas színvonalú középiskolai oktatást és a végén érettségi bizonyítványt kapnak.

– Bárcsak felvennének!

– A parancsnok, Csáth alezredes, régi barátom. Megígérte, hogy amennyiben megfelelsz a felvételi követelményeknek, eltekint az igazgatói megrovásodtól.

– Ígérem, nem fogok többet rosszkodni.

Néhány nappal később DeVendtné így szólt Arthurhoz:

– Holnap add át az osztályfőnöködnek ezt a borítékot! Megírtam, hogy pénteken lesz a felvételd, és emiatt hiányozni fogsz.

Reggel fél kilenckor kellett jelentkezni a Gyáli úti helyőrségi kórházban. Hamarosan az összes gyereket betelítették egy terembe, és fogalmazást kellett írniuk a hazaszeretetről. Aztán az öltözőben fel kellett venniük a tornaruhájukat, és a tornateremben különféle gyakorlatokat kellett végrehajtaniuk. Ezt követően sorba kellett állniuk, kettesével be kellett menniük a rendelőbe, és a katonaeorvosok szigorú tekintete előtt anyaszült meztelenül jobbra-balra, előre-hátra kellett fordulniuk. A vizsgáztatók elismerően bólogtattak, de nem árulták el, ki felelt meg a követelményeknek.

– Gratulálok – mondta július elején egy este DeVend Endre a fiának. – Megérkezett a Honvédelmi Minisztérium oktatási osztályának a levele, miszerint felvettek a nagyváradban gróf Károlyi István Honvédtiszti Fiúnevelő Intézetbe. A tájékoztató szerint augusztus 7-én vagy 8-án reggel nyolc óra és délután három óra között kell jelentkezned. Szülői kíséretre csak azoknak van szükségük, akik az első, a második vagy a harmadik évfolyamba fognak járni.

– Ezek szerint nem jöttök velem? Szeptembertől ötödikes leszek.

– Egy tizennégy éves fiú már nyugodtan utazhat egyedül. Anyád ki fog kísérni a pályaudvarra. A vonat este nyolc után indul, és reggelre ér Nagykárolyba. Az állomás előtt majd beülsz egy konflisba, és elviteted magad a Károlyi kastélyhoz. De borravalót is adj a kocsisnak! Lesz nálad elegendő pénz. Egyébként a levélben részletesen felsorolták, hogy mi mindent vigyél magaddal. Ezeket majd anyáddal megveszitek.

Arthur izgatottan várta az indulás napját. A több mint tíz óráig tartó utat majdnem végigaludta, ezért meglepődött, amikor utastársai szóltak, hogy mindjárt megérkeznek Nagykárolyba. Leszállt a vonatról, és megkereste a bérkocsikat.

– Legyen szíves, vigyen el a Károlyi kastélyhoz! – mondta az első kocsisnak.

– Egy pengő ötven, fiatalúr.

– Mehetünk.

Amikor vulkánfíber kofferjával a kezében leszállt, elámult a kovácsoltvas kerítés mellett. Mindenre számított, csak erre nem. Odalépett az őrbódéhoz, és megszólította a tiroli zakót és vadászkalapot viselő idős férfit.

– Báró DeVendt Arthur vagyok. Ez a fiúnevelő intézet?

– Ez bizony. Mindjárt szólok Tatár szakaszvezető úrnak, ő majd gondodat viseli.

Várakozás közben Arthur alaposan szemügyre vette a középkori várra emlékeztető épületet. „Talán még tömlöc meg kínzókamra is van benne,” gondolta.

Hamarosan visszatért a portás egy bajuszos férfival. A zöld színű paroliból meg a három fehér csillagból Arthur rögtön tudta, hogy gyalogos szakaszvezető az illető.

– Mozgás, mozgás! – mondta a mogorva férfi, majd a raktár ajtaja előtt magára hagyta Arthurt.

Bent egy barátságos őrmester tréfás megjegyzések közepette egyenruhát, inget, alsóneműt, cipőt, törülközőt meg

ágyneműt osztott az újoncoknak. A végén megmutatta, hogyan helyezzenek el mindent egy kupacban a lepedőjükön, és hogyan vegyék a hátukra a batyut. Miután elkészültek, Tatár szakaszvezető vezényletével a fiúk felmentek a hálószobákhoz. A zordon férfi egyenként kijelölte mindenkinek az ágyát meg a szekrényét.

– Minél előbb tanulják meg, hogyan kell szabályosan bevetni az ágyat és a szigorú előírásoknak megfelelően elhelyezni a holmijukat a szekrényben, mert később maguk fogják az alsóbb évfolyamokba járó növendékeket ellenőrizni! – mondta Arthurnak meg négy szobatársának a szakaszvezető.

Másnap hangos csengőhangra ébredtek. Reggeli után elhangzott a parancs:

– Tíz perc múlva gyülekező a gyakorlótéren!

Arthur szemügre vette a társaságot. A tíz-tizenegy éves gyerekek megszeppenve álltak a nagyok körül. „De jó, hogy négy évvel ezelőtt nem kellett Kőszegre mennem! Ilyen kisfiúkat nem lenne szabad katonaiskolába küldeni,” állapította meg magában.

Tatár szakaszvezető felsorakoztatta az újoncokat, majd elkiáltotta magát:

– Vigyázz!

Nemsokára peckesen odalépdelt három tisztt. Egyikük alezredesi rangot viselt. Arthur ebből arra következtetett, hogy ő lehet Csáth, apja régi barátja.

– Alezredes úr, alázatosan jelentem, az újoncok felsorakoztak – mondta Tatár szakaszvezető.

Csáth végignézett a csoporton, majd így szólt:

– Uraim, Isten hozta önöket intézetünkbe. Bár személyesen még nem ismerek mindenkit, elolvastam a jellemzésüket. A jelentkezők közül a legjobbakat vettük fel, ezért remélem, hogy kiváló növendékei lesznek intézetünknek. Ne feledjék, hogy önök lesznek a magyar királyi hadsereg jövőbeli tisztjei, tehát ennek szellemében kell viselkedniük. Attól kezdve, hogy megkezdődik a tanítás, önök reggelente

katonás rendben fognak végigvonulni a városon a piarista gimnáziumba, és délben ugyanolyan fegyelmezetten fognak visszatérni a kastély falai közé. Tatár, Szabó és Vas szakaszvezetők addigra megtanítják önöket, hogyan kell menetelni. Némedy százados úr és Kováts hadnagy úr majd ismerteti önökkel a szolgálati szabályzatot. Sok szerencsét. Végeztem.

A negyven növendék nap mint nap szinte vért izzadva igyekezett eleget tenni a szigorú napirendnek és a merev előírásoknak, mert mindenki félt a büntetés különféle fokozataitól. Csak azok kaphattak néhány órás kimenőt a hétvégekre, akiknek kifogástalan volt a magatartásuk. A legnagyobb vonzerőt a cukrászda jelentette, de akit meghívtak vendégségbe az ismerősei, azt oda is elengedték. Az alsósokat azonban mindig elkísérte valamelyik felsős.

A háromhetes karácsonyi szünidőben Arthur részletesen beszámolt szüleinek az intézeti életéről, majd meggyezte:

– Csak azt sajnálom, hogy angol helyett németül kell tanulnom.

– Ha jeles lesz a félévi bizonyítványod, megkérem Csáth alezredes urat, hogy hadd vegyél különórát, amennyiben akad a városban valaki, aki tud angolul.

DeVendt Endre február közepén felkereste a nagykárolyi intézetet, majd elvitte Arthurt ebédelni a szálloda éttermébe.

– Beszéltem a parancsnokoddal. Megígérte, hogy majd szombat délutánonként eljön hozzád valaki, és a könyvtárban angolra fog tanítani. De nagyon kérlek, ezzel ne dicsekedj a többiek előtt, mert biztosan lesznek, akik irigyelni fognak miatta.

Bár Arthur továbbra sem akart hivatásos katona lenni, belátta: a gimnáziumi érettségi kedvéért érdemes alkalmazkodnia a körülményekhez. Szerencsére meghitt barátság bontakozott ki közte és egyik szobatársa, Gémesy Gyula között.

Voltaképpen nem érezte magát rosszul Nagykárolyban. Vasárnap délutánonként az intézet táncteremmé átalakított éttermében még tánciskola is működött. Ide a helybéli bak-fisokat hívták meg, akik persze szüleik kíséretében érkeztek. Versengtek is a fruskák kegyeiért a kadétok. Ha az egyik nevelőtiszt nem állítja le őket idejében, ketten még szabályos kardpárbajt is vívtak volna, mert ugyanabba a lányba voltak szerelmesek.

Mihelyt kitavaszkodott, izgatottan várták a növendékek, mikor indulnak nevelőikkel a kihelyezésre. Felszerelésüket az intézetben tárolt mozgósítási készletből kölcsönözték. Ahogy megérkeztek és letáboroztak a hegyoldalban, megtömték szalmazsákjaikat, ugyanis azon aludtak a honvédségnél rendszeresített, esőköpenynek is használható, két-két lapból kialakított sátrakban. Roppant élvezték, hogy a közeli pataokban tisztálkodnak, és csajkából eszik a kondérban főzött egytálételt. Nem egyszerű természetjárás volt ez a több napos kirándulás. Az ismeretlen terepen harcászkoztak, gyalogtúrákat tettek, éjjel pedig kétórás váltásokkal őrszolgálatot teljesítettek a tábortűz mellett.

Mindamellettszámolták a napokat a nyári szabadság kezdetéig. Este kilenc körül indult a Budapestig közlekedő személyvonat, amelyhez egy másodosztályú kocsit kapcsoltak a nevelők és a kadétok számára.

– Júliusban leszek tizenöt éves. Mit szólnál hozzá, ha a születésnapomat együtt ünnepelnénk a Sopron melletti birtokunkon? Remélem, beleegyeznek a szüleim, és neked is megengedik, hogy legalább két hetet ott töltsél – mondta Arthur út közben legjobb barátjának, Gémesy Gyulának.

– Köszönöm szépen a meghívást. Mihelyt hazaérünk, beszélek anyámmal. Apám biztosan nem fogja ellenezni.

– Máskor is ott szoktam nyaralni. Megmondhatod, hogy a kúriát felügyelő házaspár majd gondunkat viseli, és Bátai úr felesége remekül főz.

– Az intézeti vASFegyelem után ránk fér egy kis kikapcsolódás – jegyezte meg Gyula. – De most azt javaslom,

hogy próbáljunk meg elaludni. Reggel lesz, mire Budapestre érünk. Otthon ne legyünk álmosak!

DeVendt Endre és a felesége nemhogy nem kifogásolták, amiért Arthur meghívta Gyulát, még örültek is.

– Az ilyen korban kialakuló barátságok gyakran egész életre szólnak. Az illendőség kedvéért azonban majd beszélek Gémesy tábornok úrral, és megnyugtatom, hogy a fia kellemes környezetben fogja tölteni ezt a két hetet – mondta az apa.

A megbeszélte napon Arthur és Gyula együtt utaztak Sopronba. Az állomáson már várta őket az intéző kocsis.

– Isten hozta az úrfikat minálunk. Nagyon jó lett ám a tavalyi kékfrankos – köszöntötte őket a falusi ember.

– Mariska néni, megköstolnánk a híres borunkat – mondta Arthur mindjárt első este, amikor leültek vacsorázni a tornácon.

– Mit gondolsz, vége lesz ennek a hülye háborúnak, mielőtt minket is kizavarnak a frontra? – kérdezte hirtelen Gyula. – Eddig még neked sem árultam el, de én nem akarok katona lenni.

– Akkor mit keresel Nagykárolyban?

– Apám nagy hazafi, és azt akarta, hogy belőlem is katonát faragjanak, mint a bátyámból.

– Csak nem küldték ki máris a frontra?

– De bizony. Valahol Oroszországban szolgál a szerencsétlen. Képzeld, maradhatott volna kémelhárító Budapesten, de ő mégis jelentkezett gyalogos századparancsnoknak.

– Nem akarlak megbántani, de elment a bátyád esze?

– Az apám már tízéves korában beíratta a kőszegi alreálba. Ott aztán teljesen átmosta az agyát. Képzeld, fél évvel később, amikor karácsony előtt hazajött, tisztelgett, és alázatosan jelentette az apámnak, hogy megérkezett szabadságra.

– Az elemi iskola után engem is oda akartak beíratni a szüleim, de addig könyörögtem, amíg megértették, hogy én

egyetemre szeretnék járni, ahhoz pedig gimnáziumi érettségire van szükségem.

– Nem tudom, hogyan bánnak a növendékekkel Kőszegen, de a bátyámnak semmi egyéni elképzelése nincs, teljesen kiölték belőle a szabad akaratát meg a régi egyéniségét. Egyetlen vágya harcolni a hazáért.

– Bízunk benne, hogy élve megússza! Én még véletlenül sem mennék el önként lövöldözni.

– Én sem. Mérnök szeretnék lenni. Hidakat akarok tervezni. És te?

– Én meg külkereskedő akarok lenni, hogy beutazhassam a világot.

– Erre igyunk! Isten éltesen, Arthur!

Egy darabig még beszélgettek. Közben nézték a csillagos eget, majd a kékfrankostól elálmosodva elmentek aludni.

Másnap délután elhatározták, hogy megvalósítják tervüket. Egyenruha helyett civilbe öltöztek, aztán a kocsissal bevitették magukat Sopronba.

– Itt várjon ránk, amíg vissza nem jövünk! De nehogy elcsámborogjon!

– Tudod, merre kell menni? – kérdezte Gyula.

– Azt hiszem.

A két fiú elég hosszan gyalogolt a keskeny utcákon, mire eljutottak a bordélyházhoz. A kapu előtt azonban megtorpantak, és elkezdtek tanakodni.

– Nincs kiírva, hogy mennyibe kerül. Mit csinálunk, ha nem lesz elég a pénzünk? – kérdezte Gyula.

– Igazad van. Ráadásul nem tudhatjuk, hogy nem szedünk-e össze valamilyen nyavalyát.

– Tudod, mit? Inkább keressük meg a kocsiszt, és vitessük magunkat vissza! Majd kiülünk megint a tornácra, iszunk a kékfrankosból, és eszünk hozzá abból a jó száraz kolbászból, amit reggelire kaptunk – javasolta Gyula.

– Hogy te milyen bölcs vagy!

Ettől kezdve a két fiú esténként kékfrankost iszogatott. Közben megejték egy-egy szál száraz kolbászt, legfőképp azonban beszélgettek.

Amikor Arthur kikísérte barátját a vasútállomásra, búcsúzóul megjegyezte:

– Nagykárolyban egy év alatt nem váltottunk annyi szót, mint itt két hét alatt.

– A karácsonyi szünetben majd folytatjuk – válaszolta Gyula.

Az 1942/43-as tanévben már nemcsak a gyalogság fegyvereit ismertették a kadéttal az intézeti nevelők, hanem a hétvégeken órákon át gyalogoltak, sőt a falvak határában az ellenség megközelítését, valamint a biztosított menetet is gyakorolták. Kúsztak, másztak egész nap. Ezek a menetgyakorlatok nagy fizikai megterhelést jelentettek számukra. Ráadásul egy alkalommal napközben hirtelen felmelegedett az idő, és a fagytól kora reggel még kőkemény földút délutánra megpuhult, így visszafelé bokáig érő sárban tették meg a tíz kilométeres távolságot az intézetig.

– Rossz nézni ezeket a szerencsétlen alsósokat. Alig tudják vonszolni magukat. Biztosan nekik is csupa hólyag lett a lábuk, mint nekem. Legszívesebben a hátamra venném azt a kis szökét. Szinte ki sem látszik a földből – mondta Arthur.

– Figyeld meg, egy hétbe telik majd, mire rendbe hozzuk a bepiszkolódott ruhánkat meg a bakancsunkat!– jegyezte meg Gyula.

A gyerekek katonai kiképzésének nyilvánvaló oka volt. Akkorra Magyarország már belépett a háborúba, és a hadseregnek gondoskodnia kellett az utánpótlásról.

A kadéttal közül többnek is kiküldték az apját, nagybátyját vagy idősebb fiútestvérét az orosz frontra. Természetesen hozzájuk is eljutott a hír, amikor valaki sebesülten került haza. Legfőképp azonban egyikük apjának halálhíre rázta meg őket. Akkor döbbsen csak rá igazán, mit

jelent valójában a háború. Az oroszországi veszteségek híre miatt egyesek kételkedni kezdtek a németek győzelmében.

– Figyeljétek meg, Magyarország el fogja veszíteni a háborút! – jelentette ki az önképzőkörben Gémesy Gyula, amikor azt a feladatot kapta, hogy a hadi tudósítások alapján foglalja össze a tengelyhatalmak és a szövetségek hadműveleteit.

Defetista eszméinek bomlasztó hatása miatt Némedy százados büntetésben részesíttette Arthur barátját.

– Képzeld, Némedy félrehívott, és négy szemközt megdicsért, amiért behatóan tanulmányoztam a háborús helyzetet. Nem mondta ki, de szerintem neki is ez lehet a véleménye. Ez némiképp kárpótol azért, hogy a következő három hétvégén nem kapok kimenőt – mesélte Gyula Arthurnak aznap este.

A nyári vakáció alatt Arthur eljárt a postás klubba teniszezni, júliusban pedig ismét meghívta két hétre barátját a Sopron melletti birtokukra.

A következő tanévre még jobban rányomta bélyegét a háború. 1943 decemberében már arról beszélgettek a növendékek elalvás előtt, hogy vajon mi lesz velük jövőre, hol fogják ünnepelni 1944 karácsonyát.

Tavasszal egyre közelebb kerültek az oroszok Nagykarolyhoz, és emiatt gyakran volt légiriadó. Olyankor lehúzták az ablakokon az elsötétítő függönyt, és leoltották a villanyt. Ennek dacára a városban megrendezték március 15-én a katonai szemlét. A díszelvény előtt az intézet növendékei is elvonultak sötétkéi egyenruhájukban, de annyira átfáztak a havas esőben, hogy a karjukat bizony nem sikerült egyszerre lendíteni. Emiatt másnap a gyakorlótéren különféle büntető gyakorlatokat kellett végezniük. Legalább egy órán át csúsztak, másztak, futottak a bokáig érő sárban. Ezt követte a szobaszemle. Kínjukban bicskával vakarták le a köpenyükről, a nadrágjukról meg a bakancsukról a sarat, hogy ne kapjanak további büntetést.

Miután a németek megszállták Erdélyt, a gimnázium igazgatóhelyettese március végén bejelentette, hogy a következő héttől megszűnik a tanítás. A kadétkok még hat hétig ott maradtak a kastélyban, de ők is a szokásosnál korábban, már május közepén hazautaztak nyári szabadságra.

Arthur másnap elment a postások teniszklubjába.

– Mi történt Sárosy bácsival? Nem látom sehol – mondta a gondnoknőnek.

– Ő is megkapta a behívót. Valamelyik gyalogezredhez került. Tegnap indultak el Debrecenbe.

– Már őt is behívták? Különben azért jöttem, mert erre az évre is szeretném befizetni a tagsági díjamat. Tessék, itt az öt pengő.

– Akkor mindjárt megújítom az igazolványát – mondta a gondnoknő, majd visszaadta a lepecsételt könyvecskét. – 1945 májusáig bármikor teniszezhet a pályáinkon. Persze, ha nem esik az eső. Egyébként szívesen látjuk a szilveszteri multságunkon. Nagyszerű zenekar szokott nálunk játszani. A fiatal hölgyek is mind eljönnek.

– Ha Budapesten leszek, feltétlenül itt fogok szilveszterezni. Megígérem.

Mihelyt megkezdődött DeVendtné számára is a nyári szünidő, Arthurral lement Siófokra. DeVendt Endre nem vehetett ki szabadságot, de a hétvégeket a családjával töltötte. Rosszat sejtve nyomban aggódni kezdett az asszony, amikor július végén egy hétköznapi délelőtt megpillantotta férjét az üdülő társalgójának az ajtajában.

– Elnézést kérek, hogy megzavarom a játékukat – mondta a férfi a bridzsező hölgyeknek, – de valamit sürgősen meg kell beszélnem a feleségemmel és a fiammal.

– Csak nincs valami baj? Mindjárt idehívom Arthurt – szólt DeVendtné.

A család a terasz egy félreeső asztalánál foglalt helyet.

– Tegnap érkezett ez a levél – mondta DeVendt Endre, és elővett a táskájából egy borítékot. – Mivel Nagykároly

hadműveleti terület lett, Arthuréknak szeptember másodikaig Kőszegre kell bevonulniuk.

– Az utolsó évet már ott is kibírom. Jövőre úgyis egyetemre fogok járni – jelentette ki Arthur.

– Ezért kár volt lejönnöd a Balatonra. Ezt szombaton is elmondhattad volna – jegyezte meg DeVendtné.

– Igazad van, de nem csak emiatt jöttem. Tegnapelőtt előléptettek ezredessé, és mindjárt kineveztek az egyik rohamtüzér ezred parancsnokának. Holnap reggel indulok Szegedre, hogy átvegyem az ezredet, mert hamarosan mi is megyünk a harctérre.

– És velem mi lesz? Te a fronton, Arthur Kőszegen! – szólt DeVendtné.

– Mivel a hadi helyzet meglehetősen reménytelen, azt javaslom, hogy kérj fizetés nélküli szabadságot, és másokhoz hasonlóan te is költözz vidékre a légítámadások elől. A kúrián nagyobb biztonságban leszel.

– Szerinted még a mostaninál is gyakrabban fogják bombázni Budapestet? – kérdezte az asszony.

– Valószínűleg. De bízom benne, hogy februárra véget ér a háború. Ha az oroszok elérik a Tiszát, akkor békét fogunk kötni.

– A telet szívesebben tölteném a soproni lakásunkban. Ott mégsem lennék annyira elszigetelve. A birtokról majd hozatok tűzifát meg élelmiszert.

– És ha Sopront is elkezdik bombázni? – kérdezte Arthur.

– Ugyan már! Ott nincs ipari célpont – felelte az anyja.

– Szerintem is jobb volna, ha a birtokon húznád meg magadat, de ezt rád bízom. Mindenesetre azt javaslom, hogy indulás előtt csomagold össze az értékeinket, és vidd magaddal.

– Igazad van. Ki tudja, mennyi ideig marad üresen a lakás. Elképzelhető, hogy feltörik és kifosztják.

– Gémesy Gyula még májusban meghívott Agárdra, a nyaralójukba – szólt közbe Arthur. – Mi lenne, ha a hátralévő időt náluk tölteném, és akkor vele utaznék Kőszegre?

– Felőlem megteheted, de előtte segíts anyádnak csomagolni!

– Nem tudom, látjuk-e még valaha egymást – szólt DeVendtné, és zokogva átölelte a férjét. – Vigyázz magadra! Majd imádkozom érted.

– Isten kezében vagyunk. Ez a katonák sorsa – válaszolta a férfi, majd így folytatta: – Mielőtt visszamegyek Budapestre, sétálok egyet Arthurral a mólón.

Apa és fia egy darabig némán ballagott egymás mellett.

– Lehet, hogy valóban utoljára találkozunk. Roppant erős az ellenség. Az oroszok T 34-es tankjai nemcsak jobbak, mint a mieink, de nekik jóval több páncélosuk van, mint nekünk. Jó esélyem van rá, hogy elessek. Nagyon kérek, vigyázz anyádra, ha meghalnék.

– Efelől nyugodt lehetsz.

DeVendt Endre ekkor elővett a zsebéből valamit, majd így szólt:

– Ez a négy kis színarany francia pénzérme apáról fiúra szállt a családukban. Háborús időkben az arany mindig sokkal többet ér, mint a pénz. Tartsd őket mindig magadnál, de ha bajba kerülsz vagy megszorulsz, használd fel őket! Tessék, adok hozzájuk egy nyakba akasztható, jól záródó dobozkát. Ilyenben tartom én is a dögcédulámat. Akaszd mindjárt te is a nyakadba!

– Köszönöm. De remélem, nem kell tőlük megválnom.

Arthur visszakísérte apját az autóig, majd érzékeny búcsút vettek egymástól.

DeVendtné meg a fia egy hétig még ott maradt Siófokon, aztán hazamentek. Nem volt könnyű dolga Arthurnak. Az anyjának minden festményhez, minden ezüst tárgyhoz személyes emlékei fűződtek, és legszívesebben valamennyit magával vitte volna. Arthur valóságos közelharcot vívott vele, hogy ne akarjon mindent becsomagolni. Jó tíz napba

telt, mire elkészültek és Arthur feladhatta a négy hajóladát. Másnap kikísérte az anyját meg a házvezetőnőt a Keleti pályaudvarra, megvárta, amíg elindul a vonat, majd távira tozott Gyulának, hogy csütörtök délelőtt érkezik. Reggel gondosan bezárta a lakás ajtaját, majd vulkánfiber bőröndjével a kezében lement a több mint száz lépcsőfokon, elhaladt a régi iskolája mellett, és a Déli pályaudvaron kiderítette, honnan indul a vonat Agárdra.

– Te is a legjobbkor érkezél. Épp most mondta be a rádió, hogy légi veszély van – mondta Gyula, amikor Arthur leszállt a vonatról.

– Mielőtt elindulunk, szeretném lepecsételtetni a szabadságlevelemet a csendőrségen.

– Akkor hagyd itt a kofferodat az állomásfőnöknél, mert a nyaralónkhoz épp az ellenkező irányba kell majd mennünk.

A csendőrségről visszasétáltak az állomásra, hogy elhozzák Arthur bőröndjét, majd ismét visszamentek a balatoni múúthoz, és azon ballagtak Gémesyék villája felé.

– Ezen a réten szoktunk focizni – mondta Gyula, és a vasúti sínek meg az országút közti hosszú füves térség felé mutatott –, de a múlt héten egy amerikai vadászgép egészen alacsonyan elrepült fölötte, emiatt légi veszély esetén már nem merünk odamenni.

– Amíg az anyámmal Siófokon nyaraltam, a rádió megállás nélkül arról beszélt, hogy micsoda csatákat vívnak a Balaton fölött a vadászrepülőink a szövetségesek gépeivel.

– Az újságok is ezzel vannak tele.

– Mégsem láttam belőle semmit.

– Állítólag a Velencei-tó fölött is összecsapnak, de lehet, hogy semmi sem igaz az egészből. Vagy túl magasan repülnek.

Mihelyt megérkeztek Gémesyékhez, Arthur udvariasan köszönt a teraszon tartózkodó hölgyeknek, majd így szólt Gyulához:

– Szeretnék minél előbb átöltözni. Ki akarok bújni ebből az angyalbőrből. Siófokon én is sortot meg rövid újjú inget hordtam, de a vonaton nem mertem civil ruhában utazni, mert féltem, hogy megbüntetnek, ha igazoltat egy járőr.

Ebéd után kiültek a ház mögé az árnyékba beszélgetni.

– Majd négy óra után lemegyünk a strandra, de most mesélj! Mi újság Budapesten? Az apám szinte minden hétvégét velünk tölti, de egy szót sem hajlandó mondani a hadi helyzetről.

– Az elmúlt két hétben minden áldott délelőtt volt légiriadó. Csepelt, az újpesti gyártelepeket meg a repülőtereket bombázzák. Szerencsére a belvárost nem, de apámnak az volt a véleménye, amikor utoljára láttam, hogy a pálya-udvarok meg a laktanyák is sorra kerülnek.

– És éjszaka mi a helyzet? Szinte minden este azzal szakítják meg a rádióban az adást, hogy légiriadó van Budapesten.

– Amíg otthon voltunk, az első napokban lementem a pincébe, de később nem voltam hajlandó felkelni, hiába rimámkodott az anyám.

– Gondolom, a budapestieknek már elégük van az egészből – jegyezte meg Gyula.

– Igen. Mindenki azért imádkozik, hogy legyen már vége ennek az örütségnek.

– Egyébként hallottad, hogy milyen óriási veszteségeink voltak a kolomeai áttörésnél?

– Hallottam. A BBC szerint több ezer katona esett el, viszont a Magyar Futár szerint csak arcvonal-kiegyenesítés történt.

– Jobb nem beszélni ezekről a szörnyűségekről – szólt Gyula, majd így folytatta: – Képzeld, két hónapja egy fővárosi tanácsos felesége és három lánya lakik abban a nyaralóban, amelyik két telekre van ide. Klári idén érettségizett, Ili hatodikos, Ági pedig ötödikes gimnazista lesz szeptemberben.

- Neked melyik tetszik a legjobban? – kérdezte Arthur.
- A középső. Klári kicsit túl okos, Ági pedig túl szép. Viszont akárhányszor meghívnak uzsonnára, mindig pompás süteményekkel kínálnak, ugyanis a nagybátyjuk az egyik cukorgyár igazgatója.
- Majd megcszemlélem őket én is.
- Gyere, menjünk le a strandra! Ilyenkor szoktak ők is fürödni.
- Nekem Ági tetszik a legjobban – mondta Arthur este Gyulának. – Olyan szép, formás az alakja. Éppen kezd nőiessé válni.
- A két jó barát úgy határozott, hogy csak szeptember másodikán érkeznek meg Kőszegre.
- Egy perccel se töltsünk több időt a kaszárnyában, mint amennyit muszáj! – mondta Arthur.
- Igazad van. Inkább strandolunk, egyszer-kétszer pedig elmegyünk a kertmoziba. Időnként jó lenne a lányokkal is kettesben maradni, de attól tartok, hogy a mamájuk megparancsolta: mindig maradjanak együtt, mert amióta itt nyaralnak, sosem hagyják el egymást.
- Nem baj, így is tudunk velük beszélgetni.
- Ettől kezdve esténként kiültek a ház mögé. Gyula, aki Nagykárolyban rászokott a dohányzásra, rágyújtott, Arthur pedig a csárdából hozott lórét iszogatta.
- Mit gondolsz, minket is bevetnek? – kérdezte Arthur.
- Nem hiszem. Apám azt mondta, hogy mihelyt áttörik az oroszok az Árpád-vonalat, békét kell kérnünk, különben csatatérre válik egész Magyarország.
- Amikor eljött az indulás napja, a három lány kikísérte a fiúkat az állomásra. Ahogy meglátták a közeledő vonatot, Ági lábujjhegyre állt, átölelte Arthurt, és úgy csókolta szájon, ahogy az a nagy könyvben van megírva.
- Vigyázz magadra, és gyere vissza hozzám! – súgta.

2. FEJEZET

Jó fél óra múlva a vonat csikorogva megállt a székesfehérvári pályaudvaron.

– Keressünk magunknak egy árnyas padot, mert a másik vonat csak hat óra múlva indul! – mondta Arthur, mihelyt leszálltak.

– Menjünk inkább ki a városba! Legfeljebb ráülünk a kofferunkra, és közben megnézzük, mit csomagolt anyám az útra. Már elmúlt dél, ideje enni valamit. Te nem vagy éhes? – kérdezte Gyula.

– Dehogynem. Mit gondolsz, a kőszegi intézetben milyen lesz az ellátás?

– Semmi jóra nem számítok.

Ebéd után Gyula elővette a sakktábláját.

– Gyere, sakkozzunk egyet! Gyorsabban telik úgy az idő.

Amikor kezdett sötétedni, visszamentek a pályaudvarra. Egyszer csak megszólalt a hangosbeszélő:

– Pusztaszabolcs felől személyvonat érkezik a kettes vágányra. A vágány mellett tessék vigyázni. A vonat Szombathelyig minden állomáson és megállóhelyen megáll.

Az emberek egymást taszigálva megindultak a sín pár felé. Még meg sem állt a vonat, amikor egyesek elkapták az ajtók melletti fogódzkodót, és felugrottak a lépcsők alsó fokára. Alig tudtak leszállni azok, akik Székesfehérvárra jöttek. A tülekedésben Arthur meg Gyula előreengedte a kisgyermekes asszonyokat meg az időseket, így nekik már csak a folyosón jutott hely. Ott is szűkösen, mert a csomagtartók hamar megteltek bőröndökkel, és emiatt a kofferek egy részét a folyosón hagyták az utasok.

Este tíz óra körül a vonat hirtelen megállt a nyílt pályán.

– Légiriadó! Mindenki szálljon le! – kiabálták a kalauzok.

A kíváncsiskodókkal együtt Arthur meg Gyula is előrement, hogy kiderítsék, meddig vesztegelnek a koromsötétben.

– Amíg fölöttünk röpködnek az amerikaiak, egy tapodtat sem mozdulok – mondta a mozdonyvezető. – Ha elindítom a mozdonyt, fentről meglátják a kéményből kiroppenő szikrákat, és ránk dobnak egy bombát.

– Szerintem inkább a péti nitrogénműveket akarják eltalálni – szólta Gyula.

Több mint harminc percig tartott a légitámadás. Hallották, amint a távolban becsapódnak a bombák. A légvédelmi tüérek lövedékei nagy ívben szálltak fel a magasba, de egyetlen repülőgépet sem találtak el. Egyszer csak elcsendesedett a környék. Az eget bevilágította a lángok sárgáspiros fénye.

– Ez a gyár is elpusztult – mondogatták az utasok.

– Beszállás! Indulunk! – kiabálták a kalauzok.

Hamarosan ismét meglódult a szerelvény. Arthur meg Gyula a bőröndjükön kuporogva megpróbáltak aludni. Már javában sütött a nap, amikor a vonat befutott a szombathelyi pályaudvarra.

– Nem lesz nehéz kideríteni, honnan indul a kőszegi szerelvény. Nézd azt a rengeteg cőgert! – mondta Gyula a barátjának.

Az egyik peronon legalább kétszáz fiúgyerek várakozott halványzöld zsávoly egyenruhában. Fejükön ugyanolyan katonasapka, derekukon egyforma fekete derékszíj. Vulkánfiber bőröndjeik szabályos sorakoztak, ők azonban kisebb csoportokba verődve beszélgettek egymással.

– Te, ezek jóval fiatalabbak, mint mi. Ezekkel leszünk egy évig összezárvá? Kik fognak bennünket felkészíteni az érettségire? – kérdezte Gyula.

– Remélem, valahogyan majd megoldja a parancsnok. Ne felejtsd el, hogy a kőszegi intézetben csupán tizennégy éves korukig tanulnak a kadétkok! – szólta Arthur.

Egyszer csak odaszaladt hozzájuk néhány tíz-tizenkét éves formájú gyerek.

– Növendék úr, de jó, hogy maguk is itt vannak – mondta egyikük, miután szabályosan tisztelgett.

– Láttatok más felsősöket is? – kérdezte Arthur.

– Igen, Palotás növendék úr ott beszélget a peron végén a többi nagykárolyival.

– Gyere, menjünk mi is oda! – mondta Arthur a barátjának.

Ahogy betolták a Kőszegre induló szerelvényt, vulkán-fiber bőröndjükkel a kezükben a növendékek egyesével sorba álltak a vagonajtók előtt, és lökdösődés nélkül, fegyelmezetten felszálltak. Már majdnem tizenegy óra volt, mire megérkeztek úti céljukhoz. A növendékek feltették a kofferjüket az állomás előtt várakozó szekerekre, majd felsorakoztak, és elindultak a tűző napsütésben.

– Messze van az intézet? – kérdezte Arthur az egyik kőszegit.

– Növendék úr, alázatosan jelentem, ha nem andalgunk, gyalog hatvan perc.

– Még csak ez hiányzott – súgta Arthur Gyulának.

Idővel elértek egy patakhoz, majd átmentek a kis hídon, aztán végiggyalogoltak egy nagy parkon, végül megpillantották a kaszárnyának is beillő épületegyüttest.

– Csak a rács hiányzik az ablakokról – jegyezte meg Gyula.

A nagykárolyi kadétek alsós évfolyamainak a növendékeit azonnal besorolták a kőszegi cögerek közé, így ők az intézet falain belül kezdték meg tanulmányaikat. A felsősök viszont kijártak a bencés gimnáziumba, de amikor ott is megszűnt a tanítás, a nevelőtisztek délelőttönként különféle elméleti tantárgyakra, délutánonként pedig karhatalmi szolgálatra oktatták őket. Vadonatúj puskáikkal harcászati gyakorlatokon is részt vettek a környező hegyekben.

Így történt ez 1944. október 15-én is. Kováts főhadnagy két részre osztotta a növendékeket, majd felharsant a

kürtszó, és vaktöltényekkel elkezdtek löni egymást a szembenálló felek.

– Te is hallottad a kürtöt? – kérdezte Arthur Gyulától.

– Persze, hogy hallottam. Alig kezdtük el, máris lefújják? Nem értem, mi történt.

– Gyertek, menjünk vissza a gyülekezőhelyre! – mondták a többiek.

– Megadtátok magatokat! Győztünk! – kiabálták a másik csoport tagjai.

– Süketek vagytok? Kováts lefújta az egészet. Inkább nézzük meg, mit akar az öreg.

– Az imént értesítettek, hogy bemondták a rádióban – közölte a növendékekkel Kováts főhadnagy, – a kormányzó úr fegyverszünetet kért, és megparancsolta a hadseregnek, hogy azonnal szüntesse be az ellenségeskedést. Ezért a mai gyakorlat elmarad.

– Ha már itt vagyunk az osztrák határtól néhány lépésre, induljunk el nyugat felé! – javasolta az egyik növendék.

– Igaza van Bélának. Az oroszok előbb vagy utóbb Köszeget is elfoglalják, bennünket hadifogolynak nyilvánítanak, és mehetünk Szibériába – jegyezte meg Palotás.

– Azt a parancsot kaptam, hogy azonnal vonuljunk vissza az intézetbe – mondta Kováts főhadnagy. – Uraim, nem tudjuk, milyen sors vár ránk. Arra kérem önöket, hogy őrizzék meg a nyugalmukat.

Mihelyt visszatértek, megtudták, hogy Horthy lemondott, Szálasi lett az új miniszterelnök, és azonnal semmisnek nyilvánította a fegyverszüneti kérelmet. A nyilaskezeses párt vette át a hatalmat, és bejelentette: a német szövetségesei mellett harcolnak a végső győzelemért.

– Szerintetek miért nem tették le a katonáink a fegyvert? – kérdezte Arthur vacsora után a hálótéremben.

– Mert beépültek a vezérkarba a németekkel szimpatizáló nyilasok, és elszabotálták Horthy parancsát. A sorkato-

nák pedig engedelmeskedtek a feletteseiknek – válaszolta Gyula.

– Pedig felesküdtek a kormányzó úrnak, tehát teljesíteni kellett volna a fővezér parancsát – jegyezte meg Arthur.

– Szerintem Horthy megszegte a németeknek tett ígérét, amikor ki akart ugrani a háborúból, ugyanis becsület-szavát adta, hogy kitart mellettük – vetette közbe Palotás.

– A politikusok ígérete nem szentírás. A kormányzó úr nem akarta, hogy csatatérre váljon az ország, és tízezrek fölöslegesen meghaljanak. Jobbnak látta kiugrani, mint tovább harcolni – válaszolta Gyula.

– Figyeld meg: a németek is békét kérnek, ha az orosz tankok elérik a birodalom határát – mondta Arthur.

– Hitler győzni fog, mert már megvan a csodafegyvere – felelte Palotás.

– Menj az isten haragjába! Tudod, mije van neki? – szólt Arthur.

– Ha tényleg van csodafegyvere, jobban tenné, ha minél előbb bevetné – mondta Gyula.

Hiába érvelt Arthur meg Gyula késő estig, Palotás nem akarta elhinni, hogy a németek máris elvesztették a háborút.

A hatalomátvétel következtében ugyancsak megváltozott az intézet élete. Miután a vezetőség levélben kérte a szülőket, hogy aki tudja, vigye haza a fiát, egyszerűen megcsappant a növendékek száma. Ráadásul Budapestről áthelyezték a Honvédelmi Minisztériumot Kőszegre, és emiatt a tornateremben tudták csak elszállásolni a kadétokat. De nemcsak a főépületet vették el tőlük, hanem a gyakorlóteret is, mert a futárszolgálatot teljesítő Fieseler Storch azt használta futópályának.

Egyik este az ebédlőben odalépett az ügyeletes kadét Gyulához, és így szólt:

– Némegy százados úr kéreti a növendék urat, hogy vacsora után jelentkezzen az irodájában.

– Mit akarhat? – kérdezte Gyula Arthurtól, mielőtt elindult a hosszú folyosón.

Arthur a többiekkel visszament a tornaterembe, és kíváncsian várta a barátját. Amikor meglátta, hogy Gyula szótlanul leül az ágya szélére, megkérdezte:

– Csak nem sebesült meg a bátyád? Vagy elesett? Netán eltűnt?

Gyula egy darabig maga elé meredt, majd elcsukló hangon így szólt:

– Budapestről telefonált az apám szárnysegédje, és megkérte Némedyt, hogy közölje velem: az apámat tegnap délelőtt letartóztatta a főhadiszálláson egy Árpád-sávós karoszalagot viselő tábornok és két tiszt.

– Úristen!

– Nyilván nem nézték jó szemmel azok a rohadt nyilasok, hogy az apám velük is úgy viselkedett, ahogy egy hivatásos katonatiszthez méltó.

– De miért tartóztatták le?

– A részletekről nem beszélt a szárnysegéd. Némedy ellenben azt mondta, hogy mivel a bátyám kinn van a fronton, elintézi az intézetparancsnoknál, hogy kapjak egy visszavonásig érvényes szabadságlevelet. Szerinte rendkívüli időknek nézünk elébe. Azt javasolta, hogy keressem meg az anyámat, és maradjak mellette.

– Mit gondolsz, még mindig Budapesten van? Már elég sokan elmenekültek.

– Elképzelhető, hogy a nővérével lement Kecskemét mellé a nagyapáék birtokára. Azt a részt pedig már elfoglalták az oroszok.

– Akkor inkább itt maradsz?

– Talán az lesz a legjobb. Elmehetnék ugyan a másik nagymamámhoz Pécsre, de fennáll a veszély, hogy a kiegészítő parancsnokság behív leveletoktatónak, és akkor taníthatom a szerencsétlen kölyköket menetelni meg puskát használni, és a végén még a frontra is kizavarnak.

Egy hét múlva ismét behívatta Gyulát az irodájába Némedy százados.

– Csak nehogy megint valamilyen rossz hírt kapj! – mondta Arthur a barátjának.

Amikor Gyula visszatért, falfehér arcát látva Arthur felugrott az ágyáról:

– Mi történt?

– A nyilasok kivégezték az apámat. Azt üzenték, hogy amennyiben nem jelentkezik három napon belül valamelyik családtag, majd ők elföldelik a holttestet.

Arthur a megdöbbenéstől nem jutott szóhoz.

– Némedy már intézkedett is. Itt a szabadságlevelém. Holnap reggel indulok.

– És meddig maradsz Budapesten?

– Ne áruld el senkinek: átállok az oroszokhoz.

– Megőrültél? A saját fajtád ellen akarsz harcolni?

– Ezek nekem az ellenségeim. Hitler bérencei.

– Megértem, hogy a hír megrendített, de ne kapkodd el a dolgot!

– Zsukov marsalltól majd biztosan kapok egy géppisztolyt meg egy zsák szotyolát, mint a többi orosz katona. Megbosszulum az apám halálát.

– Várd meg, hogy véget érjen a háború! Majd akkor megkeresed a valódi tetteseket, és elégtételt vehetsz magadnak. Számíthatsz rám, segíték kideríteni, kik ítélték halálra az apádat.

Másnap reggel Gyula összecsomagolta a holmiját, átölelte Arthurt, majd így szólt:

– Isten veled, vigyázz magadra! Majd ha vége lesz ennek a mocskos háborúnak, megkereslek.

Arthur egészen a főbejáratig kísérte barátját. Könnyes szemmel még egyszer átölelték egymást.

December elején a parancsnokság elhatározta, hogy az intézetben maradt növendékeket kiviszik Németországba. A januárra tervezett indulásig a tizennégy évnél fiatalabb kadétoakat ott tartották Kőszegen, a nagykárolyi felsősöket viszont áthelyezték Sümegre, hogy az ott állomásozó tüzér

hadapródiskola növendékeivel együtt hagyják el az országot.

Mihelyt megtudta Arthur a hírt, arra gondolt, hogy nagyobb biztonságban lesz nyugaton, mintha Sopronban maradna. Indulás előtt azonban fel akarta keresni az anyját, ezért kért néhány nap eltávozást. Egyrészt nem akart búcsú nélkül útnak indulni, másrészt rá akarta beszélni, hogy csomagoljon össze és Bataiékkel együtt ő is menjen ki Németországba.

A zsúfolásig megtelt vonat lépcsőin fürtökben lógtak az emberek. Akiknek nem jutott másutt hely, azok felmászta a vagonok tetejére. Az orosz veszedelem elől menekülő családokkal, szabadságos katonákkal és gyanús kinézetű egyénekkal utazott Arthur Sopronig a fűtetlen vagonban. A folyosón szorongva egyszer csak arra lett figyelmes, hogy az éppen étkezni készülő idős asszony szomszédja, egy marcona férfi váratlanul előveszi a bicskáját, és így szól:

– Na, anyóka, ad nekem is egy szelettel abból a kenyérből? Mert ha nem, tudok ám vágni magamnak. Csak félek, hogy ezzel az éles pengével az ujját is levágom.

A megrettent asszony átnyújtotta az egész veknit. Erre a férfi kettévágta a kenyeret, a kisebbik darabot az asszony kezébe nyomta, majd köszönetet mondott.

Arthur mélységesen felháborodott a történetek láttán, de belátta, hogy alulmaradna a küzdelemben, ha szóvá tenné a férfi viselkedését.

Még világosban gördült be a vonat a lebombázott soproni pályaudvarra. Arthur felcsatolta hátizsákját, felhajtotta a köpenye gallérját, majd elindult a Mátyás király úton. Sietős léptekkel haladt a Deák tér felé. A romos épületeket látva elszorult a szíve. Csak akkor lélegzett fel, amikor megpillantotta a házat, amelynek első emeletén volt a lakásuk. Már majdnem célba ért, amikor egy járőr megállította és igazoltatta. Arthur átnyújtotta a szabadságlevelét. A tiszt egy darabig tanulmányozta, majd elengedte, miközben karját „Kitartás, éljen Szálasi” kiáltással a magasba lendítette.

Arthur, ahogy régen szokta, hosszan nyomta a lakás csengőjét.

– Nyitom már! – kiáltotta bentről a házvezetőnő.

Miután meglátta Arthurt, hátrafordult, és jó hangosan így szólt:

– Nagyságos asszony, itt az úrfi!

DeVendtné kiszaladt az előszobába, és átölelte a fiát:

– De jó, hogy látlak! Meddig maradsz?

– Csak holnapután kell visszamennem.

– Vedd le a köpenyedet, és menjünk be a szobába!

Majd közben Kati megmelegíti a maradékot. Biztosan éhes vagy.

Arthur nekitámaszkodott a forró cserépkályhának, és a jéghideg kezét dörzsölgette. Amikor a házvezetőnő behozta a gőzölgő levest, leült az asztalhoz, és szinte habzsolva nekilátott. Amit elé tettek, mind elfogyasztotta.

– Nemrég apád is itt járt, de csak néhány órára szabadulhatott el. Sietnie kellett vissza a csapatához. Adtam neki egy tábla szalonnát meg egy nagy darab füstölt sonkát, mert panaszkodott, hogy nagyon gyenge az ellátás. Egyébként azt tanácsolta: mihelyt meghallom, hogy az oroszok elfoglalták Budapestet, Bátai úr meg a két kocsis pakoljon fel elegendő élelmiszert meg szénát a három lovas szekérre, és Katival meg az embereink családtagjaival menjünk ki Németországba.

– Én is ezt akartam javasolni. Az intézet parancsnoksága már megtette a szükséges lépéseket. Bennünket vonattal visznek ki.

– Lehet, hogy titeket is bevetnek?

– Remélem, nem. Mindenesetre kinn nagyobb biztonságban leszünk, mintha Magyarországon maradnánk. Hiába viselnék civil ruhát, az utcán akkor is igazoltatnának. Ha kiderülne, hogy lejárt a szabadságlevelem, katonaszökevényként még ki is végezhetnének. Vagy besoroznának, és az iskolapadból beráncigált újoncok őrmestereként mehetnének a tűzvonalba.

– Elbújhatnál a birtokon. Bár apád szerint az intézettel kellene maradnod.

– Inkább te költözz ki a birtokra! Bármikor megbombázhatják megint a várost.

– Az amerikaiak csak az állomást akarták elpusztítani. Sopronban nem fognak többet bombázni – jelentette ki DeVentné.

Este átjöttek beszélgetni az ismerőseik: egy nyugalmazott ügyvéd a feleségével, egy idős orvos szintén a feleségével meg egy özvegyasszony. Miközben Arthur a kályha mellett a férfiak kérdéseire válaszolgatott, a nők azon tanakodtak, hogy személyenként hány szem babkávéra lenne szükség egy jó erős feketekávéhoz. Végül abban állapodtak meg, hogy tizenhárom szem kellene.

Másnap reggelre hó borított mindent. A légiriadó után Arthur lement ellapátolni a havat. Mire kimelegedve és alaposan megehezve felment a lakásba, épp elkészült az ebéd.

– Régen ettem ilyen finomat – mondta.

– Mesélj! Hogyan érzed magad az intézetben? – kérdezte az anyja.

– Nagykárolyban minden sokkal jobb volt. Állandóan éhesek vagyunk.

– Majd megmondom Katinak, hogy készítsen össze neked is szalonnát, sonkát meg száraz kolbászt.

– Köszönöm szépen. Az nagyon jó lesz.

– Szerinted meddig tart még ez a háború?

– A németek már nem bírják sokáig.

Másnap reggel megvárták, hogy véget érjen a légiriadó, aztán DeVentné kikísérte az állomásra a fiát. Útközben kétszer is igazoltatták Arthurt.

– Nem hiszem, hogy karácsonyra el tudok jönni. Már most is nagyon nehézkes volt az utazás.

– Isten áldjon, fiam! Remélem, jövőre mindhárman ismét együtt leszünk.

Visszafelé majdnem üres volt a vonat. „Persze, most mindenki nyugat felé igyekszik. Kinek jut eszébe manapság

a másik irányba utazni? A végén még találkozhat az oroszokkal,” gondolta Arthur, majd hirtelen eszébe jutott Gyula. „Vajon mi lehet vele?”

Mihelyt visszaért Sümegre, azonnal megkereste a századparancsnokát.

– Százados úr, alázatosan jelentem, visszatértem az eltávozásról.

– Örülök, fiam. Rossz hírem van a számodra. Tudom, hogy jó barátod volt Gémesy Gyula. Egy hónappal ezelőtt lejárt a szabadságlevele, és azóta nem kaptunk róla semmiféle hírt. A szabályok értelmében kénytelenek voltunk katonaszökevénynek nyilvánítani.

– Az édesapja halála nagyon megviselte – mondta Arthur, de nem merte elárulni, hogy ő kezdettől fogva tudott Gyula szökési tervéről.

A hálóterembe érve parázs vita fogadta. Palotás éppen arról szónokolt, hogy remélhetőleg őket is kiküldik a frontra, de ha nem kapnának parancsot, akkor önként kellene jelentkezniük.

– Még csak az hiányzik – szólt Arthur.

– Beszari alak – vágott vissza Palotás.

Arthur felpattant az ágyáról, hogy behúzzon neki, de a többiek lefogták.

– Arthurnak igaza van – jegyezte meg Béla. – A vak is látja, hogy a németek miatt veszítettük el a háborút. Őrült, aki ilyenkor önként jelentkezik a frontra. Ha lenne esélyünk a győzelemre, én is szívesen harcolnék, de így nem.

– Defetisták vagytok mind! Eláruljátok a hazát. Az ilyeneket ki kellene végezni. Anyámasszony katonái! Nem tisztnek való az ilyen! – kiabálta Palotás.

A vitát csak akkor hagyták abba, amikor felharsant a légiriadót jelző sziréna.

A növendékek körében uralkodó feszült légkört később csak fokozta a hír, hogy az orosz csapatok karácsonykor körülzárták Budapestet. „Remélem, anyám már útra készen

áll és Bataiékkel hamarosan elindul Németország felé. Ha szerencsém van, még összeakadok velük,” gondolta Arthur.

Január elején a Sümegen állomásozó hadapródok is útnak indultak. Amikor a vonat megállt a határ közelében egy állomáson, Arthurék lehúzták az ablakot, hogy kiszellőztessenek. Közben a sínek mellett várakozó elcsigázott magyar katonákat figyelték. Egyszer csak megjelent egy német egyenruhát viselő százados, és vigyázzt kiáltott. A csapat azonnal haptákba vágta magát.

– Ki a parancsnok? – kérdezte a német tiszt.

Egy fiatal hadnagy előlépett, majd tisztelgett.

– Szükségem van két olyan tiszthelyettesre, akik tudnak németül. A tábori csendőrséghez kellenek tolmácsnak.

– Százados úr, nagyon sajnálom, de egyetlen embert sem tudok nélkülözni.

– Nem érdekel. Akkor azonnal találjon két önkéntest! Ha tiszthelyettes nincs, tiszt is jó.

Ekkor kilépett a sorból egy tizedes, és így szólt:

– Alázatosan jelentem, hadnagy úr, én elmegyek tolmácsnak.

Ezt követően egy közlegény is kilépett a sorból, de ő egyenesen a német századoshoz intézte a szavait:

– Megtiszteltetés lenne számomra, ha a Wehrmacht tábori csendőrségénél teljesíthetnék szolgálatot – mondta németül.

A vonat ismét elindult. Arthurék csak azt látták, hogy a német előveszi a noteszét és elkezd írni.

– Ezeket a szerencsétlen magyar katonákat biztosan a frontra viszik. Akkor már jobb a német tábori csendőrségnél – jegyezte meg Béla.

A vonat zakatolására sokan elaludtak. Amikor időnként megállt velük a szerelvény, felriadtak és álmosan kérdegették egymástól, hogy vajon merre járnak. Napközben hiába figyelték a havas tájat, az állomások német nevéből nem jöttek rá, milyen irányba haladnak. Már majdnem két teljes napig utaztak, amikor a vonat kora délután áthaladt

egy széles folyó fölé épített vasúti hídon. Mihelyt megpillantotta egyikük az állomás nevét, így szólt:

– Passauban vagyunk.

– Itt ömlik a Dunába az Inn – mondta valaki.

A vonat begördült a pályaudvarra.

– A menetlevél szerint ebben a városban töltjük az éjszakát. Mindenki fogja a hátizsákját, és szálljon le! Mindjárt felderítem, merre kell mennünk. Addig szétnézhetek, de senki ne menjen messze! – mondta Némedy százados.

Arthur meg akarta mozgatni a hosszú utazástól elgémberedett végtagjait. Találomra elindult, majd közben meg-megállt. Miközben a falragaszokat olvasságta, majdnem belebotlott egy félkarú német tisztbe.

– Láttam, hogy most érkeztek. Honnan jöttetek?

– Magyarországról. Két napja indultunk el – válaszolta Arthur németül.

– Szóval tudsz németül – jegyezte meg a tiszt.

– Igen, az iskolában kötelező volt a német nyelv.

– A hadapródiskolában?

– Ott is, bár én meg azok a társaim, akiken sötétkéi egyenruha van, eredetileg a gróf Károlyi István Fiúnevelő Intézet növendékei voltunk Nagykárolyban, de azt a területet azóta elfoglalták az oroszok. Ezért nekünk szeptemberben már az ország nyugati határánál lévő katonaiskolába kellett bevonulnunk. Decemberben aztán áthelyezték a felsősöket a tüzér hadapródiskolásokhoz.

– Bizonyára hallottátok, hogy az oroszok már elérték Budapestet.

– Igen, hallottuk.

– És milyen kiképzésben részesültetek az intézetben?

– Gyalogsági kiképzést kaptunk.

– Nagyszerű. Mostantól az én egységemhez tartozol. Ne ijedj meg! Nem kell kimenned a frontra. Az egyik tábori csendőrosztagnak vagyok a parancsnoka. A mi feladatunk rendet tartani az országúton. A menekülők áradata miatt a gépesített alakulatok képtelenek folyamatosan haladni, ezért

szükségem van egy tolmácsra, aki megmagyarázza nekik, mit kell tenniük. A legtöbbjük ugyanis magyar, bár vannak köztük románok, lengyelek és ukránok is.

– Értettem, őrnagy úr, de ha nem jelenek meg a sorakozónál, a parancsnokom katonaszökevénynek fog nyilvánítani.

– Majd beszélek vele. Egyébként hogy hívnak?

– Báró Arthur DeVendt.

– Eric von Hessler őrnagy vagyok.

A peronon megvárták, amíg visszatér Némedy százados. Az őrnagy odalépett hozzá, tisztelgett, és így szólt:

– Mostantól kezdve DeVendt kadét az én táboricsendőr-egységemhez tartozik mint tolmács.

– Értettem. Megengedi, hogy elbúcsúzzak tőle?

– Természetesen.

– Nem tudom, mikor és hogyan, de majd tudatom a szüleiddel a történeteket. Isten áldjon! – mondta Némedy százados.

A német tiszt sarkon fordult. Arthur szó nélkül követte a pályaudvar előtt parkoló két teherautóig. A sofőrök a vezetőfülkében maradtak, de az egyik jármű mellett várakozó őrmester, bal szemén fekete szemtakaróval, haptákba vágta magát, amikor meglátta von Hessler őrnagyot.

– Wetzel, ez itt Arthur DeVendt tisztjelölt. Most érkezett Magyarországról. Ő lesz a tolmácsunk. Üljön be vele az egyik kocsiba! Én majd a másikkal megyek. Először ellenőrizzük az öröket a schardingi vasúti hídnál, nehogy átengedjék sötétedés után a menekülőket. Multkor is elállta egy lovas szekér a vonat útját. Csak azután fogunk vacsorázni.

– Igenis, őrnagy úr.

Von Hessler egysége az Inn nyugati partján fekvő Simbach szélén egy iskolaépületben rendezte be a körletét. Az őrnagy utasította Wetzelt, hogy Arthurt abban a helyiségben szállásolja el, amelyikben eddig ő egyedül aludt, ugyanis ott két ágy volt.

– Ezen alszom én – mondta Wetzel, és rámutatott a kályhához közelebb eső ágyra. – Eleget fagyoskodtam Oroszországban. Gyere, most menjünk vacsorázni! Biztosan átfáztál te is. Jólesik majd a meleg étel.

Az étkezdevé átalakított tanterem gyorsan megtelt katonákkal. Legtöbbjük szintén hadirokkant volt. Főtt krumpolit, véres hurkát, egy darab fekete kenyeret meg egy kis kocka ládalekvárt kaptak. Arthur jóízűen elfogyasztott mindent, amit eléje raktak. „Ennél rosszabb sorom sose legyen,” gondolta.

– Gyere, most bemegyünk az őrnagy úrhoz, hogy megtudjuk, mi a holnapi parancs! – mondta Wetzel vacsora után.

Von Hessler szobáját is kellemesen átfűtötte a vaskályhában ropogó tűz.

– Üljetek le, és gyújtsatok rá, ha akartok! – mondta az őrnagy.

Az őrmester elővett egy csomag cigarettát, és megkínálta Arthurt.

– Köszönöm, de nem dohányzom.

– Akkor örökké fogsz élni – jegyezte meg az őrnagy.

Az őrmester rágyújtott, és a füstöt a mennyezet felé fújta.

– Holnap tizenegyedtől egy óráig szabadon kell hagyni az utat Altheim és Braunau között – mondta von Hessler, majd Arthurhoz fordult: – Ha nem tetszik a menekülőknak, majd megmondod nekik, hogy belökjük az árokba a szekereiket, a lovaikat pedig agyonlőjük.

– Értettem.

– Wetzel, most vigye le Arthurt a raktárba, és keressen neki egy pár rendes csizmát, mert ami a lábán van, már majdnem szétesik. Azonkívül vételezzen neki egy sapkát, egy zubbonyt, és egy rangjelzés nélküli tiszti köpenyt. Egy német egység tagjaként nem járhat ebben a sötétkék egyenruhában.

– Igenis, őrnagy úr.

– Ébresztő reggel ötkor. Hatra mindenki legyen útra készen. Végeztem.

– Értettem – válaszolta Arthur meg az őrmester szinte egyszerre.

A zsúfolt raktárban nem találtak egyetlen zubbonyt sem, viszont bőven akadt magas nyakú fehér pulóver. Arthur mindjárt belebújt az egyikbe. Tiszti köpenyt nagy nehezen sikerült keríteniük, megfelelő sapkát azonban nem.

– Fogd ezt a rohamsisakot meg ezt a kötött sityakot! Ebben a hidegben még jobb is, mint a posztó tökfödő.

„Vajon az apám mit evett ma vacsorára? És milyen helyen alszik? Biztosan nem ilyen kényelmes ágyban és meleg szobában, mint én,” gondolta Arthur elalvás előtt.

Másnap a reggeli sorakozónál az őrnagy így szólt Arthurhoz:

– Már csak egy Schmeisser hiányzik az oldaladról. Úgy néznél ki, mint egy igazi német katona.

Az emberek felmásztak a ponyvával lefedett teherautóra. Útközben arra panaszkodott az őrmester, hogy a lovas szekereken érkező menekülők mennyi gondot okoznak.

– És mit szoktak velük tenni? – kérdezte Arthur.

– Lezavarjuk őket a szántóföldre, és csak akkor engedjük őket vissza, ha elvonultak a gépesített alakulatok.

Még sötétben értek Altheimbe. A vendégfogadóban az őrnagy bemutatta újdonsült tolmácsát a másik táboricsendőr-egység parancsnokának, majd Wetzel és Arthur beült a teherautósofőr mellé.

– Indulj vissza, és állj meg az első bekötőútnál! – mondta Wetzel a gépkocsivezetőnek, majd Arthurhoz fordulva így szólt: – Ha kiszálltunk, mondd meg a menekülőknek, hogy a szekerükkel hajtsanak rá a szántóföldre. Magyarázd meg nekik, hogy egy óráig ott kell várakozniuk! Aki visszamegy az országutra, azt a katonáink a lovakkal együtt lelövik. Mondd meg nekik azt is, hogy adják tovább, amit tőled hallottak! Különben egészen Simbachig mehetnek gyalog. A következő tanyánál majd megint leszállunk,

és azoknak is magyarázd el, hogy mit kell tenniük, akik odáig jutottak. Tizenegyre kiürül az országút, és jöhetnek a gépesített alakulatok.

A tábori csendőrök teherautója még nem érte el a Braunaut Simbachhal összekötő hidat, amikor megjelent az út fölött két Lightning típusú amerikai vadászgép. A menekülők, amilyen gyorsan csak tudtak, lemásztak a szekerek-ről, és az út menti árokban kerestek menedéket. Wetzel intett Arthurnak, és a többi katonával együtt ők is lehasaltak a hóban. A két vadászgép elrepült az út fölött, aztán szinte súrolva a földet nagy ívben visszafordult, és a pilóták elkezdtek tüzelni a szekerekre. Az őrmester mérgében egy egész tárat kilőtt rájuk a pisztolyából, de egyiket sem találta el. Amilyen gyorsan érkeztek a repülőgépek, olyan gyorsan tűntek el a láthatáron.

A tábori csendőrök visszaszálltak a teherautóra, és folytatták útjukat. Arthur döbbenetén látta, hogy néhányan továbbra is mozdulatlanul fekszenek a hóban, holott a többség már felállt, és elindult a szekerek felé. Ahogy tovább haladtak, meghökkenve nézte, amint némelyek a holttestek vagy súlyos sebesültek fölé hajolnak, lecsatolják az órájukat, a karkötőjüket, a nyakláncukat, sőt leveszik a csizmájukat, a bakancsukat, a télikabátjukat, a bundájukat, de még a ruhájukat is. Akiknek megsebesültek a lovai, azok kifogták őket, és saját maguk húzták-tolták a szekerüket.

– Mi lesz a lovakkal? – kérdezte Arthur az őrmestertől.

– Majd idejön a helybeli mészáros, levágja őket, és kolbászt készít belőlük. A hentesnél jegy nélkül lehet kapni a lóhúst. A hullákat meg majd a falu elföldeli.

Arthur, aki egész életében nem látott ilyen sok szörnyűséget, annyira megrendült, hogy szótlánul maga elé meredt.

– Nehéz az ilyet megszokni – mondta az őrmester. – Talán életünk végéig nem fogjuk elfelejteni mindazt, amit most át kell élnünk. Még szerencse, ha lelkileg nem roppanunk össze.

Ettől kezdve a tábori csendőrökkel együtt Arthur is minden reggel korán kelt. Délelőttönként szabaddá tették az országutat a menekülők áradatától, ebéd után pedig ügyeltek rá, hogy a vasúti hídon ne akadjon el a forgalom.

Február közepén Arthur meghallotta, hogy Budapestet elfoglalták az oroszok. Biztos volt benne, hogy az anyja már csomagol, Bátai úr pedig megpakolja a három szekeret az embereivel. Nap mint nap látta, hogy a menekülők a lavórtól a csillárig minden mozdíthatót magukkal hoztak. Remélte, hogy észreveszi majd a tömegben az anyját, Bátai urat vagy legalább valamelyik kocsist. Vagy ha nem sikerül felfigyelni rájuk, ők fogják megszólítani. Közben számolgatta, hogy a zsúfolt országúton mennyi idő alatt érhet Sopronból Branauig a három szekér.

A menekülők többsége annyira el volt csigázva, hogy amikor Arthur magyarul szólt hozzájuk, nem kapcsoltak, és nem kérdezték meg, hogy a szürke tisztí köpenyt, később pedig, amikor kitavaszkodott, szürke esőkabátot viselő fiatal katona honnan ismeri a nyelvüket. Egy alkalommal azonban egy idős férfi ráförmedt:

– Nem szégyelled magad? Magyar létedre itt parancsolgatsz nekünk? Inkább az oroszokat tartóztatnád fel! Van fogalmad róla, mit művelnek azok a barbárok Magyarországon? Rabolnak össze-vissza, minden nőt megerőszakolnak, a férfiakat pedig, akik útjukat állnák, felakasztják. Ezért menekültem el én is a családommal. Ahhoz már öreg vagyok, hogy fegyvert ragadjak, de neked a fronton lenne a helyed.

Arthur jobbnak látta, ha nem vitázik, hiszen ő az elmúlt két hónapban minden este meleg szobában, kényelmes ágyban térhetett nyugovóra, nem úgy, mint a menekülők.

Időnként magyar katonatiszteket és családtagjaikat szállító járművekkel is találkoztak. Olyankor megkérdezte, hogy tudnak-e valamit az apja alakulatáról, de csak nemleges vagy bizonytalan válaszokat kapott.

Március végefelé egy reggel a szekerek közé négy katonai teherautó, egy szintén katonai autóbusz, egy Mercedes személyautó és egy katonai tartálykocsi ékelődött. Amikor közelebb ment, hogy őket is felszólítsa, térjenek le az útról, valaki megrántotta a köpenyét:

– Növendék úr, megismer?

Arthur odafordult.

– Persze, hogy megismerlek. Te vagy a kis Molnár Sanyi. Tavalyelőtt még én voltam a szobaparancsnokod a nagykárolyi kastélyban.

– Növendék úr, de örülök, hogy találkoztunk!

– A szüleiddel jöttél?

– Nem egészen. Az apámat letartóztatták, és most a sopronköhidaai börtönben van. A távolfelderítők parancsnoka viszont jól ismerte az anyámat, és felajánlotta neki, hogy engem felvesz irodaküldöncnek, mert akkor a magyar hadsereg tagjaként csatlakozhatunk hozzájuk. Így kerültünk fel az egyik teherautójukra: én, az öcsém, az anyám, a nagymamám, a nagynéném, a nagynéném férje meg a két unokatestvérem. De jöjjön, mindjárt bemutatom Somogyi százados úrnak!

– Mühlendorfba megyünk – mondta a százados. – Az előőrsünk ott biztosított számunkra szállást. Ha vége a háborúnak, keress meg bennünket! Lehet, hogy az amerikaiak elvisznek bennünket a hadifogolytáborba, de téged biztosan békén hagynak. Gyere el, legalább lesz, aki vigyáz a nőkre meg a gyerekekre!

– Hacsak tehetem, megkeresem önöket.

Két nappal később Arthur a szekéráradatot irányítva először azt hitte, hogy rosszul lát. Aztán jobban megnézte a bakon ülő férfit, és szinte felkiáltott:

– Bátai úr! Micsoda véletlen! De anyámat hol hagyta?

A férfi motyogott valamit, aztán így szólt:

– Nem hittem volna, hogy összetalálkozunk. Fogadja őszinte részvétemet.

– Miért? Mi történt?

– Bombatalálat érte a soproni házukat. Amikor megtudtuk, hogy Budapestet körülzárták az oroszok, én biztattam a nagyságos asszonyt, hogy jó lesz minél előbb indulni, de ő csak egyre azt hajtogatta, hogy nem szívesen hagyja el Magyarországot télvíz idején. Még akkor sem akart útnak indulni, amikor megtudtuk, hogy Budapest elesett. Addig húzta-halasztotta az indulás napját, amíg március 4-én az amerikaiak lebombázták fél Sopront. Másnap bementem a városba, hogy kiderítsem, nem történt-e baja a nagyságos asszonynak. A szomszédok mesélték, hogy senki sem maradt életben. A tűzoltók szedték ki a holttesteket a romok alól.

– Vigyázzanak magukra, Bátai úr! Az amerikai vadászgépek bármely pillanatban megjelenhetnek. Bújjanak a szekerek alá!

– Isten áldja, fiatalúr! Ki tudja, látjuk-e még egymást valaha?

Arthur gépiesen végezte a dolgát. Amikor beült az őrmester mellé a teherautóba, csak ennyit mondott:

– Most tudtam meg, hogy azok a rohadt amerikaiak megölték az anyámat.

– Ne szégyelld magad, fiam, ha sírni akarsz, nyugodtan sírj! – szólt Wetzelt.

Egyre szomorúbb látványt nyújtottak a következő hetekben érkező, kiéhezett, megviselt menekülők. Szerencsére őket már nem kellett hosszú órákra feltartóztatni, mert a német vezérkar többé nem küldött páncélosokat a keleti frontra.

Április vége felé behívatta von Hessler őrnagy Arthurt a szobájába, majd így szólt:

– Azt a parancsot kaptuk, hogy zárjuk el az alpesi várhoz vezető utakat. Szerintem el fognak bennünket söpörni az oroszok, de aki élve megússza, az is hadifogságba kerül. Nem kívánhatom, hogy velünk gyere. Mostantól kezdve oda mésh, ahova akarsz. Köszönöm, amit eddig tet-

tél. Amikor szükség volt rád, becsülettel helytálltál. Ha tehetném, kitüntetnélek egy másodosztályú vaskereszttel.

– Kaphatnék egy nyílt parancsot?

– Nem tudom, milyenre gondolsz, Pecsétem nincs, és az aláírásomat is csak itt a környéken fogadják el.

– Nem mennék messzire. Mühldorfban állomásozik egy magyar katonai egység, szeretnék csatlakozni hozzájuk.

– Mühldorf körülbelül negyven kilométerre van ide. Gyalog két nap alatt kényelmesen odaérsz. Tudod mit? – mondta az őrnagy, és leült az íróasztalához, elővett egy fejléces levélpapírt, fogta a tollát, és írt néhány sort. – Itt ez a nyílt parancs. Azt írtam, hogy Mühldorfban kell jelentkezned az egységednél.

– Köszönöm.

– Viszont javaslom, hogy a sötétkék katonaiskolai egyenruhád fölé ne vedd fel a német esőkabátodat, mert valamelyik SS alakulat parancsnoka esetleg azt hiszi, hogy katonaszökevény vagy, és kivégeztet. Majd utasítom Wetzelt, hogy lásson el elegendő konzervvel meg kétszersülttel az útra. Isten áldjon! Örülnék, ha az életben még egyszer találkozoznánk valahol – mondta von Hessler, majd kezét fogott Arthurral.

– Előbb érjük meg a háború végét.

Másnap reggel megrakott hátizsákjával Arthur elindult Mühldorf irányába. A biztonság kedvéért el akarta kerülni a szekér- és autóforgalmat, ezért inkább a mellékutakat választotta. Menet közben volt ideje gondolkodni. Elhatározta, hogy amennyiben megállítanak a járőrök és a nyílt parancs mellé kérnék a fényképes igazolványát, előveszi a budapesti teniszkлуб tagsági igazolványát.

Estefelé bekopogott a legközelebbi tanyán.

– Megengedik, hogy itt töltssem az éjszakát? – kérdezte.

– Katonaszökevények csak ne jöjjenek ide! Még bajba kerülhetünk – mondta a gazda.

– Ugyan már, holnap hajnalban úgylis továbbindul – mondta férjének az asszony, majd Arthurhoz fordulva így folytatta: – Menjen csak fel a szénapadlásra! Ott elalhat.

Másnap kora reggel Arthur a közeli pataknál rendbe szedte magát, majd folytatta útját. Dél tájban meglátta a táblát, amely jelezte, hogy Mühldorf-ig a távolság 14 kilométer. Reménykedett, hogy estére elérje úti célját. Ahogy átvágott az erdőn, megpillantotta a patak fölött átvezető hidat. Sejtette, hogy a másik oldalon igazoltatni fogják, de már nem akart visszafordulni.

– Kezeket fel! – kiáltotta valaki.

Arthur megállt, és feltartotta mindkét karját. Német egyenruhába bujtatott gyereksereg vette körül. Némelyik kisebbnek tűnt, mint a puskája.

– A papírokat! – kiáltotta megint a fiatal német katona.

Arthur benyúlt a zubbonya zsebébe, de ekkor odalépett hozzájuk egy idősebb őrmester, és ráförmedt:

– Honnan a fenéből szerezted ezt az egyenruhát? Mi vagy te, vasutas, postás?

– A magyar királyi posta alkalmazottja vagyok – felelte Arthur, majd elővette a postások sportegyesületének zöld színű igazolványát, fedőlapján a postakürttel.

– És hova akartál menni?

– Az egységemhez Mühldorfba. Itt a nyílt parancsom von Hessler őrnagytól.

Miközben az őrmester az írást tanulmányozta, odalépett az Arthurral szinte egyidős hadnagy.

– És hogy néz ki az őrnagy? – kérdezte.

– Hiányzik a bal karja.

– Így igaz. Indulhatsz.

Arthur eltette a papírjait, és megkönnyebbülten ment tovább. A hídon túl az út a szemközti dombon át vezetett. Már majdnem felért a tetejére, amikor észrevette a géppuskával felszerelt terepjárót és rajta a hat amerikai katonát.

– Ne lőjtek! – kérte Arthur angolul.

– Hát te ki vagy? – kérdezte a hadnagyi rangjelzést viselő férfi.

– Arthur DeVendt, a nagykárolyi fiúnevelő intézet növendéke, a magyar királyi hadsereg jövődi tiszte.

– És hogyan kerültél ide?

– Az egységemhez igyekszem. Eddig a magyar menekülteknek tolmácsoltam.

– Láttál errefelé németeket?

– Lenn a völgyben van egy század felfegyverzett srác. Hitlerjugendek lehetnek. Egy fiatal tiszte meg egy idősebb őrmester a parancsnokuk. Örűlség lenne megtámadni őket.

– Miért? Te mit tennél az én helyemben?

– Az egyik emberemmel megüzenném nekik, hogy adják meg magukat.

– Tudod mit? Menj le, és beszélj velük! Addig rádiózik a parancsnokomnak, hogy küldjön ide két tankot.

Arthur levette a hátizsákját, majd így szólt:

– Rendben van, de utána vigyetek el Mühldorfba.

– Semmi gond. Levágunk egy faágat, rákötjük ezt a fehér zsebkendőt, aztán lássuk a medvét.

„Remélem, ez nagyobb védelmet nyűjt, mint egy vastag páncéling”, gondolta Arthur, miközben visszament a domboldalón a hídhöz.

– Hát te? Mit akarsz már megint? – kérdezte a német hadnagy.

– A domb túlsó oldalán várakozik egy csomó amerikai két tankkal. Azzal küldtek ide, hogy megadásra szólítsalak fel benneteket.

– És honnan tudjam, hogy tényleg olyan sokan vannak?

– Mondd meg az őrmesterednek, hogy jöjjön velem, és számolja meg őket!

– Bennem megbízhat, hadnagy úr – mondta az őrmester, miközben másodosztályú vaskeresztjére mutatott. – Én nem hagyom cserben a Führert.

– Rendben. Menj fel, és ha tényleg úgy ítéled meg, hogy túlerőben vannak, akkor a bal karoddal körözz hármat! Erre a jelre megadjuk magunkat.

Már majdnem felértek a dombra, amikor az őrmester megtorpant, és így szólt:

– Ha nem lesz ott senki, a saját kezemmel fojtlak meg.

– Ne féljen, ott lesznek. Géppuskájuk is van.

– Akkor viszont tényleg jobb megadni magunkat, mert ezek a 14-16 éves gyerekek nemigen tudnának velük mit kezdeni. Még ki sincsenek rendesen képezve. Egy hete sorozták be őket. A hadnagy sem végzett katonaiskolát, viszont nagy náci.

Amikor felértek a dombra, a német őrmester jelzett a karjával. Mire odaért a két tank meg egy szakasz amerikai, feltartott karral a német gyerekek is megérkeztek a patak partjáról. Az amerikai hadnagy beültette Arthurt a terepjáróba.

– Mielőtt elviszlek Mühldorfba, bemutatlak a parancsnokomnak. A szomszéd falu iskolájában van a körletünk.

Negyedóra múlva megérkeztek a régi iskolaépülethez. A hadnagy bevezette Arthurt a századirodává átalakított tanterembe.

– Burton százados vagyok – mondta a fiatal tiszt, miközben kezét nyújtott Arthurnak. – Téged hogy hívnak?

– Arthur DeVendt kadét alázatosan bemutatkozom.

– Foglalj helyet. Rágyújtasz?

– Köszönöm, nem dohányzom.

– Gazdag ember leszel. Manapság vagyont ér egy karton amerikai cigaretta. Tessék, itt van mindjárt egy, amiért ilyen ügyesen, vérontás nélkül megoldottad a helyzetet. Sajnos, kitüntetés nem adhatok. Kíváncsi vagyok, miért vállaltad a közvetítő szerepét.

– Mert nemsokára véget ér a háború, és kár lett volna akár egyetlen ember életét is kioltani.

– Egészen jól tudsz angolul. Hol tanultál meg?

– Tízéves koromban kezdett el tanítani egy magántanár, mert külkereskedő szeretnék lenni.

– Remélem, eléred a célot. Addig azonban szükségem van rád. Kell nekem valaki, aki tud németül, hogy kihallgathassuk a hadifoglyokat. Megfizetjük a szolgálatodat, ha itt maradsz tolmácsnak.

– De még ma este el akartam jutni a Mühlendorfból állomásozó egységemhez.

– Majd megvárnak.

A kihallgatás nem tartott sokáig. A megrémült gyerekekből semmi hasznosat nem tudtak kiszedni, a fiatal hadnagy egyetlen szót sem volt hajlandó mondani, az őrmester viszont elárulta, hogy a simbach-i híd nincs aláaknázva. Ezt Arthur is megerősítette:

– Nem láttam semmiféle robbanószerkezetet a híd alatt, amikor ott jártam.

Az amerikaiak étkezdejében elfogyasztott vacsora után Arthur végigfeküdt új fekhelyén, és szinte azonnal mély álomba zuhant. Reggel arra ébredt, hogy a százados hívja.

– Százados úr, parancsára megjelentem – mondta Arthur.

– Foglald helyet! Sajnos, az ezredes nem engedélyezi, hogy tolmácsként alkalmazzunk. Szerinte hadifogolyként kellene kezelnünk, ezt azonban nem teszem meg. Viszont majd szólok az egyik emberemnek, hogy szerezzen neked a község házában egy olyan igazolványt, amelyet a nácizmus üldözöttei, a koncentrációs táborok volt lakói, a politikai foglyok meg azok kapnak, akik részt vettek az ellenállásban.

– De én egyik csoportba sem tartozom.

– Azt a német hivatalnokoknak nem kell tudniuk. Majd azt mondjuk, hogy a kivégzőosztag előtt mentettünk meg, így jogosult leszel a fényképes igazolványra. Ennek birtokában ugyanis a megszállt területeken szabadon közlekedhetsz, a vonatokon ingyen utazhatsz, és bármelyik menekülttáborban korlátlan ideig tartózkodhatsz. Addig nálunk

maradhatsz. Ugyanolyan ellátásban fogsz részesülni, mint az embereim.

– Nagyon szépen köszönöm. Szerencsére van igazolványfényképem. Még Magyarországon csináltattam, mielőtt elindultunk – mondta Arthur, tisztelgett, majd elhagyta a helyiséget.

Miközben türelmetlenül várta, hogy mikor intéződik el a községházán az igazolványa, elszomorodott, valahányszor eszébe jutott az anyja. Az apja miatt pedig határozottan aggodott, hiszen fogalma sem volt, mi lett vele. Szeretett volna minden tőle telhetőt megtenni, hogy kiderítse: él-e még, vagy ő is meghalt, elfogták, vagy még mindig harcol.

Egyik nap szólt Brown szakaszvezető, hogy megérkeztek a kitöltetlen igazolványok, mehetnek a községházára.

A német hivatalnok előbb a jogosultságot igazoló papírokat akarta látni. Erre az amerikai rácsapott a géppisztolya tusával az íróasztalra, majd így szólt:

– Azért jöttem, hogy személyesen igazoljam a jogosultságát.

– A két igazolványfényképre gondoltam – jegyezte meg a hivatalnok.

– Tessék parancsolni – mondta Arthur, majd átnyújtotta a képeket.

– Holnaputánra kiállítom az igazolványt – mondta a hivatalnok.

Ekkor a szakaszvezető elővett a zsebéből egy csomag cigarettát, letette az íróasztalra, majd így szólt:

– Mi most akarjuk elvinni.

– Értettem – mondta a hivatalnok, majd megkérte Arthurt, hogy írja le egy darab papírra a nevét meg a születési adatait, hogy pontosan tölthesse ki a megfelelő rovatokat. Aztán beragasztotta az igazolványfényképet, lepecsételte, aláírta, és átnyújtotta az igazolványt.

Amikor elhagyták a községházát, a szakaszvezető megjegyezte:

– Látod, mennyit ér egy csomag cigaretta? Szinte bármelyik nő lefeküdne veled érte.

Amikor visszaérték a körletbe, a katonák kitörő örömmel fogadták őket:

– Vége a háborúnak, a németek megadták magukat – újságolták.

Arthur vegyes érzelmekkel fogadta a hírt, hiszen ez azt jelentette, hogy Magyarország is elvesztette a háborút. Viszont örült, hogy vége az öldöklésnek.

Az amerikai katonák megrakták Arthur hátizsákját konzervekkel, kávéval, csokoládéval, adtak neki két karton cigarettát, három pólóinget meg öt pár zoknit.

– Hova vigyünk? Mondtad, hogy Mühldorfban van az egységed – szólt a százados.

– Igen, de közben eszembe jutott, hogy talán a pockingi menekülttáborban meg tudja valaki mondani, mi történt az apámmal. Lehet, hogy amerikai hadifogságba esett. Ha megtalálom, beállok dolgozni valamelyik tanyára, amíg szabadon engedik.

– Pocking felé is járnak a teherautóink. Majd elviszünk.

3. FEJEZET

A pockingi tábor bejáratánál őrt álló amerikai katona tisztelgett, amikor meglátta Arthur igazolványát.

– Kitől kaphatok felvilágosítást? – kérdezte Arthur.

– Keresd meg a gondnokot! Ő majd útba igazít.

– És hol találom meg?

– Fogalmam sincs. Kérdezősködj! Majd csak megmutatja valaki, melyik barakkban van az irodája.

Arthur elindult, aztán találomra megszólított egy férfit.

– Nehéz elmagyarázni. Menj egyenesen, és a harmadik barakknál megint kérdezz meg valakit! – mondta az illető.

A nyüzsgő tömegben Arthur hol ettől, hol attól az embertől érdeklődött. Végül egy nála néhány évvel fiatalabb fiú így szólt:

– Tessék csak velem jönni! Úgy sincs semmi dolgom, majd én elkísérem.

– Köszönöm. De nyugodtan tegezz! Arthur vagyok.

– Engem meg Jóskának hívnak. Ha akarod, megvárlak, és megmutatom, merre van az a barakk, amelyikben elszállásolnak. Én már hetek óta itt lakom, jól kiismerem magamat.

– Nagyon rendes tőled. Köszönöm.

Arthur bekopogott a gondnok ajtaján.

– Nyitva!

– Jó napot kívánok! – mondta Arthur, de amikor észrevette, hogy az íróasztal mögött egy századosi egyenruhát viselő középkorú férfi ül, vigyázzba állt, és így folytatta: – Báró DeVendt Arthur kadét alázatosan bemutatkozom.

– Pihenj! Honnan jössz?

– Január elején érkeztem a hadapródiskolásokkal, de Passauban elszakadtam az egységtől, mert a Wehrmacht tábori csendőrségének egyik őrnagya áthelyeztetett a saját alakulatához. Szüksége volt valakire, aki elmagyarázza a magyar menekülőknél, mikor mit kell tenniük. Május ele-

jén azonban elengedtek. Akkor elindultam, hogy megkeresem az egységet, de az erdőben belebotlottam egy Hitlerjugendekből álló szakaszba, majd a dombtetőn néhány amerikai katonába. Meggyőztem a németeket, hogy lövöldözés helyett inkább adják meg magukat. Az amerikaiak hálából elintézték, hogy legyen valamilyen hivatalos papírom – mondta, és megmutatta az arcképes igazolványát. – Aztán teherautóval egészen a tábor kapujáig hoztak.

– Örülök, hogy megismerhetlek. Engedd meg azonban, hogy mindjárt tanácsoljak valamit az érdekedben. Nem tudni, mikor kerülünk haza, és otthon milyen világ vár ránk. Mostantól kezdve jobb, ha elfelejted a nemesi előnevedet. Azt beszélik, hogy Magyarországon az oroszok felakasztják az arisztokratákat, vagy Szibériába száműzik őket.

– Értettem.

– Tudsz valamit a rokonaidról? Ők is kijöttek Németországba?

– Az anyám meghalt, az apámról azonban nem tudok semmit. DeVendt Endrének hívják, és ezredesi rangban volt, amikor utoljára találkoztunk, még Magyarországon.

– Sajnos, a szövetségesek határozottan értésünkre adták, hogy ez a tábor kizárólag civil menekülteknek nyújt ideiglenesen szállást. Majd nézd meg a kapunál a táblát! Több nyelven ki van írva. Nekünk, katonáknak megengedték, hogy a hazatelepülésünkig itt lakjunk, a kitüntetéseinket azonban tilos viselnünk, és nem vezethetünk nyilván tartást senkinek az egységéről. Mi persze megadjuk egymásnak a kellő tiszteletet, és a szolgálati szabályzat szerint viselkedünk. Az ezredes urat sajnos névről nem ismerem. Javaslom, hogy majd menj el az 5/5-ös épületbe. Az ott lakók talán tudnak róla valamit. Téged a 16/6-os barakk ötös szobájában tudlak elhelyezni. Itt a sorszámod – mondta a százados, majd átnyújtott egy kis kartonpapírt.

– Köszönöm, százados úr – válaszolta Arthur, összeapta a bokáját, tisztelgett, majd kiment.

– Mutasd a céduládat! Kíváncsi vagyok, hol fogsz lakni
– szólta Jóska, majd amikor kézbe vette a papírt, így folytatta: – Remek. Én a szomszéd szobában lakom. Az ötös szobában két kőszegi cőger, két levante meg egy ludovikás alszik. Te leszel a hatodik. Gyere, menjünk mindjárt a barakkunkhoz! A szobatársaid ilyenkor általában még ott-hon vannak.

Hamarosan eljutottak a 16/6-os épülethez. A belső folyosó két oldalán egymást követték az ajtók. Arthur elköszönt a fiútól, majd benyitott a számára kijelölt szobába.

– Szervusztok. A gondnok azt mondta, hogy itt még van egy szabad fekhely.

– Mutasd a sorszámodat! Ugyanis itt én vagyok a szobaparancsnok – mondta a legidősebb, miután felkelt az ágyáról.

– Tessék.

– Melyik egységhez tartoztál?

– A nagykárolyi Károlyi István Fiúnevelő Intézetnek voltam a növendéke.

– Csak nem azt akarod mondani, hogy árvaházban nevelkedtél?

– Mi is ugyanolyan katonai nevelésben részesültünk, mint a kőszegi alreál meg a pécsi főreál kadétjai, csak a mi intézetünk nem olyan régi. Négy évvel ezelőtt alapították, amikor visszacsatolták Erdélyt.

– Tudom – jegyezte meg a fiatalember, majd így folytatta: – Az ablak alatti ágy lesz a tied. A holmidat abba a szekrénybe rakd, amelyiken nincs lakat!

Amikor Arthur megindult az ablak irányába, a fiatalember ráförmedt.

– Még nem mondtam, hogy végeztünk.

– A gondnok felhívta a figyelmemet a kapunál elhelyezett táblára, miszerint a tábort az ide menekült polgári lakosság részére hozták létre. Jobb lesz minél előbb leszokni a katonás stílusról – jegyezte meg Arthur.

– Szerintem is – szólt közbe a kadétok sötétkék egyenruháját viselő egyik fiú.

– Végeztem – kiáltotta pulykavörös arccal a fiatal-ember, majd kiment a szobából.

– Ez még mindig azt hiszi, hogy a katonaiskolában vagyunk? Egyébként DeVendt Arthurnak hívnak. És nyugodtan tegezzetek!

– Növendék úr, akkor engeddd meg, hogy bemutatkozzunk. Engem Bánáti Jancsinak hívnak – mondta az egyik fiú.

– Engem pedig Zoltai Palinak – mondta a másik.

– Somogyi Péter – mondta a harmadik.

– Én Szegedi Miki vagyok – mondta a negyedik.

– És a szobaparancsnokunkat hogy hívják? – kérdezte Arthur.

– Kovács Györgynek – mondta Zoltai Pali. – Szerencsénk van, hogy éppen ide kerültél, és mindjárt megmondta neki a magadét. Mi nem mertünk ellenkezni vele, amikor reggelente szobaszemlért tartott, mert fiatalabbak vagyunk nála.

– És hogyan kerültetek ide?

– Jancsi meg én Köszegre jártunk. Emlékszem, elég sok nagykarolyi érkezett szeptemberben hozzánk – mondta Pali. – Idén végeztünk volna, de tavaly októberben bennünket is hazavittek a szüleink Győrbe, de néhány nap múlva mindkettőnket behívtak levante-segédoktátónak. Mi tartottuk az alaki kiképzést Péternek meg Mikinek. Innen ismerjük egymást. Végül az egész csapatot kihozták Németországba.

– És a növendék úr hogyan került, akarom mondani te hogyan kerültél Pockingba? – kérdezte Bánáti Jancsi.

– Miután hazamentetek, a felsősöket áthelyezték Sümegre. Aztán a tüzér hadapródiskolásokkal együtt bennünket is kihoztak. Később elszakadtam az egységetől, és itt kötöttem ki.

– Tőlünk is sokan elsodródtak.

– Szeretnék kérni tőletek egy szívességet. Ti már ismerősök vagytok a táborban. Megmutatnátok, merre van az 5/5-ös barakk? A gondnok azt mondta, hogy az ottaniak talán tudnak valamit az apám ezredéről.

– Majd délután elkísérünk. De most pakolj be a szekrényedbe! Van lakatod? – kérdezte Zoltai Pali.

– Mi az hogy! Ezzel a Tuto lakattal zártam le Nagykárolyban a lehajthatós íróasztalom lapját.

– Ez a legbiztonságosabb – jegyezte meg Bánáti Jancsi.
– Kovács szerint a Cato lakat jobb, pedig az övét egy körömpucolóval ki tudnám nyitni, ha akarnám.

– És mivel töltitek a napjaitokat?

– Üzletelünk. Pali múltkor kapott valakitől két tábla amerikai csokoládét. Ahelyett, hogy megettük volna, elcseréltük egy kis doboz kávéra, aztán a kávé egy amerikai pokrócra. Két nappal később a pokrócot elcseréltük egy zsák rövidnadrágra. Ilyet viseltek Afrikában a német katonák. Amióta kimelegedett az idő, az embereknek nyári öltözközésre van szükségük, így sokat kérhetünk értük – magyarázta Bánáti Jancsi.

– Hamarosan kezdik osztani az ebédet. Nem főznek valami jól, ezért a főzelékhez fel szoktunk bontani egy német húskonzervet – jegyezte meg Zoltai Pali.

– És hogyan szereztek konzervet?

– Amikor segítünk valakinek, akkor pénz helyett konzervet, kekszet vagy kenyeret szoktunk kapni. Ezeket csebereljük a tábor többi lakójával. Amióta híre ment, hogy nemsokára hazamehetünk, nagyon értékes lett a konzerv, ugyanis útravalónak kiváló.

Ebéd után Zoltai Pali, Bánáti Jancsi meg Arthur elindult az 5/5-ös barakkhoz. Amikor a fiúk meglátták a bejáráshoz vezető lépcsőn pipázó középkorú férfit, odasúgták Arthurnak:

– Az ott Feri bácsi. Ő biztosan tud neked segíteni.

– Jó napot kívánok! – szólt Arthur. – A gondnok szerint ön talán tud nekem segíteni. Az apámat, DeVendt Endrét

keresem. Amikor tavaly nyáron elkészöntem tőle, a rohamtüzéreknel volt ezredparancsnok.

– Akik életben maradtak, azok állítólag mind megúszták az orosz hadifogságot, és most itt vannak a szomszéd barakkban. A neve nem ismerős, de érdeklődj náluk, hátha tud róla valaki.

– Majd itt megvárunk – mondták Arthurnak újdonsült barátai, ő pedig izgatottan átment a másik épületbe.

Bekopogott az első ajtón, majd benyitott. Az asztal körül négy férfi kártyázott éppen.

– Jó napot kívánok! Elnézést a zavarásért, de valaki azt tanácsolta, hogy kérdezzem meg önöket, tudnak-e valamit az apámról, DeVendt Endre tüzérezredesről.

Az egyik férfi felkelt, és kezét fogott Arthurral.

– Szervusz. Bán hadnagy vagyok. Én voltam apád szárnysegédje. Sajnos, apádat március végén láttam utoljára. Lepsénynél voltunk akkor visszavonulóban. Az embeimmel éppen fel akartam robbantani az üzemképtelen tankomat, amikor hirtelen megjelentek a ruszkek, és elfoglalták az ezredparancsnokság épületét. Néhányan elmenekültünk, de az ezredes úr az épület másik végében volt, ezért nem tudom, hogy az oroszok megölték, vagy elvitték a társainkkal együtt hadifogolynak.

– Az ütközet után Horváth őrnagy vette át az ezredet – szólt közbe a másik férfi. – Amikor kiderült, hogy Iván körülfért bennünket, az őrnagy megparancsolta, hogy adjuk meg magunkat, de a négy tankossal meg húsz páncélgránátossal sikerült kitörnünk. Az ezredből csak mi jutottunk el Németországba.

– Most már csak abban reménykedem, hogy az apám mégsem esett el, és előbb vagy utóbb kiszabadul a hadifogságból.

– Bízunk benne! – mondták a tisztek.

A barakk előtt a fiúk rögtön elkezdtek faggatni:

– Találkoztál vele? Elfogták? Hősi halált halt?

– Sajnos, nem tudni.

– Az én apám is eltűnt a fronton. Júliusban kaptuk a táviratot – mondta Zoltai Pali.

– Az én apám elesett. Bennünket is értesítettek – szólt Bánáti Jancsi.

– Az édesanyátokról tudtok valamit? – kérdezte Arthur.

– Azóta, hogy feltettek bennünket a vonatra, semmit. Lehet, hogy ők is itt vannak Németországban. Már gondoltuk, hogy jó volna megkeresni őket. A táborban kérdezősködtünk, de eddig senki sem hallott róluk.

– Tudjátok, mit? Majd körülnézek a szomszédos tanyákon. Errefelé rengeteg a menekült, hátha valaki találkozott velük.

– Köszönjük szépen.

Amikor visszaérkeztek a szobájukba, Kovács György fel-alá járkálva fogadta őket.

– Vigyázz! Sorakozó! Tizenöt perc múlva szobaszemle! – kiáltotta.

– Menj a fenébe! Tudod, kivel szórakozz! – jegyezte meg Bánáti Jancsi.

– Inkább örülnél, hogy nem vittek el Szibériába – mondta Zoltai Pali.

A fiatalember sarkon fordult, szó nélkül kiment, majd úgy becsapta az ajtót, hogy megremegett az ablak.

– Érdekes. Nagykárolyban némelyik évfolyamtársam szintén abban lelte örömét, hogy állandóan az alsósokat szekírozta – jegyezte meg Arthur.

Másnap délelőtt Bánáti Jancsi meg Zoltai Pali megmutatták Arthurnak, hol a hirdetőtábla. Ahogy olvasgatta a kitűzött cédulákat, észrevette, hogy a táborparancsnok németül, angolul és franciául tudó személyeket keres tolmácsnak.

– Megmutatjátok, hol kell jelentkezni? Hét évig tanultam angolul, az apám pedig csak franciául volt hajlandó beszélni velem. Ezt a munkát nekem találták ki.

– Gyere, menjünk mindjárt oda! Viszont javaslom, hogy amikor bemész az irodába, állj vigyázzba. A táborparancsnok azelőtt testőrtiszt volt a királyi palotában, és örülni

fog, ha úgy viselkedsz, ahogy egy jövődő katonatiszthez illik – mondta Bánáti Jancsi.

Mihelyt odaérték, Arthur bekopogott az ajtón.

– Tessék!

– DeVendt Arthur kadét alázatosan bemutatkozom. Olvastam a hirdetést, miszerint táborparancsnok úrnak tolmácsokra van szüksége. Szíves engedelmével jelentkezni szeretnék a feladatra.

– Mennyire tudsz németül?

– Öt éve kezdtem el tanulni. Január elejétől pedig majdnem mostanáig a Wehrmacht tábori csendőrségénél voltam tolmács.

– Nagyszerű. És az angollal hogy állsz?

– Tízéves koromtól jártam egy magántanárhoz. A múlt hetet az amerikai katonák körletében töltöttem, és egészen jól megértettük egymást.

– No, és a francia hogy megy?

– Apám francia származású, és otthon csak franciául szólt hozzám.

– Ezek szerint a nyelvtudásoddal nincs gond. Most már csak a nyílt parancsodra vagy a személyes okmányodra van szükségem, hogy a feljebbvalóimnak igazolni tudjam, kit vettem fel a bizalmi állásra.

– Tessék parancsolni – mondta Arthur, majd átnyújtotta az arcképes igazolványát, amelyhez az amerikai katonák révén jutott hozzá.

– Sajnálom, de nem alkalmazhatunk – mondta az ezredes, amikor meglátta az okmányt. – Nem járulok hozzá, hogy a háborús bűnösöket vizsgáló bizottságnak zsidók tolmácsoljanak. Nekünk pártatlan emberekre van szükségünk.

– Ezredes úr, bocsássa meg, hogy ellenkezni merek, de én nem vagyok zsidó.

– Pedig azoknak van ilyen igazolványuk. Vagy talán azért kaptad, mert hazaáruló vagy? Egy becsületes, keresz-

tény magyar ember elégetné az ilyen dokumentumot. Végeztem.

Arthur döbbsen hallgatta a férfit, majd köszönes nélkül távozt. Zoltai Pali meg Bánáti Jancsi odaszaladtak hozzá.

– Felvett?

– Nem kellek neki. Egyébként nyugodtan menjetek a dolgothokra. Kezdem kiismerni magamat a táborban, majd a szobánkban találkozunk.

Arthurt borzasztóan bántotta az ezredes megjegyzése, de nem akarta megmondani a két fiúnak, hiszen azok jóval fiatalabbak voltak nála, és tudta, hogy nemigen értenék meg a helyzetet. „Talán jobb is, ha nem én közvetítek a szövetségeselek megbízottjai és apám tisztársai között. Esetleg félreérthetően fordítok, és akkor valaki miattam kerül bajba. Inkább megkeresem ezeknek a szerencsétlen gyerekeknek az anyját. Legalább rajtuk segítsék.”

A nyáriasra fordult időjárás miatt egyre kényelmetlenebbnek találta Arthur a sötétkék posztóból készült intézeti egyenruháját. Ráadásul tavaly óta sokat nőtt, így nem csoda, hogy a zubbony vállban szűk lett, az ujjá nem takarta el a csuklóját, a nadrágból pedig majdnem kilátszott a bokája. Szeretett volna másik öltözetet, ezért este megkérdezte a szobatársait:

– Mit gondoltok, van a táborban szabó? Csináltatnék magamnak egy öltönyt.

– Persze, hogy van. Majd holnap elkísérünk Takács úrhoz. De vigyázz, mert amikor méretet vesz, szereti megtapogatni a fiúkat – magyarázta Bánáti Jancsi.

– Ha meglesz az új ruhám, körbejárom a tanyákat, hátha rábukkanok az édesanyátokra. Majd íráthok fel egy darab papírra az összes hozzátartozóthok nevét, a foglalkozását meg azt, hogy hol laktak azelőtt. Így könnyebb megtalálni őket.

Másnap délelőtt Bánáti Jancsi meg Zoltai Pali megmutatták, melyik barakkban van a szabó műhelye, majd elkö-

szöntek. Az ajtó nyitva volt, Arthur tehát kopogás nélkül bement, és előadta a kérését. Az idős ember megvakarta a fejét, majd így szólt:

– Sokba kerülne ám az! És mivel fizetnél?

– Amerikai cigarettával.

– Az mindjárt más. Mit szólnál egy sötétbarna öltönyhöz, amelyet valódi agancsból faragott gombok díszítenek? Honvédegyenruhából nyolc csomag cigarettáért elkészíteném. De ha neked a repülősök világosbarna egyenruhája jobban tetszik, azt is átalakíthatom, bár az kicsivel többbe, tíz csomag cigarettába fog kerülni. Vadonatúj amerikai szövettől is varrhatom, annak viszont két karton Camel cigarettá az ára.

– Repülőtishti egyenruhából lenne a legjobb, de sokkalom érte az egész kartont.

– Pedig megérné. Remek az anyaga, télen-nyáron kellemes viselet. Viszont ne mondd, hogy rajtad akarok meggazdagodni! Holnapra ígértek egy egyenruhát. A tulajdonosa körülbelül akkora, mint te. Nem kellene vele sokat dolgoznom. Kilenc csomag cigarettáért átalakítom. Megfelel?

– Rendben.

– Akkor előlegként adj ide két csomagot, a többit meg akkor kérem, amikor elkészülök az öltönnyel. Gyere, hadd vegyek rólad méretet!

Arthurnak eszébe jutott, hogy a fiúk mire figyelmeztették, de a férfi nem viselkedett illetlenül. „Lehet, hogy csak a kisebbeket kedveli?” futott át az agyán.

– Holnap délután már jöhetsz is az öltönyért – mondta a szabó, miután megkapta a két csomag cigarettát.

Arthur kezdte magát kiismerni a táborban, ezért este felé elhatározta, hogy elmegy sétálni. A nyüzsgő tömegben egyszer csak megszólította valaki:

– Hova, hova, szép fiatalember?

Arthur megtorpant. A virágmintás szoknyát és sötétzöld blúzt viselő nő odalépett eléje, majd így folytatta:

– Megkínálnál egy cigarettával?

– Mi lenne, ha egy egész csomaggal adnék? – kérdezte Arthur, mert hirtelen eszébe jutott, hogy mit meséltek a nőkről az amerikai katonák. „Mégis csak más volna így, mint a tábori bordélyházban, ahol sürgetnének, mert kinn hosszú sor várakozik. Azoknak a nőknek a minél nagyobb forgalom a fontos. Még arra sincs idejük, hogy megmosakodjanak két kuncsaft között,” gondolta.

– Akkor akár egy órán át is velem lehetsz. Különben Ica vagyok. Téged hogy hívnak?

– Arthurnak.

– Milyen előkelő neved van. Gyere, menjünk el mihozzánk! Itt lakunk a következő épületben.

Arthur gyanította, hogy a nő legalább tíz évvel idősebb nála, de a formás alakja és a hosszú barna haja azonnal megtetszett neki. Amikor odaértek a bejárathoz, Arthur már nyitotta volna az ajtót, de a nő így szólt:

– A szüleim ilyenkor már alszanak, és nem akarom felébreszteni őket. Majd az ablakon fogunk bemászni, ugyanis a belső szoba az enyém.

A parányi helyiségben alig lehetett mozdulni az ágytól meg a ládáktól.

– Előbb kérem a cigarettát. Az iskolában, ahol délelőttönként tanítok, márkában fizetnek. Abból a kevéske pénzből nem telik ilyenre.

Arthur rögtön átnyújtott egy dobozzal. A nő pillanatok alatt levette a szandálját, és kigombolta a blúzáét. Amikor kibújt a szoknyájából, Arthurnak feltűnt, hogy nincs rajta bugyi. A nő végigfeküdt az ágyon, miközben így szólt:

– Vetközz le te is! Aztán gyere ide mellém!

Arthur szó nélkül engedelmeskedett. Bár fogalma sem volt, mit kell utána tennie, a nő szakavatott mozdulatokkal addig irányította, amíg eljutott a semmi másához nem hasonlítható kielégülésig.

– Menni fog ez, ne félj! Ráadásul a lányoknak tetszenek az ilyen magas, kék szemű, barna hajú fiúk, mint te. Válogathatsz közülük, hidd el.

– Találkozhatunk máskor is?

– Persze. Esténként én is a főutcán szoktam sétálni. Most azonban menned kell, reggel nem akarok álmosan bemenni a gyerekekhez.

Amikor Arthur visszatért a saját barakkjába, a szobatársai már aludtak. Csendben levetkőzött, a ruháját gondosan letette, ahogy a katonaiskolában megszokta, majd mély álmomba zuhant.

Másnap délelőtt megkérte Zoltai Palit meg Bánáti Jancsit, hogy segítsenek valódi bilgeri csizmát venni.

– Miért akarsz másik csizmát? Még egészen jó állapotban van a mostani – jegyezte meg Jancsi.

– Igen, de ennek túl széles a szára, és nem fog beférni az új nadrágom alá.

– Erre nem gondoltam. Most, hogy mondd, eszembe jutott: apám is a lábához simuló puha szára miatt szerette a bilgeri csizmáját.

– Akár most is körülnézhetünk a régi gyárepületben. Lábbeliket ott lehet kapni. Viszont hozz magaddal több mindent, mert nem tudom, hogy mit kérnek cserébe! – tanácsolta Pali.

A tábor lakói a legkülönbözőbb dolgokat kínálták eladásra.

– Ugrik az ezüst nyaklánc!

– Ugrik az amcsi cigaretta!

– Ugrik a húskonzerv!

Amikor Arthur meghallotta, hogy valaki bilgeri csizmát árul, azonnal megállt, majd megkérdezte:

– Hányas méret?

– Negyvenhármas. Tessék, próbálja fel! – mondta az idősebb nő, majd elővette a szatyrából a szinte vadonatúj lábbelit.

Arthur kissé elbizonytalanodott, mert fazonra ugyan bilgeri csizma volt, de nem vörösbarna bagaria bőrből készült, hanem közönséges barna bőrből, ráadásul a fűzője sem bőr volt, hanem hagyományos cérna cipőfűző. Ennek ellenére felpróbálta.

– Kényelmes? – kérdezték a barátai.
– Mintha rám öntötték volna.
– Akkor vedd meg!
– Mit kér érte? – kérdezte Arthur az asszonytól.
– Két karton cigarettát.
– Micsoda? Azért igazi bilgerit is vehetünk – mondta Pali.

– Odaadom a mostani csizmámat és mellé egy karton cigarettát – szólta Arthur.

– Megmondtam. Két karton cigaretta az ára – válaszolta a nő.

– Annyi nincs, de az egy karton mellé kaphat egy kis doboz kávé.

– Rendben.

– Kár volt odaadni a kávé, de most már mindegy – szólta Pali, amikor odébbmentek. – Másra nincs szükség?

– Egy karórát meg egy bőrröndöt is szeretnék magamnak.

– Az nem lesz nehéz. Egy kis doboz kávéért és két csomag cigarettáért, vagy összesen hat csomag cigarettáért már kaphatsz egy olyan fekete számlapos, stopperes karórát, amelyiknek a hátsó lapjára az van írva, hogy a magyar királyi légierők tulajdona. A pilóták viseltek ilyet. Mindjárt megkeressük a srácot, akinél tegnap láttam – magyarázta Pali.

Arthur megvette az órát, majd egy doboz cigarettáért szerzett egy ütött-kopott koffert. Bár az egyik csatja nem működött, és emiatt egy széles bőrvél kellett átfogni, nem bánta, mert elege volt a hátizsákjából.

Délután visszament a szabóhoz. Mielőtt odaadta a hét csomag cigarettát, amivel tartozott, felpróbálta az öltönyt.

Amikor látta, hogy semmi igazítanivaló nincs rajta, mindjárt magán hagyta, az egyenruháját pedig a hóna alá csapva boldogan visszament a barakkjába. Egészen más embernek érezte magát.

– Holnap megpróbálom kideríteni, hogy nincsenek-e itt a környéken a rokonaitok – ígérte Arthur este Zoltai Palinak meg Bánáti Jancsinak.

– De jó lenne, ha megtalálnád őket!

Másnap reggeli után Arthur elgyalogolt a pockingi vasútállomásig. A biztonság kedvéért megkérdezte az állomásfőnököt:

– Tényleg ingyen utazhatok ezzel az igazolvánnyal?

– Igen. Viszont azt tapasztaltam, hogy az utasok elhúzódnak azoktól, akik ilyen igazolványt mutatnak fel a kalauznak. Ezért inkább menj oda a pénztárhoz! Majd ingyen ad egy jegyet, és akkor a vonaton már nem kell elővenned az igazolványodat.

– Köszönöm a tanácsát.

Arthur a harmadik állomáson leszállt a vonatról, majd elindult a majorságok irányába. Az első tanyán nem járt szerencséivel, de a másodikon egy magyar huszárba botlott. A két gyerek névsorát végigolvasva így szólt a férfi:

– Névről egyiket sem ismerem, de látom, hogy van köztük egy csendőrtiszt. Mielőtt idekerültem, egy egész csendőrosztal lakott a következő tanyán. Ők talán tudnak segíteni.

Arthur átment a másik majorba, bekopogott a konyhajátón, majd előadta, mi járatban van.

– Néhány napig valóban aludtak a padláson magyar csendőrök, de nem tudom, hova lettek – mondta a gazda felesége. – Egyik reggel arra ébredtünk, hogy a családtagokkal együtt szőren-szálán eltűntek. Csak egy asszony maradt itt, de ő most nincs itthon. Átment a szomszéd tanyára. Megvárja?

– Szeretném. Majd kinn leülök az almafa alá az árnyékba.

– Ha megéhezik, csak jöjjön be! Majd adok a krump-lifőzelékből.

Késő délután Arthur észrevette, hogy egy alacsony, so-vány, negyven év körüli nő közeledik az úton. A ruháját látva rögtön sejtette, hogy az illető nem bajor paraszt-asszony, ezért magyarul szólította meg:

– Elnézést kérek a zavarásért. DeVendt Arthur vagyok. A pockingi táborból jöttem. A szobatársaim rokonait keresem. Itt a névsoruk. Nem tetszik ismerni valakit közü-lük?

– Dehogynem. Zoltainé vagyok, Pali mamája – szólt a nő, mihelyt kézbe vette a papírdarabot. – Jaj, de örülök! Már azt hittem, sosem találom meg a kisfiamat. Ezek sze-rint Bánáti Jancsi is vele van. Sajnos, az édesanyjáról nem tudok semmit.

– Itt tetszik lakni?

– Igen. Ezen a tanyán kaptam egy kis szobát. Majd megkérem a gazdát meg a feleségét, hogy engedjék meg: hadd lakjon itt a fiam meg a kis barátja. Rendes emberek. Biztosan nem fogják ellenezni. Nagyok már a gyerekek, befoghatják őket dolgozni. Nekik három fiuk volt, de egyik sem tért haza a frontról. Mindegyik elesett. Az állatokat vi-szont minden nap meg kell etetni. Szántani, vetni, aratni is ugyanúgy kell, mint azelőtt. Szóval lesz dolga Palinak meg Jancsinak bőven.

– És hogyhogy egyedül tetszik lenni? Úgy hallottam, hogy egy darabig csendőrök is laktak itt a hozzátartozóik-kal.

– Igen, a bátyám meg az egysége. Az ő feladatuk volt vigyázni azokra a foglyokra, akiket vonattal szállítottak Németországba. Miután az oroszok egyre közelebb kerültek Győrhöz, azt tanácsolta a testvérem, hogy ne maradjak Ma-gyarországon. Az embereinek is szólt, hogy csomagoljanak össze és a családjukkal együtt szálljanak fel a rabszállító vonatra. Passaunál azonban elvették a mozdonyunkat. Nem tudtunk tovább menni. A foglyokat a bátyám szélnek

eresztette, majd a helyettesét meg néhány emberét biciklire ültette, hogy addig járják a környéket, amíg valahol befogadnak bennünket. Miután visszatértek, szereztek szekereket meg lovakat, aztán felpakoltak bennünket, és így jutotunk idáig.

– De hova lettek a csendőrök?

– A bátyámat, aki alezredesi rangban volt, az amerikaiak letartóztatták, és mint háborús bűnöst elvitték. Erre fel a többiek azonnal bevették magukat az erdőbe. Valószínűleg készítették maguknak hamis papírokat. Ki tudja? Lehet, hogy ott vannak ők is a menekülttáborban.

– Ha megengednék a háziak, itt aludnék, mert a délutáni vonatot már lekéstem. A szénapadláson biztosan van hely.

– Ilyenkor szoktak Hausmanék vacsorázni. Mihelyt felkelnek az asztaltól, majd beszélnek velük.

Zoltainé bement a konyhába, majd kisvártatva visszatért az almafa alatt várakozó Arthurhoz.

– Hausmanéknak semmi kifogásuk az ellen, hogy itt aludj. Amikor elmondtam, hogy megvan a kisfiam meg a barátja, rögtön felajánlották, hogy nyugodtan hozzam őket ide. Még örültek is, hogy lesz, aki segít nekik. De most már mi is vacsorázhatunk. Szereted a hagymás rántottát? Akár tíz tojásból is készíthetek. Kapsz hozzá fehér kenyeret meg vaját.

– Nem emlékszem, mikor ettem utoljára ilyen finomat – mondta Arthur vacsora után.

– Örülök, hogy ízlett. A környékbeliak ellátnak élelemmel. Ötvös a mesterségem, és amikor megérkeztünk, a magammal hozott ezüst gyertyatartóból készítettem néhány karikagyűrűt meg különféle brosstűket. Annyira megtetszett a bajoroknak, hogy élelemért cserébe egyre több megrendelést kapok. Még a régi ékszereiket is elhozzák megjavíttatni.

– Nem tudom, velem mi lesz – jegyezte meg Arthur. – Ha nem jön közbe a háború, most érettségiznék, utána pedig

egyetemre mennék. Kisgyerekkorom óta külkereskedő szerettem volna lenni. Testvérem nincs, az anyám meghalt, amikor megbombázták Sopront, az apám pedig eltűnt a fronton. Fogalmam sincs, mihez kezdjek.

– Nincsenek rokonaid?

– A szüleimnek vannak testvérei, de nem tudom, mi lett velük, hol keressem őket. Egyébként sem szeretnék a terhükre lenni. Ott vannak az unokatestvéreim, elég lesz őket taníttatni.

– Pedig előbb vagy utóbb érdemes volna befejezned a középiskolát.

– Egyelőre le kell mondanom az egyetemről. Munkába kell állnom, hogy eltartsam magamat.

– Ismerek egy magyart, aki a feketepiacon üzletel. Időnként hoz nekem tört ezüstöt. Ha akarod, megkérdezem, nincs-e szüksége segédre.

– Köszönöm, de előbb inkább elmegyek Münchenbe. Hét éven át egyházi gimnáziumba jártam. Felkeresem a szerzetesrendeket, hátha le tudok érettségizni az iskolájukban. Utána pedig megpróbálok elhelyezkedni valamelyik kereskedelmi cégnél, ha nem sikerül bekerülnöm az egyetemre.

– Te nem akartál hivatásos katonatiszt lenni?

– Nekem már akkor elment a kedvem ettől a pályától, amikor még se híre, se hamva nem volt a háborúnak, pedig régi katonacsaládból származom. Most meg aztán végképp nem akarok katona lenni.

– Elég későre jár. Holnap korán kell kelniünk. Majd én is elmegyek veled a táborba, mert a két gyerek nem találna ide.

– Ne tessék fáradni! Majd én elhozom őket.

– Nagyon szépen köszönöm. Viszont akkor adok pénzt a vonatjegyekre.

Másnap hajnalban Zoltainé tejeskávét meg vajás kenyeret készített reggelire.

– Biztosan jobb dolga lesz itt a kisfiamnak meg Jancsinak, mint a táborban.

– Azt elhiszem.

Arthur elgyalogolt az állomásig, felmutatta az igazolványát a pénztárnál. Most is ingyen kapott egy jegyet Pockingig.

A két fiú izgatottan várta a barakk előtt.

– Sikerült valakivel beszélned? Megtudtál a rokonainkról valamit?

– Csak Zoltai nénit találtam meg. Jól van, és mindkettőtöket vár. Már megbeszélte a háziakkal, hogy ti is ott fogtok lakni a tanyán. Holnap reggel elviszlek benneteket hozzá.

– Mit vigyünk neki?

– A tört ezüstnek látja a legnagyobb hasznát.

– Nagyszerű. Gyere Jancsi, a maradék csokoládénkat meg a cigarettánkat cseréljük el ezüst gyertyatartókra! Azokhoz olcsón hozzá lehet jutni – mondta Pali.

– Amíg ti üzleteltek, én bejelentem a leventeparancsnoknak meg a gondnoknak, hogy holnap reggel elhagyjátok a táborn.

– Köszönjük.

Másnap kora reggel alaposan felpakolva elgyalogoltak a vasútállomásra. Arthur a pénztárnál megvette a két fiú jegyét, majd megmutatta az igazolványát, mire ismét megkapta a sajátját. Amikor leszálltak az állomáson, Zoltainé már várta őket. Anya és fia nyomban egymás nyakába ugrott. Hausmanék tanyájáig még jó két órát kellett gyalogniuk. Útközben nem győzték egymásnak mesélni, mi minden történt velük az elmúlt hónapokban.

Zoltainé igazi lakomát készített ebédre. Disznósültet ettek főtt krumplival, sült hagymával és párolt káposztával. A tepsi alján összegyűlt zsírba belemártogatták a fehér kenyeret.

– Otthon ettem ilyen finom ebédet utoljára – jegyezte meg Pali.

Arthur remekül érezte magát a családi környezetben. Zoltainé, Pali meg Jancsi nagy örömeire elhatározta, hogy csak a másnap délutáni vonattal utazik Passauba.

– Ha lekésem a müncheni csatlakozást, majd ott alszom a pályaudvaron, és a reggeli vonattal megyek tovább – jelentette ki.

Reggeli után Zoltainé ellátta hideg élelemmel az útra, majd a két fiúval együtt elbúcsúzott tőle.

Arthur fogta a bőröndjét, és elindult az állomásra. A peronon csak egy harminc év körüli nő várt a vonatra.

– Megkérhetem, hogy majd segítsen felszállni ezzel a két kofferral? – kérdezte Arthurtól.

– Nyugodjon meg, majd segítek.

– Meddig utazik?

– Passauig, onnan pedig Münchenbe megyek – válaszolta Arthur.

– Én is. Nem tudtam időben elindulni, pedig a reggeli vonat jobb lett volna, mert így Passauban kell éjszakáznunk, ugyanis a müncheni vonatot már nem érjük el.

– Gondoltam – jegyezte meg Arthur.

Hamarosan megérkezett a vonat. Arthur felsegítette a nő csomagjait, majd ő is felszállt. Menet közben tovább beszélgettek.

– A barátnőm tanítónő az itteni iskolában. Összeírja, mire van szükségük a gazdáknak, én pedig az ismerőseimmel addig járom Münchenben a lebombázott házakat, amíg sikerül a lista alapján mindent beszerezni. Aztán hetente egyszer eljövök, a barátnőmmel körbejárjuk a tanyákat, a falusiak pedig élelmiszerrel fizetnek.

– A menekülttáborban mi is hasonlóképpen üzleteltünk.

– Ha nem haragszik, megkérdezhetem, hogy hova valósi?

– Magyar vagyok. Engedje meg, hogy bemutatkozzak. DeVendt Arthur a nevem.

– Engem meg Liselotte Rainernek hívnak. Úgy hallottam, hogy amíg ilyen bizonytalan a politikai helyzet, a menekültek egyelőre Németországban maradnak.

– Én később sem igen mernék hazamenni.

– Miért? Talán attól tart, hogy letartóztatják?

– Apám hivatásos katonatiszt, ráadásul van egy elég nagy földbirtokunk. Félek, hogy az új rendszer ellenségeként Szibériába száműznek.

– A férjem is tiszt volt. A Waffen SS-ben szolgált, de Kolomeánál fogságba esett. Valószínűleg már nem él. Állítólag az oroszok a helyszínen kivégezték az összes SS tisztet.

– Én is így hallottam.

– Amikor a férjem hazajött szabadságra az ukrainai frontról, állandóan rémálmai voltak. Szerette volna, ha áthelyezik hátországi szolgálatra, de túlságosan jól végezte a dolgát, ezért ismét kiküldték a frontra.

A következő állomáson a vonat a kelleténél többet várakozott. A türelmetlenkedő utasok hamarosan megtudták a késés okát. Addig nem indulhattak tovább, amíg nem haladnak el a tankokat és orosz hadifoglyokat szállító amerikai szerelvények.

– Azt beszélik, hogy a szerencsétlenek szeretnének itt maradni, mert a fogolytáborban legalább kaptak enni – mondta valaki.

Késő este érkeztek Passauba. Az utasok nagy része azonnal elhagyta a pályaudvart. Csak néhányan maradtak az épületben, feltehetően valamelyik reggeli vonatra várva.

– Keressük meg a várótermet! – tanácsolta Rainerné Arthurnak.

Kiválasztották a legtávolabbi sarkot, a bőröndöket lefektették párnának, a padlóra leterítették Arthur köpenyét, majd ledőltek a rögtönzött fekhelyen, és jó éjszakát kívántak egymásnak. Hamarosan Arthur arra lett figyelmes, hogy a nő odabújik hozzá, átöleli, szájon csókolja, miközben egyik kezével leveszi a bugyiját. Arthur gyorsan kigombolta

a nadrágját, majd úgy helyezkedett el, hogy a nő legyen alul.

– Már régóta vágytam erre – súgta a nő.

– Szeretlek – válaszolta Arthur.

– Most én is.

Egymást átölelve aludtak el. Másnap a magukkal hozott élelmiszerből megreggeliztek, majd megkeresték a müncheni vonatot.

– Még nem mondtad, hogy kihez mész Münchenbe. A rokonaidhoz vagy az ismerőseidhez? – kérdezte Rainerné.

– Nincs ott senkim. De szeretném befejezni a gimnáziumot, és arra gondoltam, hogy az egyik templomon vagy szerzetesrenden keresztül beiratkozhatok valamelyik egyházi iskolába.

– Tudod mit? Nálunk elalhatsz holnapig, aztán reggel elviszlek az egyik ismerősömhöz. Ő talán tud segíteni.

Amikor leszálltak a vonatról, Rainerné vitte Arthur bőröndjét, mert az volt a legkönnyebb, és Arthur cipelte a nő kofferjait. Döbbenetes látvány volt a város. A legtöbb épület lerombolva, háztető szinte sehol, a csupasz falak között mindenütt törmelékhalom. Jó félórányi gyaloglás után Rainerné megállt egy romos ház előtt, majd így szólt:

– Megérkeztünk. Sajnos csak egy éjszakára tudlak vendégül látni, mert a lakások tönkrementek, az óvóhely pedig roppant szűkös. Az életben maradt lakók kénytelenek azon osztozni. Legalább tizenöten vagyunk: nők, gyerekek meg egy idős férfi.

Rainerné megmutatta a fekhelyét, majd lámpaoltás után mindketten befeküdtek az ágyba. Arthur azonnal átölelte a nőt, szenvedélyesen megcsókolta, majd egyre bátrabban cselekedett. Szinte megrészegült a gyönyörtől. Reggel utolsónak szedték magukat rendbe a mosdónál, majd ettek valamit, aztán Arthur fogta a bőröndjét, és elindultak.

Amerre csak mentek, a romok között még használható tárgyak után kutattak az emberek.

– Milyen elszomorító látvány – jegyezte meg Arthur. – Olyanok, mint a dögkeselyűk. Nap mint nap hasonlót tapasztaltam Braunaunál is az országúton. Miután meglö-völdözték az amerikai vadászgépek a menekülőket, a túl-élők még meg sem várták, hogy kihűljenek a holttestek, rögtön kifosztották őket.

– Az életöszton egyik formája. Valamiből nekünk is meg kell élni – válaszolta az asszony.

– Én erre képtelen lennék.

– Ha nem akarsz éhen halni, akkor állj be valamelyik gazda tanyájára mezőgazdasági munkásnak. Ha sikerül teherbe ejteni a lányát, még el is veheted feleségül. Rengeteg katonánk elesett, vagy hadifogságba került. Óriási a férfihi-ány. Biztosan örömmel befogadnának.

– Ez is egyfajta megoldás – válaszolta Arthur, mert nem akarta elárulni, hogy ő sokkal többre szeretné vinni az életben, és attól tart, hogy ha ott ragadna a tanyán, nemhogy nem lehetne belőle diplomás külkereskedő, de talán még le sem érettségizhetne.

Jó két órán át gyalogoltak, mire eljutottak egy épségben maradt templomhoz és a mellette álló rendházhoz.

– Itt el kell köszönnünk egymástól. Csöngess be, és mondd azt, hogy Bazil atyát keresed! – mondta Rainerné, majd megcsókolta Arthurt, és elindult.

Arthur egy darabig nézte. Amikor a nő az utcasarokhoz ért, és visszafordult, Arthur búcsút intett, majd megnyomta a csengőt. Egy férfi kiszólt a kémlelő ablakon:

– Kit keres?

– Bazil atyával szeretnék beszélni.

Erre kinyílt a kapu, és a barna csuhás férfi intett Arthurnak, hogy kövesse.

– Bazil atya, ez a fiatalember hozzád jött – mondta, amikor beléptek az irodába.

– Köszönöm. Magunkra hagyhatsz – válaszolta a szakállas, szintén barna csuhát viselő szemüveges férfi, és

Arthurhoz fordulva így folytatta: – Foglalj helyet, és mondd el, mi járatban vagy!

A szerzetes figyelmesen végighallgatta Arthurt, majd így szólt:

– A német városok nagy részét lebombázták. Sok embernek megsemmisült a lakása. Az iskolaépületekben is rengeteg kár keletkezett. Remélhetőleg néhány év múlva már könnyebb lesz a helyzetünk, mert bennünket, németeket nem lehet elpusztítani. Mi mindig talpra állunk. De egyelőre roppant nehéz lenne számodra szállást találni. Nem hiszem, hogy érdemes volna körbejárnod a várost, mert mások ugyanezt mondanák. Pillanatnyilag egyetlen megoldást látnak a számodra. Amennyiben érzel hivatást a papi pálya iránt, a rendházban elszállásolunk. Ősszel pedig elkísérünk abba a gimnáziumba, amelyikben megindul a tanítás. A tanárok majd levizsgáztatnak, hogy megállapítsák, a német nyelvtudásod alapján melyik osztályban érdemes megkezdened a tanulmányaidat. Ugyanis hiába jártál Magyarországon hét évig gimnáziumba, ahhoz, hogy jó eredménnyel érettségizz le Németországban, nem vehetnek fel mindjárt a nyolcadik osztályba.

– Értem.

– Ha elvégzed a gimnáziumot, segítünk, hogy megszerezd a francia-angol szakos tanári diplomát, és utána felszentelt papként taníthatsz valamelyik iskolánkban.

– Köszönöm. Azonban becstelenség volna részemről kijelenteni, hogy pap szeretnék lenni, és a diploma megszerzése után faképnél hagyni önöket. Ugyanis már most tudom, hogy nem volnék képes betölteni a papi hivatást.

– Örülök, hogy őszintén beszéltél. Ebben az esetben azt tanácsolom, hogy ha tényleg nem akarsz visszamenni Magyarországra, keress magadnak valahol munkát. Aztán majd egy-két év múlva, ha helyreáll a rend, befejezed a középiskolát. Talán még az egyetemet is elvégezheted. Hidd el, nem te vagy az egyetlen, akinek a vágyai nem válnak valóra a háború miatt.

- Köszönöm a jóindulatát – mondta Arthur.
- Isten áldjon, fiam.

Arthur a kapuórtól megkérdezte, hogy merre van a pályaudvar, majd bánatosan elindult a megadott irányba. A lerombolt házakat látva összeszorult a szíve. „Vajon Budapest is így néz ki?” Déltájban leült egy téglakupacra, a bőrröndjéből kivett egy húskonzervet meg egy darab kenyeret abból, amit még Zoltainé csomagolt be, majd folytatta útját. „Egyelőre nincs más választásom: beszélnem kell azzal a feketéző magyarral, akiről Zoltai néni mesélt.”

A pályaudvaron elkérte a jegyét a pénztárnál, majd felszállt a Passauig közlekedő vonatra. Az éjszakát a váróteremben töltötte, de nem jött álom a szemére. Borzasztóan egyedül érezte magát. „Tizennégy éves koromig a szüleim gondoskodtak rólam, utána pedig a katonaiskola nevelői. Lehet, hogy mégis ott kellett volna maradnom a szerzetesrendben? De akkor soha többé nem lehetnék együtt egyetlen nővel sem. Vagy mégis megoldható lenne? Hiszen állítólag valamelyik pápának még gyerekei is voltak. Nem, azért ez nem nekem való.”

Másnap kora ebéd után ért vissza a tanyára.

– Biztosan éhes vagy – mondta Zoltainé, amint meglátta. – Gyere! Mindjárt megteríték. Maradt még a krump-ligombócból. Neked is sütök ki szalonnát. Tejfelt is ehetsz hozzá bőven. A fiúk fejenként legalább öt gombócot faltak fel.

– Köszönöm szépen. Ők most hol vannak?

– Elmentek horgászni. Van itt a közelben egy patak. Állítólag annyi benne a pisztráng, hogy csak győzzék kifogni. De inkább mesélj! Sikerült elintézni, hogy leérettsé-gizz?

– Sajnos, a dolog nem olyan egyszerű, ahogy képzeltem.

– Akkor viszont minél előbb beszélned kellene Brummer úrral, hogy legyen miből megélned. A továbbtanulással

ráérsz később is törődni. Mondd, nagyon megbombázták Münchent?

– Nagyon. Szinte minden tönkrement.

– Képelem, mennyire el vannak keseredve az ottaniak. Ha a többi német város is így néz ki, évekbe telik, mire rendbe hozzák az épületeket meg az utakat.

Zoltainé elmosogatott, aztán kiültek az almafa alá beszélgetni. Egyszer csak megjelent az úton a két fiú. Már messziről integettek.

– Én ma tizenkét halat fogtam, Pali meg négyet – mondta Jancsi. – Legalább húsz centi hosszú mindegyik.

– És hogyan jutott eszetekbe horgászni? – kérdezte Arthur.

– Tegnapelőtt elmentünk a patakhoz, és láttuk, hogy egy magyar tiszt már legalább öt halat fogott. Amikor hazajöttünk, anyutól gyorsan kértünk egy jó hosszú, erős cérnát, aztán meggörbítettük az egyik varrótüjét, és rákötöttük a cérna egyik végére, a cérna másik végét pedig hozzáerősítettük egy vékony mogyoró vesszőhöz. Összeszedtünk egy marék gilisztát, és tegnap már mi is fogtunk vagy nyolc halat.

– Vacsorára csináltam belőle finom halászlét – szólt közbe Zoltainé.

Másnap kora reggel Arthur alig hagyta el a tanyát, megállt mellette egy amerikai teherautó. Amikor a katonák meghallották, hogy Braunauba igyekszik, intettek, hogy szálljon fel hátul, mert ők is oda tartanak.

Arthur a főtérről könnyen eltalált az okkersárgára festett, régi földszintes házhoz. Ahogy bement a kapun és meglátta a limlommal teli udvart, arra gondolt, hogy rossz helyen jár, nem itt lakik a jómódú feketéző.

– Kit tetszik keresni? – kérdezte egy idős nő, és tovább mosott a teknőben.

– Brummer urat.

– Ernő – kiáltotta az asszony magyarul, – téged keresnek.

– Küldd be!

Arthur belépett az amerikai kartondobozokkal, valamint lőszeres ládákkal telezsúfolt szobába. Egy rövid ujjú inget és nyári vászonnadrágot viselő, negyven év körüli, enyhén kopaszodó, testes férfi fogadta.

– Brummer – mondta, miközben kezét nyújtott. – Miben segíthetek?

Arthurnak feltűnt a férfi hatalmas pecsétgyűrűje és bal csuklóján a drága aranyóra.

– DeVendt Arthur vagyok. Zoltainétól úgy hallottam, hogy szüksége van egy segédre.

– Értesz valamihez?

– Tudok franciául, angolul és németül.

– Én is. Melyik egységnél szolgáltál?

– A nagykárolyi katonaiskolában voltam kadét.

– Ki volt a parancsnokod?

– Némedy százados.

– Értesz a 45-ös pisztolyhoz?

– Értek.

– És a Schmeisserhez?

– A működéséhez igen, de még nem lőttem vele.

– Láttál már Manlicher karabélyt?

– Amikor egészen kisgyerek voltam, az egyik lakatnyában laktunk. Ott megtanultam, hogyan kell szétszedni.

– A motorcsónakomra kell egy fegyveres őr. Ha érdekel a munka, felveszlek. Hetente két út, utanként kapsz öt dollárt. Ezenkívül itt lakhatsz nálam, mint a többiek.

– És mire kellene vigyáznom?

– A szállítmányra. A vetélytársaktól kezdve az osztrák fináncokon át az amerikai katonákig mindenki arra vadászik. Ha valaki el akarja venni, szó nélkül lelövöd.

– És ha elfognak?

– Megmondom őszintén: ha nem vagy elég gyors, a vetélytársaim lelőnek, és a hulládat bedobják a folyóba. Az osztrákok meg az amerikaiak letartóztatnak, aztán gyilkosságért felakasztanak, vagy tíz év börtönre ítélnék. Tudom,

hogy nagy a kockázat. Éppen ezért fizetek ilyen sokat. Egy heti keresetedből első osztályon elutazhatsz Párizsba, és ott kedvedre szórakozhatsz. Szóval, mi a véleményed?

Arthur villámgyorsan felmérte a helyzetet. „Bármikor meghalhatok, mint a katonák. A háborúban ők is állandóan ki voltak téve az életveszélynek. Viszont őket nem büntették meg, amikor lelőtték az ellenfelüket, hanem egyenesen kitüntették őket. A tettük nem minősült gyilkosságnak, ellenben az enyém az lenne.”

– Ennél már az idegenlégió is jobb – válaszolta.

– Ott nem kapnál ennyi pénzt.

– Viszont nem fúrna életem végéig a lelkiismeret, hogy pénzért megöltem valakit.

– Nem kényszerítelek. De ha meggondolod magad, nyugodtan gyere vissza!

Arthur elköszönt, majd elsétált az Inn fölött ívelő hídhoz, és megállt a közepén. Néhány hónapja ugyanitt még azon töprengett, hogy vajon mit tartogat számára a sors. A szürkészöld hömpölygő vizet nézve most a jövőjét tervezgette: „Nem is rossz ötlet. Jelentkezem az idegenlégióba. A francia nyelvvel nincs gondom, tehát az első perctől kezdve meg fogom érteni az őrmestereket. Ha kibírom az öt évet, még a francia állampolgárságot is megkapom. A zsoldomat félreteszem, hogy legyen miből kifizetni az egyetemi tandíjat. Persze közben ugyanúgy meghalhatok, mintha Brummer úrnak dolgoznék, de a légióban legalább megemlékeznének rólam. Útonálló nem akarok lenni. Lelkiismereti okok miatt képtelen volnék rá, hogy mások értékeit eltulajdonítva biztosítsam a megélhetésemet. A bűnözők közé is ezért nem akarok beállni. Viszont falusi gazdálkodó sem akarok lenni. A szerzetesrend sem nekem való. Mire letelik az öt év, Európa feltehetően talpra áll. A nyelvtudásomat kiaknázva előbb vagy utóbb remélhetőleg sikerül külkereskedőként elhelyezkednem. Tehát irány az idegenlégió.” Nyomatékképpen Arthur beleköpött a folyóba, hogy megpecsételje elhatározását.

Amikor visszaért a tanyára, Zoltai Pali meg Bánáti Jancsi éppen az aznapi fogást osztályozta.

– Ezeket is megtartjátok?

– Dehogy. Egy üveg pálinkáért odaadjuk a vendég-lősnek. Majd ha összegyűlik néhány üveg, elmegyünk a pockingi táborba, és elcseréljük olyasmire, aminek hasznát vesszük.

– Sikerült megegyezni Brummer úrral? – kérdezte Zoltainé, amikor leültek vacsorázni.

– Sajnos nem. Lett volna számomra munka, de olyasmi, amihez nem értek – mondta Arthur.

Nem akarta megbántani az asszonyt azzal, hogy megmagyarázza: ha előre tudja, hogy Brummer úr tulajdonképpen milyen feladatra keres valakit, akkor el sem megy Braunauba.

– Most mit tervezel? Mihez kezdesz?

– Jelentkezem az idegenlégióba. Rájöttem, hogy nem vagyok a magányos farkas típus. Tartozni szeretnék valamilyen közösséghez, és a jelen pillanatban a légió látszik a legpraktikusabbnak. Az apám úgyis azt szerette volna, ha követem a családi hagyományt. Igaz, hogy nem a magyar hadseregnek leszek a tagja, de végeredményben félig francia vagyok, nem?

– És ha nem éled túl? Állítólag a jelentkezők fele meghal, mielőtt letelik az öt év szolgálati idő.

– Próba, szerencse.

Másnap reggel a kis társaság elkíserte a vasútállomásig. Arthur először a pockingi táborba ment, hogy az apjától kapott egyik aranyéremért dollárt vegyen.

– Ugrik az arany! – mondogatta, miközben fel-alá járkált a régi gyárépületben.

Valaki cigarettát, valaki más kávé t kínált cserébe, egy asszony nercbundát akart adni érte, Arthur azonban tagadón rázta a fejét. Egyszer csak elment mellette egy nő, aki viszont dollárt kínált eladásra. Rögtön megszólította:

– Mit kér cserébe?

- Aranyat vagy penicillint.
- Tessék – mondta Arthur, és megmutatta az érem mindkét oldalát.
- Látom, valódi arany. Tizenhat dollárt adok érte.
- Az kevés. Húszat kérek. Ez nagyon régi érme.
- A hivatalos árfolyam szerint tizenhat dollárt ér.
- Lehet, de akkor is legalább tizennyolcat adjon, egy meg kétdolláros címletekben.
- Ha nem vágytam volna már ősidők óta egy ilyen régi érmére, most nem venném meg felárral – mondta a nő, majd elővett a melltartójából egy köteg bankjegyet, és leszámolta Arthurnak a tizennyolc darab egydollárost.

Arthur visszament a vasútállomásra, és megvárta a Passau felé közlekedő vonatot, hogy többszöri átszállással eljusson Franciaországba.

4. FEJEZET

DeVendt Endre gyakran mesélt fiának az idegenlégióról, így Arthur nemcsak azt tudta, hogy mi vár rá, hanem azt is, hogy Marseille-ben kell jelentkeznie, és onnan egyenesen a kiképzőtáborba viszik. Ezért már a vonaton elhatározta, hogy az utolsó szabad óráit a lehető legkényelmesebben fogja tölteni.

Mihelyt megérkezett a dél-francia kikötővárosba, megmaradt pénzéből kibérelt egy szállodai szobát, teleengedte a fürdőkádat vízzel, majd alaposan megmosakodott. Ezt követően megvacsorázott a földszinti étteremben, aztán ismét felment a szobájába, behúzta a sötétítő függönyt, és elnyújtózott a kényelmes ágyon. Egy darabig úgy érezte, hogy még mindig zakatol vele a vonat, de aztán elaludt, és csak másnap késő délelőtt ébredt fel. Rendbe szedte magát, az étteremben bőségesen megreggelizett, kifizette a számláját, majd taxiba ült, és az idegenlégió toborzóirodájába vitette magát. Amikor kiszállt a kocsiból, egy pillanatra megállt a járdán, és felidézte magában Zrínyi Miklós kedvenc mondatát: *Sors bona nihil aliud*. „Mostantól kezdve én is csak a jó szerencsémben, no meg az öröklött génjeimben bízhatok”, egészítette ki a latin szavakat, aztán vett egy mély lélegzetet, és belépett a kapun.

Miután megkapta az őrt álló légionistától a sorsszámát, végigment a hosszú folyosón, és leült a jelentkezők közé. Várakozás közben a többieket figyelte, és megpróbálta kitalálni, hogy ki milyen nemzetiségű. Néhányan ugyanúgy civil ruhában érkeztek, mint ő, mások rangjelzés nélküli német vagy orosz egyenruhát viseltek. „Ezek ukránok is lehetnek”, futott át az agyán. Apjától tudta, hogy francia állampolgárok hivatalosan nem jelentkezhetnek a légióba, mert oda csak idegeneket vesznek fel, viszont bármelyikük mondhatta magáról, hogy belga, svájci vagy kanadai, és azért beszél folyékonyan franciául. A személyazonosságot

nem kellett igazolni. Sőt az sem érdekelte a légiót, ha valaki egy komoly bűncselekmény elkövetése után náluk akar elrejtőzni a világ szeme elől.

– Tizennyolc – kiáltotta a felvételi iroda előtt álló légionista.

„Utána én következem”, állapította meg Arthur. Mihelyt szólították a sorszámát, felállt, és határozott léptekkel bement az ajtón.

– Szeretnék belépni az idegenlégióba – közölte az asztal mögött ülő tizedessel.

– Hogy hívnak?

– Báró Arthur DeVendt.

– Belga vagy?

– Nem. Magyar.

– Ezzel a névvel?

– Apám családja Flandriából származik.

– Elmúltál már tizenhét éves?

– Júliusban leszek tizennyolc.

– És miért akarsz csatlakozni hozzánk?

– Mert a barátnőm faképnél hagyott.

– Látom, a nyelvtudásoddal nincs semmi gond. Fogd ezt az űrlapot, írd rá a nevedet meg hogy mikor születél, aztán menj át a szomszéd szobába orvosi vizsgálatra! Végeztem.

A rendelőben anyaszült meztelenül kellett az orvos elé állnia. A férfi elől-hátul megnézte, majd meghallgatta a tüdejét és a szívverését, belenézett a szájába, végül elkérte az űrlapot, és aláírta.

– Minden rendben. Várj kinn a folyosón, amíg újra szólítanak!

Hamarosan ismét behívták a felvételi irodába. Egypáran már benn voltak a jelentkezők közül.

– Az első fordulóban megfeleltetek a felvételi követelményeknek – jelentette be az asztal mögött helyet foglaló százados. – Ahogy meghalljátok a neveteket, gyertek ide aláírni a szerződésüket. Ezzel megkezdődik a próbaidőtök.

Figyelmeztetlek azonban benneteket, hogy csak azokat fogjuk véglegesíteni, akik a következő napokban eleget tesznek az elvárásainknak. Ha valaki ez idő alatt meggondolja magát, még visszaléphet.

Miután mindenki aláírta a saját személyére vonatkozó formanyomtatványt, az asztal mellett várakozó őrmester intett nekik, és elvezette őket a szállásukra.

– Mindenki kap egy gyakorló egyenruhát, egy pár bakancsot meg egy zsákot – mondta a teremben. – Erre ráírjátok a neveteket, és az alsónadrágotok meg a zoknitok kivételével minden holmitokat beleteszitek. Megértettétek? Este hétkor vacsora. Végeztem.

Ekkor odafordult Arthurhoz a mellette álló férfi, és idegen akcentussal, de franciául ennyit mondott:

– Milos Branko vagyok, ez pedig itt a bátyám, Joszip. Téged hogy hívnak?

– Arthur DeVendt.

– Milyen nemzetiségű vagy?

– Magyar.

– Akkor beszéljünk inkább magyarul – javasolta Milos.
– A háború előtt több évet töltöttünk Magyarországon. Ott képezték ki bennünket, ugyanis horvát usztrasák vagyunk.

– És miért léptetek be az idegenlégióba?

– Mert itt leszünk a legnagyobb biztonságban. A közelmúltban azt a feladatot kaptuk, hogy leckéztessünk meg egy Franciaországban élő szerb újságírót, de sajnos az illető meghalt a vita hevében, és emiatt attól tartunk, hogy a rendőrség körözni fog bennünket.

– És te miért jöttél ide? – szólt közbe Joszip.

– Mert a barátnőm faképnél hagyott.

– No és? Ezért kár volt belépned.

A későbbiekben azon tanakodtak a Branko fivérek, hogy vajon igaz-e mindaz, amit az idegenlégióról hallottak.

– Szerinted tényleg minden apróságért szigorúan megfognak minket büntetni? – kérdezték Arthurtól.

– Naná! Pontosan úgy, mint bármelyik hadseregben.

– De miért?

– Be akarnak bennünket törni, mert majd mindig azt kell tennünk, amit a feletteseink parancsolnak – magyarázta Arthur. – Csak úgy tudnak rászoktatni bennünket a szigorú fegyelemre, ha elfojtják az egyéniségünket. Nem akarják, hogy legyenek saját elképzeléseink.

– Kíváncsi vagyok, milyen lesz a kiképzés – jegyezte meg Milos.

– Majd meglátjuk. De abban biztosak lehetünk, hogy lépten-nyomon meg fognak bennünket alázni – jelentette ki Arthur.

A következő napokat a szigorúan őrzött barakkban töltötték. Az orvos ismét megvizsgálta őket, de a korábbinál jóval alaposabban, majd mindenkit beoltott a különféle trópusi betegségek ellen. Az őrmester rendszeresen ellenőrizte a szobájuk rendjét, emellett napjában többször is felsorakoztatta őket, hogy megtanulják: ilyenkor pontosan egy vonalban kell lennie a bakancsuk orrának. Azt is gyakoroltatta velük, hogy miként kell haptákba vágni magukat, ha megjelenik az ügyeletes altiszt.

A harmadik hét végén ismét felsorakoztatta őket az őrmester a hálótermük előtti folyosón, majd bejelentette:

– A mai nappal lejárt a próbaidőtök. Délután leteszitek az esküt, utána átveszitek a szerződéseketet, holnap pedig hajóval elindultok Oranba, az első állomáshelyetekre.

Ebéd után katonás rendben kivonultak az udvarra. Az őrnagy feleskette őket, majd így szólt:

– Gyermekeim, a légió nevében üdvözöllek benneteket a családotokban. Bízunk benne, hogy hűséggel és becsülettel fogjátok szolgálni Franciaországot.

Másnap reggel a kikötőben az őrmesterek megparancsolták nekik, hogy menjenek le a hajó fenekére. Kis idő múlva hallották, amint valaki rájuk zárja az ajtót, majd érezték a tenger hullámzását. Hamarosan felkavarodott a gyomruk, sőt később sokan rosszul lettek. Mivel két mosdó tartozott csak a teremhez, a fedélzetre pedig nem mehettek fel,

kényszerűségből néhányan a sarokba hánytak. A közelben ülők ezt nem vették jó néven, és hangos megjegyzéseket tettek. A sértő kijelentéseket nemsokára tettelegesség követte.

Miután megérkezett a hajó az észak-afrikai kikötőbe, és kinyílt a terem ajtaja, a megviselt újoncok egymást lökdösve mentek fel a meredek lépcsőn, hogy végre friss levegőt szívjanak. Egypáran azonban fekvé maradtak a padlón, de az őrmesterek nem firtatták, hogy behaltak az út viszontagságaiba, vagy a társaik tették el őket láb alól. Az újoncok a parton kettesével felsorakoztak, és elindultak új állomáshelyük felé.

A laktanya udvarán rövid beszédben köszöntötte őket a százados, majd közölte:

– Ébresztő ötkor, reggeli tornához sorakozó fél hatkor. A többit majd később megtudjátok, mert holnaptól kezdetét veszi a négy hónapi tartó kiképzés.

– Figyeljétek meg, az őrmesterek tudják, hogy edzett férfiakkal állnak szemben, ezért úgy fogják összeállítani a gyakorlatokat, hogy minden áldott nap a végsőkig kimerüljünk – mondta Arthur elalvás előtt.

– Igaz, hogy mindenféle marhaságot is előírnak majd? – kérdezte Milos.

– Mi az, hogy! Hiába teljesítjük majd a hülye parancsokat, az őrmester nem lesz meglegedve, egyfolytában szidni fog bennünket, nekünk pedig szó nélkül túrnunk kell a gorombaságait – válaszolta Arthur.

– Hát ezt meg honnan tudod? – kérdezte Joszip.

– Laktanyában nevelkedtem, az apámtól is hallottam, sőt magam is tapasztaltam. Három évig katonaiskolába jártam, és ott ugyanígy bántak velünk. A feltétel nélküli engedelmisséget azoknak lesz könnyebb megszokni, akik már részesültek katonai alapkiképzésben. Az egyes országok hadseregei ugyanis ebben nem különböznek egymástól.

– És a többiek hogyan fogják bírni?

– Jócskán akadnak majd, akik az állandó szorongástól nem tudnak aludni, mások idegösszeomlást kapnak, sőt pá-

ran megpróbálnak véget vetni az életüknek – magyarázta Arthur.

Legalább harmincöt fok meleg volt napközben, az újoncok mégis minden nap több órán át gyalogoltak, hátukon a huszonöt kilós felszereléssel. Arthurnak iszonyú akaratere volt szüksége, hogy beossa az ivóvizét, és az első rövid pihenő alatt ne ürítse ki a kulacsát.

– Már megint holtfáradt vagyok – panaszkodott Milos egyik délután a társainak, amikor visszaértek a laktanyába.

Az őrmester azonban szokása szerint most is berontott a hálóterembe, és rájuk kiáltott:

– Csak nem akartok leheveredni? Mars le az udvarra! Kimossátok az egyenruhátokat, aztán kitisztítjátok a fegyvereteket!

– Nézzétek szegény Emiliót! Mozdulatlanul gubbaszt az ágyán, és maga elé mered – figyelmeztette őket Jozsip.

– Szedd össze magad! – biztatta Arthur, majd megpróbált lelket önteni az eltikkadt férfiba.

– Igyekszem – súgta Emilio, majd óvatosan felállt. – Azt hiszem, napszúrást kaptam.

A menetgyakorlat után nehezükre esett az egyenruhát beszappanozni, majd többször kiöblíteni, aztán kicsavarni, végül a szárítókötélre felakasztani, de szó nélkül teljesítették a parancsot. A vacsorát követő esti szobaszemle után szinte mindig azonnal elaludtak. Az amúgy is hűvös éjszaka kellős közepén azonban rendszerint arra ébredtek, hogy rázza őket a hideg.

– Ma is elvittek valakit a kórházba – újságolta Jozsip egyik reggel.

– Ha jól számolom, ő az ötödik. Nem hiszem, hogy visszatérnek közénk – jegyezte meg Arthur.

– Én sem hiszem. A hógutába bele is lehet halni. És amilyen büntetéseket kiszab ez a vadállat! Csoda, hogy valaki túléli – szólt Milos.

A két Branko fivér meg Arthur hamar összebarátkoztak. Amikor erőltetett menetben haladtak, és az egyébként

jó erőben lévő Milos egyszer alig vonszolta magát az út második felében, Arthur átvette a fegyverét.

Mihelyt megkezdődtek a lögyakorlatok, az őrmester rögtön látta, hogy Arthur villámgyorsan szétszedi, majd összerakja a puskáját. Ettől kezdve emberségesebben bánt vele. „Érdemes volt gyerekkoromban megtanulni a laktanyában, hogyan kell bánni a karabéllyal”, állapította meg magában.

Miután befejeződött a négyhónapos kiképzés, az újoncok néhány órára elhagyhatták a laktanyát. Milos mindjárt az első kocsmában annyira berúgott, hogy képtelen volt megállni a lábán. Arthur meg Jozsip jobbról-balról támogatták, hogy takarodóra visszaérjenek a laktanyába.

– Szerintem legalább két mázsa a testvéred – jegyezte meg Arthur.

– Nekem mondd? Azelőtt egymagam vittem haza.

A következő két hónapban kissé könnyebb lett az újoncok élete, bár a tél beálltával egyre többet fáztak, a felette-seik pedig továbbra is szigorú fegyelmet követeltek tőlük.

Január közepe táján a rendkívül bőséges vacsorát követően szokatlanul barátságosan viselkedett velük az őrmester, majd kiadta a parancsot:

– Holnap reggel teljes felszereléssel sorakozó a gyakorlótéren. Végeztem.

Az újoncok sorfala előtt másnap megjelent a kiképző zászlóalj parancsnoka. Az őrnagy, akivel utoljára karácsonykor találkoztak, rövid beszédében megdicsérte őket, majd bejelentette:

– Délelőtt bevagonírozunk benneteket. Ezentúl a harmadik ezred központi laktanyájában fogtok állomásozni. Az eskütokekről ott se feledkezzetek meg! Szolgáljátok hűséggel és becsülettel Franciaországot! Végeztem.

Indulás előtt mindenki kapott egy motoroszemüveget.

– Motorbiciklit is kapunk? – kérdezte valaki.

– Te marha! Homokviharról még nem hallottál? Szemüveg nélkül megvakulnátok a sivatagban – válaszolta az őrmester.

A légionisták felsorakoztak, majd hangos énekléssel elhagyták a laktanyát. Végigvonultak a városon, végül beszálltak a vasútállomáson várakozó öt marhavagonba. Ezeket később hozzácsatolták a menetrend szerint közlekedő személyvonathoz. Miután maguk mögött hagyták a hegyeket, a szerelvény kietlen vidéken zakatolt tovább. A légionisták harmadnapra megérkeztek Girgába. A peronon ismét felsorakoztak, rágyújtottak egy nótára, és elindultak új állomáshelyük felé. Amint beléptek a laktanya kapuján, kihúzták magukat, és nyílegyenes sorban vonultak a gyakorlótérre, hogy kedvező színben tűnjenek fel új parancsnokuk előtt.

Az ezredes üdvözölte őket, majd rövid beszédét így zárta:

– Audrey százados úr vezényletével holnap felváltjátok a Saint Pierre erődben állomásozó helyőrség egyik századát. A vasútvonal őrzése is a ti feladatotok lesz. Végeztem.

Bár az ízletes vacsora némileg kárpótolta a légionistákat a kényelmetlen utazásért, zúgó fejjel tértek nyugovóra. Másnap kora reggel indultak útnak, hogy ne a legnagyobb hőségben kelljen megtenni a tizenöt kilométeres távolságot az erődig.

– Pontosan ilyen erődben játszódtott a Kék csillag című film – állapította meg Joszip, amikor feltűntek a távolban a hatalmas épület körvonalai.

– Remélem, ez nem lesz olyan ósdi, mint az volt – jegyezte meg Arthur. – Nem szeretnék vödörben mosakodni és omladozó hálótéremben aludni.

A légionisták meglepődtek a korszerű erőd láttán. Modern vécék, zuhanyozók és frissen meszelt helyiségek fogadták őket. Este a kintinban azokkal a bajtársaikkal beszélgettek, akik már régebben ott szolgáltak.

– Azt hittük, hogy kisebb lesz az új otthonunk – jegyezte meg Arthur.

– Tényleg nagy. A gyalogos zászlóaljon kívül még egy század szpáhi is állomásozik itt.

– Hallottuk, hogy nekünk kell őrizni a vasútvonalat – szólt közbe Milos.

– Ne ijedjete meg! Senki sem akarja felrobbantani a síneket.

– Hat hónapja minket is rögtön az alapkiképzés után helyeztek ide. Amíg a vasút mentén járőröztünk, egy árva lelket nem láttunk.

– Nyilván ezért küldik oda az újoncokat – állapította meg Arthur.

A vasúthoz kivezényelt járőr jó másfél hónapig semmi gyanúsat nem észlelt. Viszont március első hétfőjén, amikor Simon őrmester vezetésével elérte a mély bevágásban lévő szokatlanul éles kanyart az Arthur raját is magába foglaló megerősített harcjárőr, a légionisták észrevették, hogy legalább harminc arab éppen szedi fel a síneket.

– Szuronyt fel! – kiáltotta Simon, majd arabul is mondott valamit a helybelieknek.

Azok válasz helyett felkapták a fegyverüket a földről, és elkezdtek lövöldözni. Erre a légionisták villámgyorsan fedezéket kerestek, és visszalöttek. Amikor Simon látta, hogy néhány embere megsebesült, kiadta a parancsot:

– Szuronyt szegezz! Utánam!

Bár a kiképzés során a szuronyrohamot is gyakorolták, most kerültek először szemtől szembe igazi ellenféllel. De félelmüket legyőzve végrehajtották a parancsot. Arthur ügyesen kivédte a közeledő lándzsa hegyét, majd halálmegvető bátorsággal beledöfte szuronyát az arab mellkasába. A férfi belekapaszkodott a puskába, Arthur azonban megcsavarta, majd kirántotta a fegyverét, hogy szembeszálljon a következő támadóval. Addigra azonban valamennyi arab eliskolt. Simon nem vette őket üldözőbe.

– Két emberünk meghalt, három pedig megsebesült. Ti viszont kilenc arabot öltetek meg. Gyermekeim, jó munkát végeztetek – mondta, miután számba vette a halottakat és a sebesülteket.

Rádión jelenteni akarták az esetet az erődnek, de nem sikerült kapcsolatot teremteni, ezért fellóttek egy piros rakétát, aztán a két holttestet meg a három sebesültet feltették a rögtönzött hordágyakra, és visszafordultak.

Arthur csak ekkor döbbsent rá, hogy néhány perce valóban kioltotta egy ember életét. Mint aki kitalálta a gondolatát, Simon odalépett hozzá.

– Ne fúrjon a lelkiismeret, fiam! Kényszerhelyzetben voltál. Ha nem ölöd meg, ő ölt volna meg téged. Felejtsd el, amit tettél! Különböen lelkileg összeroppanasz, és búskomor leszel. Vagy ahogy a légionisták mondják, megkapod a *cafard*-t.

– Kénytelen voltam leszúrni.

– Jól tetted. Hét szentség, hogy még kerülsz hasonló helyzetbe. Ilyenkor nem szabad gondolkozni, neki kell rontani az ellenfélnek. Ha tétovázol, esetleg te húzod a rövidebbet.

– Igaza van, uram.

– Tudom – mondta Simon, és megveregette Arthur hátát.

Mire beértek az erődbe, Arthur már túltette magát a törtéteken, noha bajtársaival egy darabig még felidézte az összetűzés részleteit. A járőrszolgálat során azonban többé nem találkoztak arabokkal.

– Nem hittem volna, hogy halálra unom magamat az erődben – panaszkodott egyik este Jozsip.

– A laktanyákban mindenütt egyhangú az élet. Gyerekkoromban ezért nem akartam katona lenni. De ha már így hozta a sors, nem lázongok ellene – jelentette ki Arthur.

– Hiába kapunk időnként kimenőt, csak a falu kocsmáiba meg a kuplerájba mehetünk szórakozni. A város túl messze van – állapította meg Milos.

– Miért nem olvastok inkább? Az erőd könyvtárából ti is kikölcsönözhetnétek a különféle kézikönyveket. A kiképzés módszereitől a gyalogsági harcászaton át a sivatagi hadviselésig sok mindent megtudhatnátok. Nem beszélve a helybeliek szokásairól – magyarázta Arthur.

– Mondd, te tényleg nem szeretsz sörözni? – kérdezte Milos.

– Egyrészt rájöttem, hogy az alkoholtól másnapra még szomjasabb leszek, másrészt a bort jobban kedvelem. Nekem untig elég egy pohár az itteni vörösborból.

Néhány héttel később Milos egészen felvidulva tért vissza a kimenőjéről.

– Képzeljétek – újságolta, – újra megnyílt az Assam vendégfogadó. Jóval drágább, mint azelőtt, viszont sokkal jobban főznek, minőségi borokat tartanak, és a kiszolgálás is színvonalasabb. Ráadásul kiderült, hogy az új tulajdonos felesége szintén horvát.

Ettől kezdve minden szabad percüket ott töltötték a Branko fivérek. A kimenő után részletesen beszámoltak Arthurnak az élményeiről. Milos történetei általában arról szóltak, hogyan rúgott be, a testvére viszont a lányokról áradozott.

– Megbeszéltem Fatimával, hogy majd bemutatlak Leilának – mondta Joszip Arthurnak. – Négyesben megvacsorázunk, aztán közösen elszórakozunk. Nagyon értenek a szakmájukhoz. Bármit kérhetsz tőlük, teljesíteni fogják.

– Majd ha egyszerre kapunk kimenőt, elkísérlek.

Arthur nem bánta meg az átmulatott éjszakát, sőt Leila kedvéért időnként egyedül is elment a vendégfogadóba.

Már nyolc hónap telt el azóta, hogy Arthur és a bajtársai megérkeztek az erődbe, amikor Simon összehívta szakszát a gyakorlótéren.

– Különleges feladattal bíztak meg bennünket – közölte. – Az erődtől tizenöt kilométerre fekvő pálmaligetben fogunk őrszolgálatot teljesíteni. A gyarmati kormányzat korszerű kutat létesített a Madzsi el Hamid oázisban az át-

haladó karavánok számára, de az egyik nomád törzs csak komoly összegért hajlandó engedélyezni a használatát, holott a Korán kimondja, hogy az ivóvizet mindenkivel meg kell osztani. Ráadásul kiderült, hogy megölték az ott lakó mullahot, vagyis mohamedán papot. A légió majd felépít az oázisnál egy kis erődöt, de a műszaki alakulat csak egy hét múlva ér oda Oranból. Addig mi őrizzük a pálmaligetet. Firelli szakaszvezető ki fog utalni mindenkinek százötven töltenyt. Indulás napkeltekor. Végeztem.

A légionisták másnap kora hajnalban felrakták a géppuskákat, a lőszert meg az élelmiszert a négy öszvérre, majd elindultak az oázis irányába. A süppedős homokban borzasztó lassan haladtak.

– Micsoda sóher társaság ez a légió! Ilyen terepen gyalogolni! Egy nyavalyás teherautóra sincs pénzük – morgolódtott Milos.

– Meg vagy örülve? Ebben a homokban pillanatok alatt elakadna – figyelmeztette Joszip.

– Aztán tolhatnánk az oázisig meg vissza az erődbe – szólt közbe Arthur.

Jó három órát kutyagoltak már a homokbuckákon, amikor váratlanul arab férfiak ruhátlan holttestére bukkantak.

– Ezt is az az átkozott beduin törzs tette. Az útjukba akadt egy karaván, mire a férfiakat lemészárolták, a nőket, a tevéket meg a rakományt pedig elrabolták – magyarázta Carradine szakaszvezető.

– Vajon mit szólnak majd, ha meglátnak bennünket az oázisban? – kérdezte Simon.

– Egyben biztos lehetsz. Nem fogadnak bennünket tárt karokkal. A fejemet teszem rá, hogy megtámadnak – válaszolta Carradine.

– Ugyan már! – vágott vissza Simon. – Ahhoz nincsenek elegendő. Legalább kétszáz lovasra lenne szükségük, hogy egy kicsit megszorongassanak bennünket. Ennyi arab pedig még abban sem tudna megegyezni, hogy merre van

jobbra, és merre van balra. Hogyan tudnák megszervezni ellenünk a támadást?

Mihelyt elérték a pálmaligetet, Simon rádión jelentette a parancsnokságnak, hogy megérkeztek, majd terepszemlét tartott. A liget közepén kiszélesedő út a kúttól délre a mecset, a minaret meg a mullah kunyhója mentén folytatódott.

– A homokos térségen szoktak várakozni az emberek, amíg a többiek megtöltik a tömlőiket – magyarázta az őrmester, majd így folytatta: – Carradine, az oázistól délre, a fáktól úgy ötven méterre beásod a rajodat. Ha jön egy karaván, megállítod őket, és elveszed tőlük az összes fegyvert. Semmi szükségem rá, hogy a megvadult arabok elkezdjenek lövöldözni a kút körül. Magyarázd meg a vezetőjüknek, hogy az oázis túlsó oldalán mindent visszakapnak. Megértetted?

– Igenis – válaszolta a szakaszvezető.

– Willis, te a nyugati oldalon összpontosítasz, de az oázistól északra is kiállítasz egy őrt. Az egyik géppuskát az oázis észak-nyugati sarkán helyezed el, hogy mindkét irányba legyen kilövése – parancsolta Simon. – Az erőd felől nem várható karaván, mert az erődöt elhagyva a beduinok kelet felé folytatják útjukat, hogy az arrafelé lakókkal csencseljenek. Világos?

– Igenis, őrmester úr.

– Firelli, egyelőre a te rajod lesz a tartalék, de azért állíts ki két őrt a keleti oldalra. Megértetted?

– Igenis.

Carradine megparancsolta két emberének, hogy menjenek ki az útra őrködni, és azonnal jelentsék, ha karaván közeledik. A többi tíz légionistának pedig elrendelte, hogy ásanak három nagy lövészgödröt. Végül megszervezte, hogy milyen sorrendben váltsák egymást három óránként az őrk az úton. Mire besötétedett, a légionisták felverték a sátrakat, és az őrség kivételével mindenki nyugovóra tért.

Másnap kora délután a két őr jelentette, hogy karaván közeledik. Carradine azonnal elindult, hogy feltartóztassa

őket. Arthur viszont, aki a Branko fivérekkel kártyázott éppen, rögtön gyanút fogott, mihelyt végignézett a csoporton.

– Gyorsan fogjátok a fegyvereteket! Ezek nem kereskedők – mondta a többieknek.

– Honnan veszed? – kérdezte Milos.

– Egyetlen nő sincs velük, a tevéken alig van rakomány, lovuk viszont több van a kelleténél.

– Hogy te miket tudsz! – jegyezte meg Joszip.

– A kézikönyvekben olvastam, hogy mi jellemzi az igazi karavánokat.

– Akkor tényleg legyünk résen –javasolta Milos, miközben a puskája után nyúlt.

Arthur kiugrott a lövészárokból, és elkezdett szaladni az örök irányába, hogy figyelmeztesse őket, de addigra a karaván élén álló arab előrántotta a pisztolyát, és elsütötte.

Arthur gyorsan feltűzte puskájára a bajonettjét, futtában hátrafordult, és így kiáltott:

– Szuronyt szegezz! Utánam!

Carradine és a két őr elterült a földön, a többi légionista viszont nekiiramodott. Az arab őket is célba vette, bár senkit sem talált el. Arthur szuronyával rögtön ledőfte. A váratlan támadás egy pillanatra meglepte a beduinokat, azonban gyors ellentámadásba lendültek. Viszont amikor látták, hogy a légionisták több társukat leszúrták, állataikkal együtt elmenekültek.

Arthur magabiztosan felmérte a helyzetet. Miután megállapította, hogy Carradine és a két őr már nem él, némán tisztelgett az elesettek előtt, majd odaszólt Joszipnak:

– Nézd meg a sebesülteket, aztán visszavonulunk!

Ekkor ért oda Simon meg néhány légionista. Még érezni lehetett a puskapor bűzét a levegőben, de a vér szagára már megjelentek a legyek.

– Ki rendelte el a szuronyrohamot? – kérdezte az őrmester csípőre tett kézzel.

– Én – válaszolta Arthur.

– Megmagyaráznád, hogy miért?

– Miután a karavánvezető lelőtte a szakaszvezető urat meg a két őrt, rögtön arra gondoltam, hogy most mi következünk. Mivel az ellenség túlerőben volt, reméltem, hogy nem számítanak támadásra. Attól tartottam, hogy a bajtársaim elbizonytalanodnak, esetleg visszavonulnak, és az arabok mindenkit lemészárolnak.

– Okosan cselekedtél. Mindig azt kell tenni, amire nem számít az ellenség. Máris úgy gondolkodsz, mint egy tapasztalt hivatásos tisz. Kiváló tábornok lesz belőled. Ezennel előléptetlek szakaszvezetővé, és kinevezlek rajparancsnoknak – mondta Simon, majd a földről felvette az elhunyt Carradine MAS 38-as géppisztolyát, minden légionista leghőbb vágyát, és Arthur kezébe nyomta. – Egy tiszthelyettesnek már jár ez a fegyver. Használd becsülettel! Most pedig az embereiddel együtt te is gyere vissza a fák árnyékába! Firelli raja helyett ti lesztek a tartalék. De te is állíts ki két őrt a keleti oldalra! A három holttestet pedig hozzátok magatokkal! Az oázisban majd tisztességgel eltemetjük a halottainkat.

– Az arabokkal mi legyen?

– Majd Firelli emberei elássák őket.

– Értettem – válaszolt Arthur, miközben lopva meg-simogatta a géppisztoly tusát.

– Firelliék csak úgy beletelepszene a lövészgödörbe, amelyeket mi ástunk – jegyezte meg Joszip visszafelé menet.

– Ne irigyeld őket! A tíz hulla miatt nekik jóval többet kell majd lapátolniuk – mondta Arthur.

Mihelyt visszaértek a kúthoz, Simon megparancsolta Firellinek, hogy az embereivel menjen ki a három lövészgödörhöz, figyeltesse az utat, mert a támadók még visszajöhetnek, az arabokat pedig ássák el. Majd elkiáltotta magát:

– Rádiós! Ide azzal a készülékkel, de gyorsan, mert jelenteni akarom a százados úrnak, hogy mi történt.

Akármennyire igyekezett azonban a légionista, a rádió csak recsegett.

– Felmegyünk a minaretbe. A magasból talán sikerül létrehozni az összeköttetést – jelentette ki Simon.

Kis idő múlva mindketten lejöttek. Az őrmester olyan művészién káromkodott, hogy egy kocsis is elsárgult volna az irigységtől.

– Bedöglött ez az istenverte rádió. Odafönt már nem is sercegett. Ért hozzá valaki?

– Rám ne számítson, őrmester úr! – jegyezte meg Arthur. – Az ilyen masinák mindig akkor romlanak el, amikor szükség van rájuk.

Arthur emberei eközben megásták a három sírt Carra-dine szakaszvezetőnek és két bajtársuknak, majd egy-egy nagy kővel megjelölték a hantokat. A rövid búcsúztatás után a légionisták letelepedtek a kút mellé. Egyszer csak megjelent Willis szakaszvezető, és így szólt:

– Éppen ellenőriztem az öröket, amikor legalább száz lovast láttam gyülekezni az oázistól nyugatra. Körülbelül egy kilométerre lehetnek.

– Akkor máris indulok, és ellenőrzöm a két őrt. Kiderítem, mi a helyzet az oázistól keletre – jelentette ki Arthur, és azonnal felkelt.

Visszafelé jövet hallotta, hogy az oázistól délre lövöldöznek.

– Hol van Simon? – kérdezte az embereitől.

– Elrohant megnézni, hogy mi történt az úton.

Mihelyt visszatért az őrmester, mindjárt beszámolt az eseményekről.

– Azok a rohadtak mindkét oldalról megtámadták Firrelli embereit. Szerencsére a mieink visszaverték őket. Két embert vesztettünk, az ellenség viszont hatot. Nem értem, mi ütött beléjük. Nem szoktak ilyen céltudatosak és elszántak lenni a beduinok.

– Lehet, hogy ezt a kutat meg akarják mérgezni, aztán tömlőnként fogják árusítani a karavánoknak a vizet a másik oázisban – jegyezte meg Arthur.

Most nyugat felől hallották a lövéseket.

– Menj és nézd meg, mi folyik ott! – mondta Arthurnak Simon.

Arthur elfutott az oázis széléig, majd leguggolt a lövészgödörben álló Willis mellé.

– Még nem támadnak – jelentette ki a szakaszvezető, miközben távcsövével megállás nélkül figyelte a homokbuckákat. – Egyelőre csak arra kíváncsiak, hogy hányan vagyunk, és hol állítottuk fel a géppuskáinkat. Egyik-másik emberem időnként rájuk lő, bár tudják, hogy nem találják el őket, mert ahhoz túl messze vannak.

– Megyek jelenteni Simonnak – mondta Arthur.

– Várj, én is akarok vele beszélni.

Simon a kút kávján ülve éppen becsavarta a kulacsa kupakját, amikor a két rajparancsnok odaért.

– Hányan vannak?

– Több százán.

– A szentségit! Ennek fele sem tréfa. Itt bizony egyedül nem boldogulunk. Sürgős segítségre lesz szükségünk. Mivel a rádió nem működik, csak úgy kérhetünk erősítést, ha sötétedés után valaki visszamegy az erődbe.

– Erőltetett menetben két emberrel éjfélre odaérek – jelentette ki Willis. – Csak vizet és lőszert viszünk magunkkal.

– Rendben. Mondd meg Audrey-nek, hogy amennyiben holnap délig nem ér ide a segítség, a csupasz holttesteinket találják itt! Legyetek igen óvatosak útközben – tette hozzá Simon.

– Ne féltsen, őrmester úr! Nincs nálam elővigyázatosabb légionista. Még jó pár évig szeretném élvezni a nyugdíjasok kényelmes életét.

– Arthur embereit hozzácsapjuk a te rajodhoz, a három őrszem kivételével mindenkit visszavonunk a kúthoz, és majd oda összpontosítunk, ahova szükséges – közölte Simon.

– Értettem – felelte Willis, majd tisztelgett, és visszament a rajához.

– Firelli is majdnem kétszázra becsüli a lovasok számát. Ha Willisékkal útközben történik valami és nem kapunk erősítést, ezek az arabok holnap eltaposnak minket – magyarázta Simon.

– Mielőtt besötétedik, feljegyzem az őrsváltás időpontjait, kijelölöm az öröket meg a váltókat, és Joszipot ki nevezem őrparancsnoknak – mondta Arthur.

– Én meg megyek, és ellenőrzöm Firelli embereit.

Miután visszatért Simon a kúthoz, így szólt:

– Végre Firelli embereinek is rendes lövészgödreik vannak.

– Miért? Nem voltak megelégedve azokkal, amelyeket mi ástunk? – kérdezte Arthur.

– Ezek a marhák azokba dobálták be az arabokat, maguknak pedig nem ástak elég mély fedezéket – mondta Simon, majd megkérdezte: – Szerinted melyik irányból fognak támadni az arabok?

– Kelet felől, még hozzá holnap reggel negyed hétkor – válaszolta Arthur.

– Miért éppen akkor?

– Mert akkor emelkedik a nap a homokbuckák fölé. Tegnap, amikor őrsgben voltam, figyeltem a felkelő napot. Öt perccel később már azt hittem, hogy megvakultam. Egy darabig nem láttam semmit.

– Belőled egyszer még tábornok lesz – jegyezte meg Simon, majd pokrócába burkolózva lefeküdt a földre. – Most alszom egy kicsit, de öt óra múlva kelts fel. Addig vedd át a parancsnokságot!

Arthur minden órában körbejárta a ligetet, hogy ellenőrizze az őrseget. Az egyik helyen ellenséges mozgást jelentettek, de kiderült, hogy csak egy teve kóborgott a közelükben. Éjfélkor felrázta az őrmestert, majd ő heveredett le.

– Olyan szakmát kellett volna választanunk, hogy éjszakánként rendszeren kialudhassuk magunkat – jegyezte meg Simon. – Majd fél hatkor szólok. Addig te is pihenj egy kicsit!

Hajnalban Simon elég sokáig noszogatta Arthurt, aki szemmel láthatóan szeretett volna még aludni. Kis idő múlva azonban kötelességtudóan feltápáskodott, megmos-ta az arcát, hogy felfrissüljön, majd felébresztette az embe-reit, és közölte velük: kivételesen nem kell megborotválkoz-niuk, hogy több idejük legyen reggelizni. Eközben Simon két emberrel kiment Firelliékhez az útra. Amikor az égbolt alja narancsszínűvé vált, Arthur hol az órájára pillantott, hol a távoli homokbuckákat kémlelte. Már jócskán a látóhatár fölött volt a nap korongja, amikor hirtelen meglátta, hogy az arabok az oázistól délre eső őrhely irányába vágatnak lova-ikkal. Elrohant az út mellé állított géppuskáshoz, és megpa-rancsolta, hogy kíméletlenül tüzeljen a közeledő arabokra. A támadás következtében a lovasok irányt változtatva nagy ívben tovább nyargaltak, de néhány perc múlva szemből megrohanták Firelliéket. Arthur a minaret erkélyéről figyel-te az ütközetet. A légionisták visszaverték a lovasok első rohamát, de a homokbuckák felől újabb lovasok közeled-nek. Arthur tudta, hogy az arabok elsöpörnék Firelli tíz em-berét, ezért lerohant a toronyból, és odakiáltott a Branko fivéreknek:

– Az út mellől vigyétek fel gyorsan a háztetőre a gép-puskát, és fedezzétek Firelliék visszavonulását!

Ezt követően megparancsolta a másik géppuska két ke-zelőjének, hogy maradjanak a kútnál, és forduljanak szembe az ellenséggel, ha megjelenik valamelyik oldalról. Amint meghallotta, hogy Firelliék összecsaptak a lovasokkal, ki-adta a parancsot a többieknek, hogy pissenés nélkül köves-sék. Mihelyt odaért a húsz légionista a szorongatott bajtár-saikhoz, Arthur elkiáltotta magát:

– Szuronyt szegez! Utánam!

Vérfagyasztó csatakiáltásokkal megrohmozták a lega-lább száz fős ellenséget. Az arabok egykettőre meghátrál-tak.

– A legjobbkor érkezted, tábornok barátom – jegyezte meg Simon, amint elindult Arthurral a liget felé. – Firelli és két embere elesett. Mi a helyzet a tieddel?

– Hárman estek el. Majd a pálmák tövében eltemetjük őket. A négy sebesült már visszament az oázisba. Az árnyékban fogják bekötözni őket. A többiek előbb összeszedik a fegyvereket, azután ők is utánunk jönnek. Névsorolvasást azonban még nem tartottam.

– Hova állíttattad a géppuskákat?

– Az egyiket a háztetőre, hogy szükség esetén fedezze a visszavonulást, a másikat a kút mellé, hogy bármelyik irányba löhessünk vele. Majd felküldök valakit a minaretbe, hogy figyelje a terepet.

– Nagyszerű. Rám itt már nincs is szükség. Mondták már, hogy katonatisztnek születted?

– Az őseim mind azok voltak. Biztosan rájuk hasonlítok – válaszolta Arthur, mert nagyon jólesett neki a dicséret.

– Most szépen beássuk magunkat a kút mellett. Remélem, Willis meg a két embere minden baj nélkül eljutott az erődbe, és a bajtársaink előbb érnek ide, mint az arabok – szögezte le Simon.

Reggel kilenc óra körül a minaret erkélyén őrt álló legionista jelentette, hogy nyugat felől arab lovasok közelednek.

– Csak ijesztegetni akarnak. Órültség volna onnan rohamozni, hiszen akkor a szemükbe sütne a nap – jelentette ki Simon, de azért úgy helyeztette el a géppuskát a kút kávéjában, hogy azonnal tüzelhessenek, ha mégis megtámadná őket az ellenség.

Simonnak igaza volt. Az arabok elnyargaltak. Körülbelül egy óra múlva jelentette az őrszem, hogy észak felől már közelednek a szpáhik. Két géppuskával és tömérdek lőszerrel felpakolva valóban megérkezett az erődből a lovas század.

– Három nap múlva ér ide az egyik gyalogos század, két nappal később pedig a műszaki alakulat. Hatalmas hernyótalpas járműveiken fogják szállítani az építőanyagokat – jelentette Leblanc hadnagy.

– Ebben az átkozott oázisban már mozdulni sem lehet, olyan sokan vagyunk – panaszkodott este Milos. – Ráadásul már napok óta csak vizet iszom.

– Majd a jövő héten bepótolod Assam vendégfogadójában – nyugtatta Jozsip.

Nyolc nappal a megérkezésük után Simon szakasza végre elhagyhatta az oázist. A sebesülteket feltették az egyik terepjáróra, a többiek pedig abban a biztos tudatban indultak el a süppedős homokban, hogy vitézségükért kiüntetés, előléptetés és hajnalig érvényes eltávozás jár.

– Ránk fér egy kis pihenés – mondta Jozsip menet közben.

– Sosem gondoltam volna, hogy ennyire fog hiányozni az az ócska vaságy – szólt Milos.

– Nekem meg a reggeli kávé – bizonygatta Arthur.

Egyszer csak arra lettek figyelmesek, hogy egy csapat arab lovas vágat feléjük.

– Lovasrohamot visszaverni! – adta ki a parancsot Simon.

Gyorsan felállították az egyik géppuskát, majd a harminc légionista pillanatok alatt két csoportra oszlott. Mindkét csoportban öten fél térdre ereszkedtek, öten mögéjük álltak, öten pedig a középső sor mögött helyezkedtek el. Mindenki feltűzte a szuronyát a puskájára, és lövésre készen várták az ellenséget. Az arabok messziről néhányszor elsütötték a fegyverüket, majd elnyargaltak.

– Ennek nem lesz jó vége – jegyezte meg Arthur.

Az arabok pillanatok alatt visszafordították a lovukat, és oldalról vágattak a légionisták felé. Simon villámgyorsan átrendezte a sorokat. Bár az első sortűz pár másodperccel később dördült el, mint ahogy azt a kézikönyv előírja, néhány könnyebb sebesüléstől eltekintve visszaverték az

ellenséget. Az arabok, akik viszont hét embert vesztek, körülbelül ötszáz méterrel visszahúzódtak, majd a vezérük széles mozdulatokkal magyarázott valamit a harcosainak.

– Mindjárt megtanítalak benneteket mőresre – jelentette ki Arthur, majd elkérte Milostól a puskáját, átállította az irányzékot, fél térdre ereszkedett, a vállára csavarta a puskaszíjat, megcélozta az ellenség vezérét, és meghúzta a ravaszt.

Az arab azonnal lefordult a lováról. Ezt követően Arthur lelőtt egy másik beduint, mire az arabok halálmegvető bátorsággal ismét támadásba lendültek. A légionisták megállás nélkül tüzeltek. Az arabok megtorpantak, megfordították a lovaikat, és maguk mögött hagyva a halottaikat meg a sebesülteiket elnyargaltak.

– Bekötözzük őket? Összeszedjük a fegyvereiket? – kérdezte Joszip.

– Még mit nem! Gondoskodjanak róluk a társaik! Nem teszem kockára az életeteket. Nem engedlek benneteket a fanatikuskok közelébe – jelentette ki Arthur magabiztos hangon.

Simon elmosolyodott, és elismerően bólogatott.

A légionisták délután értek be az erődbe. Simon még vacsora előtt jelentést tett. Audrey százados nyomban kinevezte Arthurt szakaszparancsnoknak, és előléptette őrmesteré.

– A rangod egyelőre címzetes, de a kinevezésedet felterjesztem az ezredparancsnoknak – mondta. – Ha jónak látja, megerősíti, és attól kezdve teljes őrmesteri zsoldot fogsz kapni. Jó munkát végeztél, fiam.

5. FEJEZET

Az oázisban töltött mozgalmas napok után Audrey százada egy álló évig élte a légionisták egyhangú életét a Saint Pierre erődben. Néhanapján elhagyhatták ugyan a laktanyát, de már a tivornyázásból is kezdett elégük lenni. Nem leveleztek senkivel, mert egyesek nem akarták felfedni hollétüket családtagjaiknak, régi barátaiknak, mások nem tudták, merre sodorta őket a háború. Idővel azok is leszoktak az újságolvasásról, akik szerették volna figyelemmel kísérni a világ folyását, ugyanis az akadozó posta miatt csak hetekkel később értesültek a külvilág eseményeiről. Fokozatos eltompulásukhoz a tikkasztó meleg is hozzájárult. Bár a parancsnokok gondoskodtak róla, hogy reggeltől estig szinte egyfolytában legyen valamilyen feladatuk, szabad percekben gyakran a legkisebb apróság miatt egymásnak ugrottak, noha ilyenkor szigorú fenyítésben részesültek. Kilátástalan helyzetük elől menekülve egyesek megszöktek az erődből. Mihelyt kitudódott azonban, hogy valaki hiányzik, azonnal elindultak a keresésére. Előbb vagy utóbb mindenkit elfogtak, és roppant szigorúan megbüntettek.

Csak akkor lélegeztek fel, amikor Oranból megérkeztek az újoncok, és ők visszamehettek a laktanyába. Girgában már másnap az irodájába rendelte Arthurt a zászlóaljparancsnok.

– Őrnagy úr, báró Arthur DeVendt címzetes őrmester, parancsára megjelentem – mondta, miután belépett a helyiségbe és haptákba vágta magát.

– Pihenj! – szólt az őrnagy, majd így folytatta: – Tavaly szeptemberben Audrey százados és Simon őrmester felterjesztett kitüntetésre és előléptetésre, mert az oázisnál kialakult rendkívül veszélyes helyzetben utasítás nélkül átvette a raj parancsnokságát, majd pontosan úgy jártál el, ahogy az le van írva a harcászati kézikönyvben. Tudomásunkra jutott, hogy az erődben is jó munkát végeztél mint

szakaszparancsnok, így az előléptetésedet jóváhagytuk. Büszke vagyok rád, fiam.

– Köszönöm, uram.

– Clarence főhadnagy úr újoncokból álló századának szüksége van egy erőskezű szolgálatvezető őrmesterre, ezért téged választottalak ki erre a feladatra. Miután gatyába ráztátok az újoncokat, két szakasz szpáhi kíséretében átköltöztök az Emin erődbe. Ti fogjátok őrizni a karavánutakat.

– Értettem, uram – válaszolta Arthur, miközben igyekezett palástolni az örömét, hiszen alig valamivel több, mint két éve állt csak az idegenlégió szolgálatában, mégis ilyen komoly feladatot kapott.

– Most pedig jelentkezz a második századnál! Végeztem.

Miközben Arthur az új körlete felé igyekezett, elgondolkodott. „Nem mindenkiből lesz húszéves korában őrmester a légiónál. A végén még tényleg tábornok leszek? Valóban sok múlik a szerencsén. Ha akkor nem az én rajomat küldi ki Simon az útra, ha az arab nem találja el Carradine-t, nem léptetnek elő. Viszont az is rengeteget számít, hogy amíg mások kocs máztak, én képeztem magamat. De a lélekjelenlétem is sokat nyomott a latban.”

– Bárá Arthur DeVendt őrmester szolgálattételre jelentkezem – mondta, miután megtalálta a századparancsnok irodáját.

– Foglalj helyet! Ismerkedjünk össze! – javasolta Clarence.

Beszélgetésük során Arthur megállapította, hogy a századparancsnok a Saint Cyr katonai akadémián alapos kiképzést kapott, ezenkívül remekül ismerte a sivatagi harcászat minden fortélyát. Azt is megtudta, hogy az Emin erődben az a Leblanc hadnagy lesz a szpáhi parancsnoka, akivel Arthur pár napot együtt töltött a Madzsi el Hamid oázisban. Clarence elmesélte, hogy a nála jó tíz évvel idősebb

Leblanc közlegényként kezdte, és a több mint tizenöt éves szolgálat alatt apránként verekedte föl magát a tisztikarba.

Néhány nap múlva aztán ünnepélyes keretek között átadták a légionistáknak az érmeiket. Vadonatúj tiszthelyettesi egyenruhájában Arthur a sor elején állt. Amint mellére tűzte az őrnagy a kitüntetést, azon tanakodott, hogy vajon mit szólna nagykárolyi kiképzője, Tatár szakaszvezető úr, ha látná. „Apám minden bizonnyal büszke lenne rám, hiszen a világ legkeményebb hadseregében lettem őrmester.”

Bár Arthur feladata nem volt könnyű, hamar megértette, hogy mit várnak tőle a tisztek, és ennek megfelelően képezte ki az újoncokat. Igen nagyra tartotta a feletteseit, mert rengeteget tanult tőlük.

Hat hónappal később aztán egy álló hétig menetelt Clarence harccsoportja a karavánúton, hogy felváltsa az Emin erőd helyőrségét. Amikor megpillantották az oázist, majd mögötte a kis erődöt, Arthur még nem gondolt semmi rosszra, de ahogy beléptek a kapun, rögtön látta, milyen helyre kerültek. A bejáratnál balra nyíltak az istállók és a raktárak, jobbra pedig a legénység hálótermei. A kapuval szemben helyezkedtek el a tisztek meg az altisztek szobái, a konyha, az étkező, a kávézó, valamint a rádiós szoba. Az őrtoronyba vezető feljáró a gyakorlótér sarkában helyezkedett el. Ennek az erődnek a falai is homokkőből épültek, de a tető horganyzott hullámlemezről készült, a gyakorlótérrel pedig korhadttá állványzaton kellett felmászni a lőrésekhez. „A következő tizenkét hónapban sokkal keményebb lesz az életünk, mint amilyen a Saint Pierre erődben volt,” állapította meg.

– Napközben meg fogunk gyulladni ezekben a helyiségekben – szövege Leblanc.

– Valahogyan csak kibírjuk – jegyezte meg Clarence.

– Az ablakok meg az ajtók nem zárnak rendesen. Szemünk-szánk tele lesz homokkal, de még a fogunk is csikorog majd, ha elkap bennünket egy kiadós homokvihar.

Nagyon nyugtalanok lesznek a lovak, ezt már most tudom –
tette hozzá Forge őrmester, a szpáhik szolgálatvezetője.

– Majd csak túlélük ők is – nyugtatta őket Clarence.

A híradósok gond nélkül létrehozták az összeköttetést az ezredparancsnoksággal, azonban képtelenek voltak bármiféle zenés műsort fogni, noha a legénységnek előzőleg megígérték, hogy gondoskodnak a szórakoztatásukról.

Arthur jogosan képzelte, hogy nem lesz könnyű fegyelmet tartani az erődben. Minthogy az istálló ugyanarra a térségre nyílt, ahova a többi helyiség, a legyek mindenkinek megkeserítették az életét. A gyalogosok haragudtak a szpáhikra, azok viszont kikérték maguknak az ócsárló megjegyzéseket, sőt időnként összeverekedtek velük. Emiatt a szolgálatvezető őrmesterek roppant keményen megtoroltak mindenféle kihágást, hogy elejét vegyék a fegyelem fellazulásának. Clarence pedig elrendelte, hogy a két lovas szakasz egy teljes hétig felváltva járőrözzön a távolabbi karavánutakon, a gyalogos szakaszok pedig naponta váltsák egymást az erőd közelében.

Az oázisban elég nagy volt a forgalom. Minden nap megjelent egy-két karaván. Feltöltötték a tömlőiket, megittatták az állataikat, aztán a férfiak pihentek egy kicsit, miközben jó pénzért kis időre átengedték a légionistáknak csoportjuk nőtagjait, majd folytatták útjukat. A tisztek meg az altisztek megértően viselkedtek e tekintetben a legénységgel, mert nem volt hova menni a kimenő alatt.

– Úgy látom, hogy a fiúknak több mozgásra van szükségük – mondta Clarence egyik este Arthurnak. – A jövő héten kiviszem a század egyik felét egy kétnapos menetgyakorlatra. A rá következő héten pedig majd te viszed ki a társaság másik felét. Leblanc szerint nem kell támadástól tartani, nyugodtan éjszakázhatunk a sivatagban.

– Jó ötlet. Legalább arra az időre a legyektől is megszabadulunk – válaszolta Arthur. – Megállás nélkül könnyörögnek az embereim, hogy hadd járőrözzenek gyakrab-

ban. Figyelőszolgálatra is többen szeretnének menni az őrtoronyba, mint ahányra szükség van.

– Ne félj, majd megmozgatjuk őket! – jelentette ki Clarence.

– Forge nekem is mesélte, hogy időnként látnak ugyan a távolban beduinokat, de amint észreveszik a szpáhikat, eliszkolnak, ők pedig nem erednek a nyomukba – jegyezte meg Arthur.

– Jól teszik. Jobb őket nyugton hagyni. Egyrészt az arabok sokkal jobban ismerik a terepet, másrészt a mi lovaink lassabban haladnak a homokban a nehéz felszerelés miatt.

Ígéretéhez híven egyik este Clarence felsorakoztatta a század felét a gyakorlótéren, majd közölte, hogy hajnalban kétnapos menetgyakorlatra indulnak a sivatagba. Megparancsolta, hogy vételezzenek maguknak elegendő ivóvizet, élelmet, valamint lőszert, és reggel hatkor teljes felszereléssel legyenek útra készen. Máskor lázadozni szoktak a légionisták az ilyesfajta gyakorlat ellen, most azonban örültek, hogy végre kimozdulhatnak egy kicsit az erődből.

A század másik fele alig várta, hogy leteljen az egy hét, és ők is sorra kerüljenek. Az indulásuk napján két békés karavánnal találkoztak csupán, bár a távolban ők is láttak néhány arab lovasat. Másnap reggel viszont ahogy elindultak, észrevették, hogy a homokbuckák tetején vagy hetven beduin figyeli őket. Minthogy a lovaik egymással párhuzamosan álltak, Arthur azonnal tudta, hogy ennek fele sem tréfa. Annak idején olvasta a harcászati kézikönyvekben, hogy a beduin lovasok így helyezkednek el, mielőtt rohamra indulnak. Emberein látta, hogy rettegnék az összetűzéstől.

– A jólképzett gyalogságnak sosincs oka félni – kezdte rövid beszédét. – A waterlooi csatában Wellington skót gránátosai többször visszaverték a világ legjobb lovaságának, Ney marsall huszárainak a támadását. Ti különbe vagytok a szoknyás skótoknál. Hol vannak a francia huszárokhoz képest ezek a nyavalys arabok! Ne szarjatok be!

Elégszer gyakoroltuk, hogyan kell kivédeni a támadást. Ha végrehajtjátok a parancsomat, nem lesz semmi bajotok. Hármas sorban felállni! Első sor fél térdre!

Az arabok vérfagyasztó csatakiáltások közepette megrohanták a légionistákat, Arthur emberei viszont leadtak néhány sortüzet, majd szuronyaikkal védekeztek. A beduinok egyszer csak megfordították a lovaikat, és nem törődve a halottaikkal meg a sebesülteikkel, elvágattak. A légionisták közül csak néhányan sérültek meg, azok is könnyebben, embert pedig egyet sem vesztek.

– Bátrak voltatok, ezért tudatok velük elbánni – mondta Arthur, mielőtt folytatták útjukat az erődbe.

Arthur jelentette az összecsapást Clarence-nek.

– Roppant bátran viselkedtek a fiúk – szögezte le.

– Mert tőled jobban féltek, mint az araboktól.

A későbbiekben néha előfordult, hogy a gyalogos járőrt megátadta a beduin lovasok egy-egy csoportja, de mindig az arabok húzták a rövidebbet.

Havonta egyszer körbejárta a girgai laktanyához tartozó erődöket a gépkocsizó osztag négy óriás terepjárója egy tank kíséretében, hogy eljuttassa az utánpótlást meg a postát az ott állomásozó csapatokhoz, és hogy átvegyék a továbbítandó küldeményeket.

– Az átkozottak már megint két napot késtek – panaszkodott egy alkalommal Forge. – Bezzeg amikor még teveháton közlekedtek, órát lehetett igazítani hozzájuk. Már semmi sem a régi. Minden szétesik.

– Ha váratok is magukra, legalább ideértek – jegyezte meg Arthur.

Pisztolyukkal az oldalukon a tisztek meg az altisztek esténként kiültek az erőd előtti pálmaligetbe, és miközben a kávéban vásárolt vörösbort iszogatták, beszélgettek.

– Nem értem, miért támadnak meg bennünket újra és újra az arabok. Nem fogták még fel, hogy semmi esélyük a győzelemre? – kérdezte Forge.

– Pedig nem akarjuk őket bántani. Inkább segítenénk nekik – jegyezte meg Arthur.

– Szerintük ez az ő hazájuk, és nekünk itt semmi keresnivalónk. Holott nélkülünk képtelenek volnának az ország ügyeit intézni – szólt közbe Leblanc.

– Ha egyik napról a másikra kivonulnánk, itt minden összeomlana – állította Forge.

– Márpedig ezt akarják, hogy aztán ők dönthessék el, ki legyen az uralkodójuk – magyarázta Leblanc.

– Visszont mindegyik király akar lenni. Figyeljétek meg, iszonyatos kavargás és vérfürdő lesz itt, ha hagyjuk őket a fenébe, és eltakarodunk innen – állította Clarence.

– Még öt évet bírjanak ki, hogy nyugodtan elmehessek nyugdíjba. Attól kezdve Afrikát akkor lássam, amikor a hátam közepét – jelentette ki Leblanc.

Máskor az európai politikai helyzetét vitatták meg a pálmák tövében.

– Félek, hogy amennyiben újra kitör a háború, bevetnek bennünket az oroszok tankjai ellen, holott ilyen feladatra nem vagyunk kiképezve – vallotta be Forge.

– Ugyan már – intette le Leblanc. – Mire a főparancsnokságnak eszébe jut, hogy az Emin erődben is vannak légionisták, vége a háborúnak.

– Ha az amerikaiak bevetik az atomfegyvereiket, akkor valóban hamar véget ér a háború. De ha nem, akkor jó néhány évig elhúzódhat – magyarázta Clarence.

– Hirosimára ledobták. Miért ne dobnák le megint? – kérdezte Forge.

– Mert ha addigra Sztálinnak is meglesz az atombombája, inkább hagyományos módon fognak egymással háborúskodni – érvelt Clarence.

– Én abból nem kérek. Elég volt Montgomery páncélgránátosaival végigverekedni egész Észak-Afrikát. Még öt évig maradjanak nyugton az oroszok ott, ahol vannak – mondta Leblanc.

– Mert akkor mész nyugdíjba – tette hozzá Clarence, és kihörpintette a borát.

Ahogy olvasták a több hét késéssel érkező újságokban a világpolitika híreit, Leblanc napról napra gondterheltebbé vált.

– A végén még becsavarodik – jegyezte meg Arthur.

– Úgy látszik, nagyon megviselte a háború – mondta Forge.

– Az arabokkal hadakozni időnként még hagyján, de az oroszok ellen én sem szívesen harcolnék – jelentette ki Arthur.

– Igazad van – szölt Forge. – Ha leszolgáltuk az öt évet, át kellene helyeztetnünk magunkat a Távol-Keletre. Állítólag a mandulaszemű angyalkák a legjobb nők a világon.

– Majd gondolkodom rajta.

Bármilyen kellemes volt esténként beszélgetni, egyre többet búslakodtak. Még a bensőséges karácsonyi ünnepség sem derítette őket jobb kedvre. Búskomorságukat csak fokozta, hogy szilveszter előtt az egyik szpáhi öngyilkos lett. Elővigyázatosságból Arthur visszaküldte két emberét a gépkocsizó osztaggal a girgai laktanyába, mert félt, hogy ők is főbe lövik magukat.

Mindenki megkönnyebbült, amikor letelt az egy év, megérkezett a váltás, és ők elhagyhatták az erődöt.

Arthurt ismét berendelte az irodájába a zászlóaljparancsnok, majd így szólt:

– Miután az Emin erődben is jó munkát végeztél, itt az ideje, hogy beírassunk a hathónapos tiszthelyettesi továbbképző iskolába. Utána valószínűleg ott tartanak Oranban kiképzőnek, de karácsonyra mindenképpen visszajössz egy század frissen kiképzett légionistával. Az előléptetéseidet a tanulmányi eredményedtől tesszük függővé, de majd keresünk egy rangodhoz méltó beosztást a számodra. Sok szerencsét. Végeztem.

Noha azelőtt könnyen ment Arthurnak a tanulás, most bizony nehezebbre esett órákon át figyelni a tanárok magyarázatára. Utoljára Kőszegen ült iskolapadban, és azóta eltelt öt év. Hiába végzett azonban évfolyamelsőként és szerezte meg a főtörzsőrmesteri rendfokozathoz szükséges képesítést, nem léptették elő, mert nem volt meg a kellő szolgálati ideje. A tiszthelyettesi továbbképző iskola elvégzése után az újonckiképzést kimondottan terhesnek találta, mert a lelke mélyén sajnálta betörni a jelentkezőket. Nem szívesen irtotta ki az agyukból az egyéni elképzeléseiket. Azonban kötelességtudóan végezte a dolgát, és tőle telhetően a legjobb teljesítményt igyekezett nyújtani.

Nagy kő esett le a szívéről december közepén, amikor megérkezett az újoncokkal Girgába, és egy másik őrmester azonnal továbbvitte őket a Saint Pierre erődbe. Amikor meghallotta, hogy a zászlóaljparancsnok a régi századához vezényelte szolgálatvezetőnek, azt sem tudta, hova legyen örömeiben.

– Isten hozott a körletünkben. Gratulálok az iskolai előmeneteledhez – mondta Clarence.

– Köszönöm.

– De jó, hogy megint hozzám osztottak be! Bevallom, nem jöttem ki a másik szolgálatvezetővel. Különben nem sajnálod, hogy ott kellett hagynod a kikötőváros forгатagát? Girga vacak porfészek Oranhoz képest.

– Dehogy sajnálom. Ebben a laktanyában otthon érzem magamat. Azonkívül gyűlöltem kiképezni az újoncokat.

– Az csak szadistáknak való, te pedig nem vagy az – jegyezte meg Clarence. – Monddd, te gyerekkorod óta katona akartál lenni?

– Nem – válaszolta Arthur, – de a háború keresztülhúzta a számításomat. Viszont nem bántam meg, hogy beléptem a légióba.

– Viccelsz? – kérdezte Clarence. – A legtöbbben alig várják, hogy leszereljenek.

– Nézze, főhadnagy úr! Az anyám meghalt, amikor megbombázták a házunkat. Az apám eltűnt. Nem tudtam kideríteni, hogy hősi halált halt vagy hadifogságba került. Mivel testvérem nincs, tizenhét éves koromban ott álltam egy szál magamban. Rossz volt egyedül. Senki nem törődött velem, és én sem gondoskodhattam senkiről. Nem volt kivel megosztani az örömet, a bánatomat, nem volt kitől tanácsot kérni. Hiányzott a családi fészek melege – vallotta be Arthur, majd így folytatta: – Beállhattam volna szerzetesnek, de akkor le kellett volna mondanom a nőkről. Ezért jelentkeztem a légióba. Régen laktanyában laktunk, három évig magam is kadétiskolába jártam, az apám is, a nagyapám is hivatásos tisztek voltak, így nagyon jól tudtam, mi vár itt rám.

– És nem csalódtál?

– Egy cseppet sem. Rájöttem, hogy borzasztó kényelmes így élni – válaszolta Arthur.

– Miért? Ezt senki sem mondta eddig.

– A hétköznapi dolgokkal nem kell törődnünk, mert a légió gondoskodik rólunk. Nem érnek bennünket meglepetések, mert mindig tudjuk, mire számíthatunk, és minek mi lesz a következménye. Jelentős dolgokban nem kell ugyan dönteni, viszont kielégítő szellemi tevékenységnek tartom, hogy pillanatok alatt kell elemezni különféle taktikai helyzeteket, és villámgyorsan kell kiválasztani a legjobb megoldást.

– Nem szeretnél tiszt lenni?

– Dehogynem. Álmaim netovábbja, hogy századparancsnok legyek a légióban.

– Adja az ég, hogy teljesüljön a kívánságod!

Arthur roppant élvezte a helyőrségi szolgálatot Girgában. Szabadidejében rendszeresen látogatta a laktanya könyvtárát. Mivel állandó szeretőt is talált magának a közeli kisvárosban, felkereste, amikor kimenőt kapott, majd utána elment a kedvenc vendéglőjébe. Egy darabig azon morfondírozott, hogy áthelyezteti magát a Távol-Keletre, ha lejár a

szerződése, meggondolta magát, mert félt a gyökeres változástól.

Ötéves szerződéséből már csak négy hónap volt hátra, amikor híre ment, hogy az ezred első zászlóalját átvezénylik az Afrika keleti partján fekvő Dzsibutiba.

– Állítólag roppant kulturált hely – újságolta Clarence.

– Gimnáziuma is van? – kérdezte Arthur.

– Mérget vehetsz rá.

– Akkor magánúton befejezem a középiskolai tanulmányaimat, majd jelentkezem a tiszti iskolára.

– Okosan teszed – mondta Clarence. – Előbb azonban a pincétől a padlásig ki kell takarítani a laktanyát, mert Párizsból bejelentette Brasseur vezérezredes úr, hogy afrikai körútja során hozzánk is eljön. Az ezredparancsnok pedig elrendelte, hogy mire megérkezik a tábornok úr, minden ragyogjon. Gondoskodj róla, hogy még a padló is olyan tiszta legyen, hogy enni lehessen róla!

– Értettem – válaszolta Arthur.

A jeles napon díszegyenruhát öltöttek, majd puskával a vállukon felsorakoztak a gyakorlótéren a légionisták. Közvetlenül Clarence mellett állt Arthur, aki szintén feltűzte zubbonyára a kitüntetéseit. Mihelyt behajtott a laktanya kapuján az autó, az ezred haptákba vágta magát. A dísztribün előtt a tábornok kiszállt a kocsiból, majd elindult, hogy megsejmelje a légionistákat. Szenvtelen arccal, folyamatosan haladt a sorok között, de amikor Arthurhoz ért, megállt, és rámosolygott. Ebben a pillanatban az egyik légionista előrelépett, és puskájával megcélozta a tábornokot. Arthur rögtön félrelökte a vezérezredest, viszont emiatt őt érte a golyó. A tábornok látta a merénylőt, de ahelyett, hogy lerántotta volna Arthurt, görcsösen kapaszkodott a zubbonyába, így a második lövés is eltalálta Arthurt. Clarence előrántotta a pisztolyát, és azonnal végzett a megtébolyodott közlegénnyel. Arthur először szinte semmit sem érzett, de pár perc múlva összecsuklott, és elájult. A vezérezredes azonnal megparancsolta, hogy tegyék az autójába, és azzal a

katonai repülőgéppel, amellyel érkezett, haladéktalanul vigyék az oráni helyőrségi kórházba. Útközben Arthur azt hitte, hogy tejfehér ködben meredek szurdok szélén támo-lyog. Hiába próbált felmászni, valami mindig visszahúzta. Rettenetesen félt, hogy lezuhan a mélybe, ezért minden erejével azon volt, hogy kikecmeregjen a szakadékból. Viszont egyszer csak felszállt a köd, mindent bearanyozott a nap-sütés, és pillanatok alatt feljutott a mezőre. Amikor kinyi-totta a szemét, egy kellemes női arcot látott maga előtt.

– Hol vagyok? – kérdezte.

– Nyugodjon meg, egyelőre még nem a mennyor-szágba – felelte az ápolónő. – Tegnap megsebesült Gir-gában, és repülőgéppel azonnal ide szállították, mert sürgő-sen meg kellett operálni. De most már túl van az életve-szélyen. Sikerült mindkét golyót eltávolítani a tüdejéből.

Másnap délután egy arab borbély megborotválta, majd az ápolónő elsimította a takaróját, és így szólt:

– Mindjárt megérkezik Brasseur tábornok úr és a kísé-rete.

Arthur nemigen értette, kiről van szó, mert még nem tért teljesen magához. Hamarosan kopogtak, és belépett a betegszobába a vezérezredes, az ezredparancsnok meg Cla-rence.

– Engedd meg, hogy hálám jeléül neked adományoz-zam a becsületrendemet! Megérdemled, hiszen megmen-tetted az életemet – mondta a tábornok, majd Arthur nya-kába akasztotta a széles szalagra erősített díszes kitüntetést, végül kezét fogott vele.

– Büszke vagyok rád, fiam. Ilyen katonákra van szük-sége a légiónak – mondta az ezredparancsnok, majd ő is kezét rázott Arthurral.

– Hősiesen viselkedtél – mondta Clarence, miközben megveregette Arthur vállát. – Az egész század nevében jobbulást kívánok. Gyógyulj meg minél előbb!

Miután Arthur magára maradt, a fájdalomcsillapítók hatására mély álomba zuhant.

– Maga igazi hős – mondta másnap az ápolónő. – Az orvos szerint a seb szépen gyógyul. Persze jó darabig még nem szabad felkelnie.

– Ideadná a kitüntetésemet? – kérte Arthur. – Szeretném szemügyre venni.

– Örül neki?

– Igen is meg nem is. Ez a legmagasabb francia kitüntetés. Sokan irigyelnének, ha tudnák, hogy ilyen fiatalon megkaptam. Pedig még nem is vagyok francia állampolgár. Viszont meglennék nélküle, mert attól félek, hogy a szigorú orvosi vizsgálaton majd alkalmatlannak nyilvánítanak, és nem szolgálhatok többé a légióban.

– Ami történt, megtörtént – jegyezte meg az ápolónő. – Lehet, hogy Afrikába nem engedik vissza, de emiatt még nem muszáj leszerelnie. A hadseregen belül majd áthelyezik egy könnyebb beosztásba.

– Erre nem gondoltam.

Ahogy javult az állapota, már azt is észrevette, hogy némelyik ápolónőnek egészen formás a fenéke. Apránként felidézte magában a laktanyát, a díszszemlére való készülődést, de hogy mi történt a sebesülése előtti pillanatokban, az teljesen kiesett az emlékezetéből. Idővel megengedték neki, hogy felkeljen az ágyból, és kezdetben az ápolónőre támaszkodva, később egyedül tett pár lépést a szobában. Amikor a sebész úgy látta, hogy a seb begyógyult, engedélyezte, hogy átvigyék az anyaországba a legközelebbi csapatszállító hajó betegek részére fenntartott kabinjában.

Brasseur vezérezredes jóvoltából abban a katonai szanatóriumban helyezték el, ahol kizárólag francia születésű tisztek lábadoztak. Minthogy a járóképes betegek részére az étteremben szolgálták fel a reggelit, az ebédet meg a vacsorát, a tisztek mindjárt az első nap beszédbe elegyedtek az ismeretlen fiatalemberrel. Kezdetben roppant udvariasan társalogtak vele, de amikor megtudták, hogy francia eredetű ugyan a családja, nemesi címét azonban már az osztrák császártól kapta, ráadásul ő maga magyar nemzetiségű, nyom-

ban tartózkodóbbá váltak. Amikor pedig meghallották, hogy melyik alakulatnál szolgál és mi a rendfokozata, egyre kiértebben viselkedtek vele. Sehogyan sem értették, hogyan kerülhetett közéjük. Tévedésre gyanakodtak. Az egyik ápolónő aztán elfecsegte, hogy az idegent, ahogy maguk közt nevezték, becsületrenddel tüntették ki, és magának a vezérezredesnek az utasítására helyezték el a tiszti szanatóriumban. Ettől kezdve elhúzódtak tőle a verandán illetve a társalgóban, az étkezések alatt pedig szándékosan olyan témákról beszélgettek az asztalnál, amelyekhez Arthur nem tudott hozzászólni. Rosszul esett neki, hogy nem fogadják be, de próbálta túltenni magát a dolgon. Sokkal fontosabb volt számára, hogy rendbe jöjjön az egészsége. Azzal vigasztalta magát, hogy az ápolónőknek ő lett a kedvence. Különösen a rendkívül csinos, harmincöt év körüli Marie nővérnek tetszett. Valamennyi ápolónő kikísérte az üvegezett falú hosszú folyosóra, de Marie még egy széket is odahúzott a nyugágya mellé, amikor szolgálatban volt, és beszélgetett vele.

– Maga igazi hős – mondta egy alkalommal. – Megmentette a tábornok úr életét.

– Csak a kötelességemet teljesítettem.

– Ne szerénykedjen! Ehhez valódi bátorságra van szükség. Ezért kapta a becsületrendet. A többi beteg majd megpukkad az irigységtől, mert még álmodni sem mernek arról, hogy ilyen magas kitüntetésben részesüljenek.

– Én viszont majd megbolondulok azért, hogy tiszt legyek.

Amikor kellőképpen felerősödött, a gyógytornász felügyelete mellett ismét elkezdett edzeni. Éppen a tornateremben volt, amikor az irodaküldönc megjelent és közölte, hogy Delambre ezredes úr várja a társalgóban.

– Mindjárt átöltözöm.

– Az ezredes úr azt üzeni, hogy nyugodtan jöjjön tréningruhában.

A társalgóban megállt az ezredes asztalánál, haptákba vágta magát, és éppen jelentkezni akart, amikor Delambre intett, hogy foglaljon helyet, majd így szólt:

– Hagyjuk a formaságokat. Mit iszol?

– Narancslevet.

– Én egy pohár sört kérek – mondta a pincérnek az ezredes, majd így folytatta: – Brasseur tábornok úr jobbúlást kíván. Hogy érzed magad?

– Köszönöm jól. Azt hiszem, meggyógyultam. Két hónap múlva lejár a szerződése, de szeretném meghosszabbítani újabb öt évre.

– Brasseur tábornok úr is így gondolta. Viszont van egy kis gond – vallotta be az ezredes. – A tudóműtétet miatt a légió orvosi vizsgálatán valószínűleg azt mondanák, hogy nem vagy alkalmas fegyveres szolgálatra, és leszerelnek.

– Pontosan ettől féltem. Viszont nem esek kétségbe. Már kiagyaltam, mit fogok tenni. Megkérvényezem a francia állampolgárságot, magánúton befejezem a középiskolát, és beiratkozom a közgazdasági egyetemre. A megtakarított pénzből egy darabig el tudom magamat tartani.

– Várd ki a végét! A francia hadsereg többi egységének az orvosi vizsgálatán nem olyan szigorúak a követelmények. Majd eljuttatjuk a szükséges formanyomtatványt a szanatórium igazgatójának, itt kitöltik, és visszaküldik nekünk. Aztán papíron átirányítunk zászlóaljparancsnoknak a zuávokhoz Algériába. Náluk csak a közlegények helybeliek, a tisztikar innen megy oda. Ezenkívül átugorva két rangfokozatot rögtön századossá léptetünk elő, vagyis tiszt lesz belőled.

– Nagyszerű. Szóval mégiscsak maradhatok a hadsereg kötelékében, ráadásul tiszt leszek, bár másik alakulatnál?

– Járt utat járatlanért ne hagyj el! Szerintem ez ér annyit, mint egy egyetemi diploma, nem? – jegyezte meg az ezredes.

– De még mennyire! És a gyakorlatban hol kell szolgálnom?

– Egyelőre Németországban. Minthogy tökéletesen beszélsz franciául meg magyarul, ezenkívül tudsz angolul meg németül, néhány évre kölcsönadunk a szövetséges hírszerző és kémelhárító osztálynak.

– És utána?

– Utána aztán mehetsz Észak-Afrikába a zuávokhoz. Majd kiképzéd a legénységet, és valamelyik békés gyarmati településen fenntartod a rendet az alakulatoddal. A légiónál szerzett öt év szolgálatodat majd hozzáadjuk az ott eltöltött évekhez, és akár negyvenéves korodban elmehetsz nyugdíjba.

– Roppant hálás vagyok azért, amit a francia hadsereg értem tesz. Kérem, adja át köszönetemet Brasseur tábornok úrnak.

– Majd átadom. Egyébként tisztában vagyunk vele, hogy most sem lesz könnyű dolgod, hiszen ez a feladat majdnem olyan veszélyes, mint szembeszállni a beduinokkal. De meggyőződésünk, hogy ott is ugyanolyan eredményesen fogsz helyt állni, mint a sivatagban. Bízunk benne, hogy továbbra is öregbíteni fogod a francia hadsereg jó hírnevét.

– Igyekszem kiérdemelni a belém vetett bizalmukat.

– Örülök – mondta az ezredes, majd így folytatta: – A következő napokban elintézzük a hivatalos ügyeidet. Az utazási parancsodat, valamint az összes egyéb iratodat eljuttatjuk a szanatórium irodájába.

– Köszönöm.

– Szóra sem érdemes. Utána átirányítunk az ezred nizzai központjába, és az indulásodig téged is a Cuirassier szállodában fogunk elhelyezni – mondta Delambre, majd intett a pincérnek, kifizette a számlát, és felkelt.

Arthur felpattant, tisztelgett, majd visszament a tornaterembe. „A légionisták azt mesélték, hogy a hírszerzőknek pompás az életük. Állítólag más sem tesznek egész nap, csak beszámolókat olvasnak, aztán elemzik őket, majd különféle jelentéseket írnak. Szellemi munka a javából. Ha

nem akarok elhízni, ott is el kell járnom a tornaterembe”, futott át Arthur agyán.

Alig várta, hogy elújságolja Marie nővérnek a történeteket.

– Tudtam, hogy előbb-utóbb itt fog bennünket hagyni, mert az orvos is mondta, hogy nagyon szépen talpra állt. Gratulálok a sikeréhez.

– Köszönöm. Voltaképpen örülök, hogy felépültem, és elhagyhatom a szanatóriumot, de megvallom őszintén, hiányozni fognak a beszélgetéseink.

– Nekem is – mondta az ápolónő.

Ebéd után Arthur kiment a városba, huszonöt szál piros rózsából készítettett egy elegáns csokrot a virágüzletben, majd betette a megcímezett borítékba a fehér kis kartonlapot, amelyre előzőleg ráírt néhány köszönő sort, aztán visszament a szanatóriumba, és megkérte a portást, hogy az ajándékot vigye a nővérek szobájába.

– Hogy van a kis betegünk? – kérdezte Marie, amikor jóval vacsora után benyitott Arthur szobájába.

– Máris jobban – válaszolta, majd átölelte a nőt.

Arthurt mintha kicserélték volna. Pompásan érezte magát, amikor Marie hajnalban elhagyta a szobáját. „Ez a gyönyörű éjszaka felért egy kitüntetéssel”, állapította meg magában. Ettől kezdve az ápolónő párszor belopakodott Arthurhoz az esti szolgálat után, és igen kellemes órákat töltöttek együtt.

Amikor értesítette Arthurt a szanatórium irodaküldönce, hogy megérkeztek a papírai, izgatottan sietett a titkárságra. Mihelyt felbontotta a báró Arthur DeVendt százados úrnak szóló nagy alakú borítékot, összeszorult a torka. „Az élet ismét új helyzet elé állít, de remélem, nem hagy el a szerencsém”, gondolta, majd áttanulmányozta az utazási parancsát, a francia útlevelét és a vonatjegyét.

Girgából eljuttatták a személyes holmijait a szanatóriumba, ezért elhatározta, hogy az Afrikában varratott civil ingét meg nadrágját veszi fel az útra. „Hivatalosan már nem

viselhetem a légionista egyenruhát, mert azon még őrmesteri rangjelzés van, én pedig már százados vagyok. Zuáv egyenruhát viszont ennyi idő alatt nem tudok szerezni.”

Mielőtt elutazott, érzékeny búcsút vett Marie-től. A nő sok sikert kívánt, majd kikísérte a szanatórium elé, és megvárta, amíg elindul a taxi a vasútállomásra.

6. FEJEZET

Arthur Nizzában leszállt a vonatról, a pályaudvar előtt taxiba ült, és a Cuirassier szállodába vitette magát. A recepción megmondta a nevét, átvette a kulcsot, majd felsietett a szobájába. Gyorsan megmosakodott, majd kényelmesen megvacsorázott a földszinti étteremben. Vacsora után felment a tetőteraszra, rendelt magának egy Camparit, és gyönyörködött a kilátásban. Másnap reggel ismét taxiba ült, hogy minél előbb jelentkezzen a helyőrség laktanyájában.

– Elnézést kérek, hogy civil ruhát vettem fel – mondta, miután bemutatkozott Dubois őrnagynak.

– Mások is csak Algériában csináltatnak maguknak zuáv egyenruhát. Itt egyik szabó sem tudja elkészíteni – válaszolta Dubois. – Nyugodtan hordd a légionista egyenruhát, csak varrasd fel rá a századosi rangjelzésedet a szálloda szobaasszonyával! A laktanya raktárából pedig vételezz magadnak fekete tiszti sapkát! Ha meg tudod szerezni az ezreded címerét, akkor azt is viselheted.

– Köszönöm, őrnagy úr.

– Elküldtem az aktádat a szövetséges főparancsnokságra, de sajnos nem tudják, mikor kapod meg az engedélyt az indulásra. Bonyolult folyamat a hírszerző és kémelhárító osztályra való áthelyezés. Elképzelhető, hogy már a jövő héten indulhatsz Münchenbe, de az is lehet, hogy csak két hónap múlva érkeznek meg a papírjaid. Addig nyiss magadnak számlát valamelyik bankfiókban, és élvezd, hogy semmi dolgod! Szedjél fel egy nőt! Van belőlük bőven.

Arthur visszament a szállodába, és megkérte a portást, hogy varrassa fel a zubonyára a századosi rangjelzést. A férfi megígérte, hogy estére meglesz. Nem telt el egy óra, a szobaasszony bekopogott, kezében a zubbonnyal. Arthur azonnal átöltözött, feltűzte a kitüntetéseit, és tiszti rangjára büszkén egész délután korzózott a tengerparton.

Másnap délelőtt felkereste a legközelebbi bankfiókot, hogy a légiótól készpénzben megkapott zsoldját ne kelljen a zsebében őriznie.

– Számlát szeretnék nyitni – mondta a pénztárosnak.

– Egy pillanat, de ezt a fiókvezető intézi. Mindjárt szólok neki.

Rövidesen megjelent egy negyven év körüli férfi, kezét fogott Arthurral, majd barátságosan behívta a szobájába, és hellyel kínálta.

– Ha jól értem, számlát szeretne nyitni. A légionistáknak azonban nem lehet Franciaországban bankszámlájuk.

– Ez még a régi egyenruhám. Nemrég helyeztek át a zuávokhoz. Itt a papírom – mondta Arthur, és elővette a kinevezését igazoló okmányt.

– Elnézést kérek. Akkor mindjárt intézkedem. Parancsol egy konyakot?

– Köszönöm, ahhoz túl korán van.

– Szerintem is, de az szabályok előírják, hogy valamivel kínáljuk meg a fontos ügyfeleinket.

– Még nem mondtam, hogy mennyi pénzt akarok elhelyezni a számlán. Miért tart jelentős ügyfélnek?

– Mert látom, hogy megkapta a becsületrendet. Ilyet kiérdemelni, ráadásul ilyen fiatalon! Gratulálok.

A banktisztviselő kitöltött egy sor űrlapot, majd aláíratta őket Arthurral, ő pedig befizette a pénzét a pénztárnál.

Teltek a napok, de az utazási parancs csak nem érkezett meg. Arthur már nem bírta idegekkel, ezért egyik este elhatározta, hogy felveszi a civil ruháját, és kirúg a hámból. Azonban egyik szórakozóhely sem tetszett neki. Vagy a zene, vagy a vendégek, vagy a méregdrága prostituáltak ellen volt kifogása. Végül dühében bement az egyik olcsó kisvendéglőbe, és rendelt egy Camparit szódával. Az italtól kissé megnyugodott. Éppen kérni akart egy másikat, amikor letelepedett mellé egy nála jó tíz évvel idősebb, de igen formás szőke nő.

– Idevalósi? – kérdezte a nő franciául, de erős idegen akcentussal.

– Nem. Átutazóban vagyok – válaszolta Arthur, majd így folytatta: – Ha nem veszi tolakodásnak, megkérdezhetem, hogy milyen nemzetiségű? A kiejtésén érezni, hogy nem francia az anyanyelve.

– Jól sejti. Magyar vagyok.

– Meghívhatom egy italra? – kérdezte Arthur magyarul.

A nő egy pillanatra megrökönyödött.

– Nagyon kedves öntől – válaszolta, majd odaszólt a vendéglősnek: – Egy pohár sherryt kérek.

– Én pedig egy másik Camparit – mondta Arthur, majd bemutatkozott a nőnek.

– Örvendek. Vasadi Ilonának hívnak.

– Mit keres egy ilyen szép magyar nő Nizzában?

– Nagyon keveset. De ha nem sokallja a háromszáz frankot, akár reggelig maradhat. Itt lakom az első emeleten. Nem nagy a szoba, de az ágy jó széles, és van benne egy mosdótál is. Meg két szék és egy szekrény.

– Rendben.

Felmentek a keskeny lépcsőn. Ahogy beléptek az ajtón, Arthur letette a pénzt a székre. A nő átölelte, és ezt súgta:

– Csókolj meg, és mondogasd, hogy mennyire szeretsz!

– Gyönyörű vagy. Imádlak! – mondta Arthur, és úgy gondolta, hogy nem hazudik.

– Mit csinálsz itt Nizzában? – kérdezte a nő, miután abbahagyták a szeretkezést.

– Várom, hogy megkapjam a papírjaimat, ugyanis át helyeztek egy másik állomáshelyre.

– Az idegenlégióban szolgálsz?

– Már nem, de most is hivatásos katona vagyok.

– Csak nem sebesültél meg? Láttam a hátadon a forradást.

– De igen. És te hogy kerültél Nizzába?

– A férjem Szálasi egyik államtitkárja volt. Évekig bujkáltunk Németországban. Végre hamis papírokkal sikerült

átjövünk Franciaországba. Megkaptuk a beutazó vízumot Brazíliába, de a férjem az indulás előtt egy héttel faképnél hagyott. A csirkefogó nemcsak az összes pénzünket, még az ékszereimet magával vitte. Csak ötven frankot hagyott az asztalon, meg egy cédulát, amire azt írta, hogy boldogulj, ahogy tudsz.

– És sikerül?

– Nagyon nehezen. Szerencsére nem kell fizetnem a szobáért, mert reggelente én takarítom ki a vendéglőt. Hamis papírokkal nem vállalhatok tisztességes munkát, mert ha rájönnek, azonnal kitoloncolnak.

Mielőtt Arthur visszament a szállodába, a nő búcsúzóul így szólt:

– Délutánonként gyere el, ha ráérsz! Majd sétálunk és megiszunk egy kávé a korzón. Többet ér nekem, ha valakivel magyarul beszélhetek, mint az, hogy valamivel több üzletfelem legyen.

Másnap Arthur visszament a kisvendéglőbe. Ilona a vendéglőssel beszélgetett, de ahogy meglátta, otthagya a tulajdonost.

– Menjünk fel a szobámba! – javasolta.

Arthur elővette a tárcáját, de a nő kikérte magának a sértést.

– Csak nem képzeled, hogy veled pénzért fekszem le!

Ettől kezdve Arthur egészen addig Ilonával töltötte a délutánjait, amíg három héttel később nem rendelte be Du-bois őrnagy az irodájába.

– Végre megérkezett az utazási parancsod. Holnap reggel nyolc órakor civilben jelentkezz nálam! Az egyenruhád tedd be a bőröndödbe! Ha valaki kérdezné, hogy hova vezényeltek, mondd azt, hogy Algériába, de a címedet még nem tudod!

– Értettem.

Arthur meghívta vacsorára Ilonát, majd felvitte a szállodai szobájába.

– Keres meg, ha ismét Nizzában jársz! A vendéglősnél meghagyom a címemet, ha időközben elköltöznék – mondta a nő másnap reggel, amikor elkészöntek egymástól.

A laktanyában Dubois őrnagy már várta Arthurt.

– Mielőtt átadom az irataidat, néhány dolgot el kell magyaráznom. Biztonsági okokból az altisztek és a csapat-tisztek nem használhatják a saját nevüket a hírszerző és kém-elhárító osztályon. Javaslom, hogy minél gyorsabban felejtsd el az eddigi életedet, ugyanis a központban számodra is kitá-láltak egy vadonatúj életrajzot, és mire megérkezel Mün-chenbe, már eszerint kell viselkedned.

– Értettem.

– Tudják a központban, hogy franciául tökéletesen be-szélsz, viszont angolul nem, ezért azt találták ki, hogy francia származású amerikai katonatiszt vagy.

– Ezek szerint amerikai egyenruhát kell viselnem?

– Jól gondolod – felelte az őrnagy, majd így folytatta: – A leírás szerint Roger Lavigne-nek hívnak. Négy évvel vagy idősebb, mint valójában, vagyis 1923. július 18-án születél. Az apád mérnök volt, és anyáddal rögtön az esküvő után kivándorolt Franciaországból Kanadába. Te már ott születél. Amikor tizennégy éves lettél, leköltöztetek New Orleansba, majd felvettétek az amerikai állampolgárságot. 1942-ben jelentkezted katonának. Először Patton csapataival Észak-Afrikában szolgáltál mint őrmester. Később az 1. számú gyaloghadosztály Ranger Ezredével Szicíliában harcoltál. Ott lettél tiszt. Mivel németül is tudsz, először századossá léptettek elő, most pedig áthelyeztek a hírszerző és kémelhárító osztályra.

– És mikor tanultam meg magyarul?

– Erről csak az egységed parancsnoka tudhat.

– Értem.

– Egyébként Marseille-ből átküldte a légió a leszerelé-sedet igazoló okmányt, valamint azokat az értékeket, ame-lyeket öt évvel ezelőtt betettél a zsákodba. Tessék, itt a borí-ték!

Arthur meghatódva vette kézbe az apjától származó három kis arany érmét. „Vajon mi történt vele?” jutott eszébe.

– Ami a jövedelmedet illeti, Németországban teljes amerikai zsoldot fogsz kapni, szolgálaton kívüli zuáv tisztként pedig a fizetésed ötven százalékát át fogjuk utalni a bankszámládra.

– Nem rossz – jegyezte meg Arthur.

– Most pedig átmegyünk a tiszti szállásra. Ott felveszed az új egyenruhádát, az új karórádát meg az oldalfegyveredet, ugyanis az amerikaiak a koffertől a krokodilbőr levéltárcán át a civil ruháig mindenről gondoskodtak. A személyes holmijaidat majd tedd be a saját kofferedbe! Ezt lepecsételjük, és ha lejár a szerződésed, sértetlenül visszakapsz mindent.

– Értettem.

– Ebéd után kiviszlek a pályaudvarra. Párizsban át kell szállnod, és valamikor holnap délután érkezel meg Münchenbe.

Miközben átmentek az irodaépületből a tiszti szállásra, a gyakorlótéren masírozó katonákról Arthurnak eszébe jutott, hogy öt évvel ezelőtt nekik is így kellett verniük a díszlépést Oranban. „A bajtársaimnak szintén most járt le a szerződésük. Akárhova kerül majd Milos, inni biztosan ott is rengeteget fog. Vajon talál-e magának barátnőt Joszip az új állomáshelyén? És mi lehet Simon őrmesterrel? A gyilkossági kísérlet óta Clarence biztosan megbékélt már az új szolgálatvezetőjével.” Ilyen és ehhez hasonló gondolatok futottak át az agyán, miközben úgy érezte, ezer év telt el azóta, hogy utoljára találkozott régi bajtársaival.

Az őrnagy utasításának megfelelően Arthur a vonaton újra és újra elolvasta az életrajzot, hogy minden adatát betéve tudja, mire megérkezik. A müncheni pályaudvarról taxival ment az amerikai városparancsnokságra. Ahogy haladt az autó, Arthur látta, hogy már elég sok házat újjáépítettek, de még jócskán akad lebombázott épület a városban.

– Lavigne százados vagyok. Itt az úti parancsom – mondta az őrszobán az ügyeletes tisztnek.

– Kövessen, százados úr! – szólt a fiatal hadnagy.

Jó darabig gyalogoltak a támaszponton, mire eljutottak ahhoz a barakkhoz, amelyben az ajtóra csavarozott tábla szerint a központi hadtápszolgálat működött.

– Erre tessék! – mondta a hadnagy, majd a folyosóról benyitott az egyik helyiségbe.

A két őrmester azonnal felpattant az íróasztala mögött, és tisztelgett.

– Pihenj! – szólt Arthur. – Lavigne százados vagyok, itt az úti parancsom.

– Az ezredes úr már várja. Kérem, kövessen! – mondta egyikük, és átvezette a másik szobába.

A középkorú, kopaszodó ezredes barátságosan üdvözölte, majd helyet kínálta.

– Ted Buck vagyok, a kémelhárító iskola parancsnoka. Én leszek a tanítómestered és a gyóntatód. Ezt azért teszem hozzá, mert nekem mindig mindenről tudnom kell.

– Értem.

– Mielőtt elkezdesz dolgozni, meg kell tanulnod a szakmát. Bármit hallottál a hírszerzők és a kémelhárítók munkájáról, azt felejtsd el! Az oroszoknak több évtizedes gyakorlatuk van ebben a fegyvernemben, mi viszont még kezdők vagyunk.

– Világos.

– Most az a legfontosabb, hogy minél gyorsabban növessz magadnak olyan bajuszt, amilyen Sztálinnak van. Ezenkívül állandóan viseld ezt a drótkeretes szemüveget! – mondta Ted Buck. – Ne ijedj meg, az üvege nem dioptriás!

Arthur rögtön feltette a szemüveget. „Már csak az hiányzik, hogy előírják: kivel, mikor és hol szeretkezzek. A harcsabajusz meg a pápaszem miatt amúgy sem fogok a nőknek tetszeni”, gondolta.

– Úgy nézel ki, mint egy igazi értelmiségi – jegyezte meg az ezredes. – Most az egyik őrmester elvisz a szállá-

sodra, de holnap reggel pontban hét órakor jelentkezz itt az irodámban! Akkor folytatjuk a kiképzésedet. Végeztem.

Másnap reggel Ted Buck azzal kezdte, hogy majd mindent aprólékosan elmagyaráz, mert szerintem egy szuronyrohamhoz szokott csapattisztnek nehéz a felfogása. Arthur ugyancsak meglepődött az ezredes kijelentésén, de szó nélkül hagyta, mert megszokta, hogy a parancsnokoknak mindig igazat kell adni.

– Az első és legfontosabb, amit tudnod kell, hogy a tisztjeink közül elég sokat eltesznek láb alól. Ezért mindig mindent le kell írni, hogy a feladatot más is befejezhesse – szögezte le Ted Buck. – Ugyanakkor alapszabály, hogy a tennivalók részleteihez csak az férhet hozzá, akire tartozik az ügy. Emiatt a jelentéseket mindig három változatban kell megfogalmazni.

– Eddig értem.

– Örülök, de mindjárt mondok egy példát, hogy még jobban megértsd. Tegyük fel: sikerül rábeszelnünk egy eldugott afrikai város helyőrségét, hogy lázadjon fel. Az egyik tisztünk ekkor azt a feladatot kapja, hogy szervezze meg a vasútvonal felrobbantását, különben a kormányhű csapatok eljutnak az említett városba, és megghiúsítják az államcsínyt.

– Az akció lebonyolításának a menetét viszont három-féleképpen kell megszövegezni – mondta Arthur.

– Pontosan. Az előbbi példából kiindulva az úgynevezett „A” jelentésben csak annyit kell elárulni, hogy az akcióhoz hány csoportra van szükség, ezeknek egyenként hány tagja van, valamint azt, hogy az emberek megkapták a szükséges robbanóanyagot és a pénzüket, továbbá a parancs kiadása után mennyi idővel robbantják fel a vasútvonalat a megbeszélthelyen vagy helyeken. Hiába olvasnák el az ellenfél kémjei ezt a jelentést, nem érnének vele semmit, viszont a parancsnokság ebből tudja, hol tart az ügy.

– Szóval ennyit az ellenség is tudhat.

– Valóban. Az úgynevezett „B” jelentésben már pontosan le kell írni, hogy az emberek mikor, hol és mennyi rob-

banóanyagot illetve pénzt kaptak, valamint azt is, hogy hol fognak robbantani.

– Világos.

– A „B” jelentésre még visszatérek, de most elmondom, mit kell az úgynevezett „C” jelentésben leírni. Ebben kell megadni az akció végrehajtásával megbízott emberek nevét és személyleírását, valamint azt, hogy mikor, hol, hogyan és milyen jelszó segítségével lehet velük érintkezésbe lépni, továbbá miként kapják meg a parancsokat.

– Értem.

– A „B” jelentés tartalmát a feladattal megbízott tiszt köteles előszóban is közölni a felettesével. Itt jegyzem meg, hogy a „C” jelentést csak akkor szokta elolvasni a parancsnok, ha a tiszt valami miatt nem tudja befejezni a feladatát, és helyettesíteni kell.

– Világos.

– A „B” illetve „C” típusú jelentést a parancsnok vagy a helyettese jelenlétében kell megírni és borítékolni. A parancsnok vagy a helyettese ellátja kézjegyével a lezárt borítékot, majd fegyveres kísérettel még aznap eljuttatja Curzon tábornok úr segédtisztjéhez. Ott beteszik a páncélszekrénybe, hogy semmiképpen ne férjenek hozzá az ellenség kémjei.

– Ezt is értem.

– Akkor jó – szólt Ted Buck, majd így folytatta: – Most az egyik őrmester megmutatja, kinél kell jelentkezned a kéthónapos tanfolyamra. Szerintem nem lesz nehéz, de a magadfajta csapattisztek közül sokan képtelenek elvégezni. Be-fejezésképpen két fontos dologra szeretném felhívni a figyelmeket. Egyrészt a kiképzés ideje alatt nem hagyhatod el a támaszpontot, másrészt azonnal jelentened kell, ha valamelyik tanuló társad elárul magáról olyasmit, amiből a valódi kilétére tudsz következtetni. Végeztem.

A tanfolyam kezdetén a növendékek megegyeztek, hogy a következő két hónapban nem beszélgetnek egymással, mert mindegyikük félt, hogy esetleg elszólja magát. Egyébként az egyes tantárgyak oktatói egyszerre csak egy hallgatóval fog-

lalkoztak. A morzeábécén kívül azt is megtanították nekik, hogy hogyan kell használni és megjavítani az adó-vevő rádiókészülékeket, de legfőképpen arra oktatták őket, hogy miként dolgoznak és gondolkodnak a kémek. Az elméleti tantárgyak mellett a hallgatók elsajátították a cselgáncs különféle fogásait is. Az ötödik héten különféle témákról megállás nélkül jelentést írtak, méghozzá háromféle változatban. Ezeket a dolgozatokat maga Ted Buck osztályozta.

– Ennek a dögnek semmi sem jó – panaszkodott az egyik tanuló, miután az ezredes keresetlen szavakkal leszólta az egész osztályt.

A hatodik hét első felében egy pszichológus a vallatás különféle módszereit magyarázta a tanfolyam résztvevőinek, a következő három napban pedig egymáson gyakorolták a tanultakat. „Még szerencse, hogy nincs kínzókamrájuk, mert akkor azt is kipróbáltatnák velünk,” jegyezte meg magában Arthur.

Már csak egy hét volt hátra a tanfolyamból, amikor Ted Buck berendelte Arthurt az irodájába.

– Ezredes úr parancsára megjelentem – mondta.

– A főparancsnokságról értesítettek, hogy az egyik tisztünk súlyosan megsebesült, és utasítottak, hogy küldjelek át a helyére. Csomagolj össze, mert holnap reggel a sofőr kocsi-val elvisz Pfarrkirchenbe! Másfél óra alatt bőven odaértek. A sofőr ismeri az utat, már többször járt a tábori csendőrség területi parancsnokságán. Holnaptól Kézdy ezredes úr különítményéhez fogsz tartozni. Neki add át az utazási parancsodat!

– Tud magyarul? Merthogy jellegzetes magyar neve van – kérdezte Arthur.

– Derítsd ki! Nekem nem mondta – válaszolta Ted Buck.

Miután másnap reggel elhagyták a várost, útközben Arthur a tájat figyelte. A földeken serénykedő paraszto-król hirtelen eszébe jutott, hogy öt-hat évvel ezelőtt álmában sem képzelte volna, hogy az amerikai hadsereg egyenruhájában

fog erre a környékre visszatérni. „De jó, hogy nem szegődtem el valamelyik gazdához napszámosnak! Most itt kapálhatnék én is,” villant át az agyán.

Alighogy elérték Pfarrkirchent, a sofőr leállította a dzsip motorját a területi parancsnokság épülete előtt, majd elköszönt. Arthur megkereste Kézdy szobáját, kopogott, majd mindjárt bement. Az ajtón belül kétoldalt egy-egy katona állt vigyázzban. Rögtön feltűnt neki, hogy az örök revolverének a táskája kilóg a zubbony alól, ráadásul a fegyver fölött nincs leszorító pánt. „Szükség esetén azonnal előránthatják,” állapította meg magában. Határozott léptekkel odament a lila rakott szoknyát és sárga pöttyös blúzt viselő középkorú titkárnő asztalához, felmutatta az igazolványát, és angolul így szólt:

– Lavigne százados vagyok, Kézdy ezredes urat keresem.

– Egy pillanat – mondta a nő angolul, majd benyitott a szomszéd szobába, és csak ennyit mondott magyarul: – Megjött az új fiú.

– Küldje be! – válaszolta Kézdy, szintén magyarul.

– Tessék bemenni! Az ezredes úr már várja – mondta a titkárnő angolul.

Arthur önkéntelenül magyarul akart válaszolni, de az utolsó pillanatban eszébe jutott, hogy senkinek sem szabad felfednie valódi kilétét, ezért angolul mondott köszönetet.

– Ezredes úr, Roger Lavigne százados szolgálattételre jelentkezem – mondta Kézdynek, amint belépett a belső szobába, és haptákba vágta magát.

– Isten hozott! – mondta angolul a magas, kopaszodó férfi, miközben felállt, és kezét nyújtott.

Arthurnak nyomban feltűnt, hogy amerikai egyenruhájára az ezredes feltűzte a magyar tábori pilótajelvényt.

– Van fegyvered? – kérdezte Kézdy.

– Kaptam egy 45-ös pisztolyt, de a kofferomban hagytam.

– Nem baj. Különben is annyit ér, mint a szenteltvíz – magyarázta Kézdy. – Mire előveszed, már réges-rég lelőnek. Talán el is temetnek. Curzon tábornok úr megparancsolta, hogy a különítményünkben mindenki hosszú csövű, 38-as revolvert viseljen, még hozzá nyitott táskában. Mindjárt szólok a titkárnőnek, hogy hozza be az elődöd fegyverét. Valaki megpróbálta agyonlőni Viktort. Szerencsére nem halt meg, de súlyosan megsebesült, ezért visszaszállították az Egyesült Államokba.

Hamarosan megjelent a titkárnő a fegyverrel, majd letette az asztalra.

– Még vécére se menj nélküle! – tanácsolta Kézdy, majd átadta Arthurnak a revolvert. – A lőtéren pedig rendszeresen gyakorolj! Lehet, hogy sosem kell használnod, de az ördög nem alszik. A tűzoltókhoz szoktam magunkat hasonlítani. Amikor szolgálatban vagyunk, mi is órákon át várakozunk és közben unatkozunk, de egyik pillanatról a másikra mi is a legnagyobb veszélynek lehetünk kitéve.

– Értem.

– De most induljunk, mert minél előbb be akarlak mutatni a tanni sörgyárban állomásozó tábori csendőreinknek! Vigyázni kell, nehogy lába keljen az alkoholnak, különben a feketepiacon árusítanak.

A szomszéd faluba egy fenyőerdőn át vezetett az út. Az egyik mellékút előtt Kézdy váratlanul lelassított, majd bekarodott, aztán leállította a dzsip motorját.

– Itt nyugodtan beszélgethetünk magyarul – mondta az ezredes.

– Értem – válaszolta Arthur.

– Mindent tudok rólad, a minősítésedet is olvastam. Még jóval az előtt, hogy Viktor megsebesült, már a különítményünkhöz akartak vezényelni. Én azonban addig nem egyeztem bele, amíg az egyik ügynökünk nem derítette ki Magyarországon, hogy mi az igazság a szüleiddel kapcsolatban. A házatokat valóban megbombázták, és anyádat holtan húzták ki a romok alól. Apád viszont túlélte a háborút. Orosz

hadifogságba került. Másfél éve engedték haza Szibériából. Nemrég azonban letartóztatták, és mint háborús bűnöst tíz évre ítélték.

– Ha ezt öt évvel ezelőtt megtudom, valószínűleg más-ként alakítom az életemet.

– Sajnálom. De gondolj arra, hogy légionistaként nagy-szerűen megálltad a helyedet! És biztos vagyok benne, hogy a különítmény parancsnokhelyetteseként is kiváló munkát fogsz végezni.

– Hogyan?

– Eddig nem említettem, hogy Viktor volt a helyettesem. Most, hogy súlyosan megsérült, valakit gyorsan kellett keresnem a helyére. A beosztottjaim közül senkit nem akar-tam előléptetni, nehogy elkezdjenek torzsalkodni. Jobbnak láttam ugyanis, ha a főnökük új helyettesét egyikük sem ismeri. Ezért nem fejezhetted be a tanfolyamot.

– Most már értem. Köszönöm a belém vetett bizalmát.

– Viszont minél előbb meg kell tanulnod, mivel foglal-kozzunk, mert ha velem is történik valami, neked kell átven-ned a parancsnokságot.

– Értem.

– A különítményünk több nyelvet beszélő, kiváló kato-nából áll. Amerikaiak éppúgy vannak köztünk, mint néme-tek, magyarok, csehek, ukránok, észtek és még sorolhatnám tovább. Bár egyikükről sem feltételezzük, hogy a KGB-nek is dolgozik, Curzon tábornok úr szerint benned száz százalé-kig megbízhatok.

– Örülök, hogy a tábornok úr ilyen jó véleménynel van rólam.

– A tevékenységünk egyébként több részből áll. Papíron a különítményünk feladata felszámolni a feketepiacot, bár manapság legfeljebb dollárral meg arannyal üzletelnek az emberek, ezenkívül gyógyszert, elsősorban penicillint, no meg katonai felszerelést lopnak a raktárainkból. A tolvajokat a német rendőrség rendszerint lefűleli, mi pedig időnként le-tartóztatunk egy-egy amerikai katonát.

- A gyakorlatban mi a feladata a különítménynek?
- A vasfüggöny mögött, főképp a Magyarországon tartózkodó hírszerzőink jelentéseit elemezzük, aztán összefoglaljuk, majd a nyers hírekkel együtt továbbítjuk őket a központba. Folyamatosan kapcsolatban állunk a kémekkel. A bérüket is tőlünk kapják.
- Értem.
- Emellett a KGB ügynökeire vadászunk, és amennyire tudjuk, semlegesítjük őket. Például a sörgyár őrzése is csak az oroszok félrevezetését szolgálja, hiszen erre felé mindenhol lehet sört kapni.
- Tulajdonképpen mit akar a KGB?
- A hadititkokon kívül azokat a magyar őrnagyokat illetve náluk magasabb rangú törzstiszteket keresi, akik első kézből ismerik a Vörös Hadsereg harcmodorát, és a háború utolsó napjaiban ide menekültek. Attól tartanak ugyanis az oroszok, hogy ha ismét kitör a háború, a szövetségesek felhasználnák őket tanácsadóként.
- Értem.
- Amint látod, roppant bizalmas a különítmény munkája. Ezért sem szabad senkinek sem elárulnod, hogy tudsz magyarul.
- Már Nizzában is figyelmeztettek, hogy ez hétpecsés titok.
- Amennyiben arra gyanakszol, hogy valaki sejtí, nem az vagy, akinek mondd magadat, azonnal jelentsd nekem vagy Curzon tábornok úrnak a müncheni főparancsnokságon, még hozzá személyesen. Utána attól függően intézkedünk, hogy ki az illető és mit sejt. Lehet, hogy nem kell tennünk semmit. Elképzelhető azonban, hogy azonnal visszaküldünk a zuávokhoz, de az is előfordulhat, hogy eltetjük láb alól az illetőt, mert az egyszerűbb, mint pótolni egy megbízható tisztet.
- És ha nem jelentem?

– Ha kiderül, akkor mint francia állampolgárt Franciaországban hadbíróság elé állítanak, az Ördög-szigetre száműznek, és ott a pokol minden kínját kell kiállnod.

– Akkor mindenképpen jelenteni fogom.

– Egyébként, ha az oroszok rájönnek, hogy valójában ki vagy, itt Németországban azzal fognak zsarolni, hogy kinyírják az otthoni rokonaidat, ha nem árulod el, amit tudni akarnak. Ember legyen a talpán, aki ilyenkor nem adja be a derekát.

– Annyi baj legyen! Testvérem nincs, az anyám meghalt, az apám pedig börtönben ül.

– Lassan a testtel! Szerencsére eddig még senkivel sem fordult elő, de a KGB elrabolhat, átvihet az orosz zónába, vagy akár Moszkvába is elküldhet. Ott pedig kivernek belőled mindent, amit tudsz. Előbb vagy utóbb nemcsak a vasfüggöny mögött dolgozó kémeinket adnád ki, hanem a közvetlen munkatársaidról is elárulnál mindent. Ezt elkerülendő a hírszerző és kémelhárító osztályon dolgozó valamennyi tisztnek és altisztnek viselnie kell a ciánt tartalmazó pecsétgyűrűt. Azért vannak felvarrva az egyenruhájukra a ciánnal töltött gombok is, hogy szükség esetén akkor is hozzáférjenek, ha meg vannak bilincselve. Minden eshetőségre számítva neked is időben be kell vened a ciántablettát. Ugyanis az a parancs, hogy akit elfognak, az végezzen magával.

– És akinek tiltja a vallása az öngyilkosságot?

– Olyanok nem dolgoznak nálunk. Mielőtt felveszünk valakit, még annak is alaposan utánajárunk, hogy miről mi a véleménye.

– Értem.

– Egyébként olyanok sem dolgoznak nálunk, akik vallási megfontolásból nem hajlandók mások életét kioltani.

– Egyelőre megrémítenek az új beosztásommal járó veszélyek, bár jó tudni, hogy apám él. Örülök az előléptetésemnek, de talán mégiscsak el kellett volna mennem a légión orvosi vizsgálatára. Hátha megfeleltem volna. Viszont elköteleztem magamat, így nincs más választásom.

– Valóban veszélyes szakma a mienk. De ha óvatos vagy, és mindenkiről azt feltételezed, hogy az ellenség ügynöke, akkor nem esik bántódásod.

– Majd igyekszem vigyázni.

– Akkor most folytassuk az utunkat, mert egészen megszomjaztam! Majd visszafelé még mondok egyet és más – jegyezte meg Kézdy, miközben elindította a dzsip motorját.

Amint beléptek a tanni sörgyár örszobájába, a nagydarab őrmester haptákba vágta magát, majd így szólt:

– Ezredes úrnak jelentem, semmi rendkívüli esemény nem történt.

– Köszönöm – mondta Kézdy, majd Arthurra mutatva így folytatta: – Bemutatom az új helyettesemet, Roger Lavigne századost.

– Tiszteletem – mondta az őrmester, majd megkérdezte: – Sört vagy kávé parancsolnak?

– Sört. Azt hamarabb megkapjuk.

Az őrmester kiment, majd azzal jött vissza, hogy rendelt három pohár igazgatósági sört. Alig ültek le, megjelent egy természetes nő, fél kezében három hatalmas cserépkorsót tartva. Könnyedén elhelyezte őket az asztalon, majd kifelé menet megriszálta hatalmas fenekét.

– Le akar venni a lábamról – mentegetődzött az őrmester.

– De csak szolgálati időn kívül engedje! – jegyezte meg Kézdy.

– Természetesen, ezredes úr.

Kézdy egy szuszra lehajtotta a sörét, Arthur viszont csak apránként ürítette ki a korsóját.

– Most átmegyünk ebédelni a vendéglőbe – mondta búcsúzóul az őrmesternek az ezredes. – Remélem, megint lesz sült kolbász, párolt káposzta meg zsemlyegombóc.

– Abban biztos lehet, ezredes úr.

Ebéd után rögtön elindultak. Az erdő közepén Kézdy ismét leállította a dzsip motorját.

– Még mindig szép számban tartózkodnak magyar tisztek Németországban – mondta, – mert a kommunistáktól való félelmükben nem mertek hazamenni. Ugyanakkor hiába szeretnének bevándorolni az Egyesült Államokba, Kanadába vagy Ausztráliába, nem kapnak beutazási vízumot.

– Miért? – kérdezte Arthur.

– Délelőtt már említettem, hogy ha ismét kitör a háború, a szövetségeseknek szükségük van tanácsadókra. Ezért szándékosan tartják őket itt. Persze nem árulják el nekik az igazságot, sőt azt a benyomást keltik bennük, hogy azért nem akarják befogadni őket, mert ellenük harcoltak.

– A KGB számára viszont veszélyesek, mert ahogy ezredes úr mondta, sok magyar törzstiszt első kézből ismeri a Vörös Hadsereg harcmodorát.

– Erről van szó.

– Egyébként milyen módszerekkel dolgoznak az oroszok? – kérdezte Arthur.

– Először megpróbálják rábeszélni a magyar tiszteket, hogy térjenek haza. Ha nem állnak kötélnek, azzal fenyegetődznek, hogy elintézik az otthoni rokonaikat. Egyesek erre útnak indulnak, de amint belépnek az orosz zónába, azonnal letartóztatják őket, és irány Szibéria vagy az akasztófa.

– Nem lehet elintézni a KGB embereit?

– Viktor irányítása és felügyelete mellett Morris őrmesternek és csoportjának részben már sikerült – mondta Kézdy. – Egyeseknek csak a lábát törték el, aztán elvitték őket az orosz zóna határáig. Ők megúszták élve. Mások viszont betonkoporsóban nyugszanak valamelyik folyó fenekén. Mint például a magát Zorannak nevező ügynök, aki a jugoszláv kormány nevében rábeszélte néhány magyar törzstiszteket, hogy komoly pénzjutalom fejében menjenek el Belgrádba, és tanúskodjanak a délvidéki atrocitásokért felelős személyek ellen. A gyanútlan magyarok közül egy sem tért vissza Németországba, mert a szerbek kegyetlen módszereket alkalmazva lemészárolták őket. Az egyiket derékgig be-

betonozták, és magára hagyták. Képzelheted, mennyit szenvedett, mire meghalt.

– Ezek szerint a szerbek még az arabokon is túltesznek. Pedig a légióban azt hittük, hogy náluk kegyetlenebb lények nincsenek a földkerekségen. Rettegtünk, hogy élve elfognak bennünket.

– A lényeket elmondtam, a többit majd a mindennapi munka során megtanulod – jelentette ki Kézdy. – Egyébként téged is az egyik tanyán fogunk elszállásolni. Ez a gazda is meghúzza magát a földszinten a feleségével meg a két lányával, az emeleti szobákat pedig kiadja. Az egyiket egy volt német katonatiszt bérli saját maga és a családja számára, a másikon a különítményünk három közkatonája osztozik. A harmadikban eddig Viktor lakott, mostantól kezdve viszont te fogsz ott lakni.

Pfarrkirchenben a három közlegény már várta Arthurt.

– Az egyik emeleti szobában egy nagyon csinos tanítónő lakik a szüleivel. Gretának hívják – mesélték a tanya felé menet. – Próbálunk neki udvarolni, de sajnos ridegen visszautasít bennünket. Arra gondoltunk, hogy majd ősszel, ha megkezdődik a tanítás, reggelente elvisszük a pfarrkircheni iskoláig. Attól talán megenyhül.

– Nem rossz ötlet – válaszolta Arthur.

7. FEJEZET

Másnap reggel Arthur egyenesen Kézdy irodájába ment.

– Először meg kell ismerned az egyes osztagokat – kezdte az ezredes. – Ella majd elmondja, miként zajlik az ügyintézés, Detwiler őrmester pedig elmagyarázza, hogyan és kiktől szerezzük be a híreket. Aztán Nash őrmester megmutatja, hogy a hatvan százalékból németül érkező híryanagot hol és kik fordítják angolra. Az összefoglalókat délutánonként átfutom, és ezek alapján osztom ki másnap reggel Morris őrmester csoportjának az újabb feladatokat. Majd elvisznek a tanyájukra, mert tudnod kell, hogyan készítik elő az akcióikat.

– Értem.

– Ha megismerkedtél a különítmény munkájával, egy darabig a hírosszefoglalókat kell olvasnod, hogy lássam, melyiket tartod fontosnak, és milyen feladatokkal bízna meg Morris csoportját.

– Értem.

– Most pedig fogd ezt a cédulát! Ezen van a páncélszekrényünk zárkombinációja. Vésd jól az agyadba a rajta lévő számokat, aztán égesd el a papírt!

– Rendben – mondta Arthur, és elköszönt.

– Jöjjön, megmutatom a szobáját! – szólt a titkárnő, miután Arthur becsukta maga mögött az ajtót.

Kimentek a folyosóra, majd Ella benyitott a szemközti helyiségbe. Arthurnak rögtön feltűnt, hogy sem fiókos íróasztal, sem irattartó szekrény nincs a szobában, csak egy székel meg egy üveglappal borított asztal, amelyen még ott volt Viktor Andrews névtáblája.

– Majd magának is csináltatunk – mondta a titkárnő, és elvette a kis fémlapot.

– Köszönöm.

– Éjszakára egyik szobában sem maradhat irat – magyarázta Ella. – Ezért négy órára mindenki leírja röviden, hogy aznap mit csinált. A jelentést az asztalukon lévő papírokkal együtt beteszik a dossziéjukba, majd átadják nekem. A paksamétát berakom a páncélszekrénybe, az ezredes úr pedig elzárja, mert a zár kombinációját csak ő meg a helyettese ismeri. Másnap reggel aztán mindenki megkapja a maga irattartóját. Négy óra után a takarító kiüríti a papírkosarakat a szolgálatvezető jelenlétében, és még aznap elégeti a szemetet.

– Ez igen!

– Jaj, majdnem elfelejtettem. A jegyzettömböket is be kell tenni a dossziéba, mert írás közben a betűk belenyomódnak a következő lapba. Elég egy kevés grafitport rákenni, rögtön látni, mit írtak az előző oldalra.

– Jó, hogy említi. Magamtól nem jöttem volna rá – jegyezte meg Arthur, bár a kémiskolában erre nyomatékosan felhívták a figyelmüket.

Miután a titkárnő elsorolta, hogy mit honnan kell vételezni és hogyan kell a jelentéseket megírni, Arthur így szólt:

– Kezdetben biztosan el fogom téveszteni. Ezért nagyon kérem, ha valamit elrontok, figyelmeztessen.

– Ne féljen! Ha valami nem stimmel, másnak is az orrára koppintok. Néha még az ezredes urat is összeszidom. Ezért hívnak a hátam mögött cárnőnek.

A következő két napban Arthur próbálta ugyan észben tartani a bonyolult ügymenetet, a titkárnő mégsem volt megelégedve a jelentésével, ezért újra elmagyarázta, hogyan kell megírni. Arthur pironkodva megköszönte a segítséget, majd kijavította a hibáit.

A megérkezése utáni ötödik napon reggel megkereste Detwiler őrmestert.

– Szinte állandóan úton vagyunk – mondta a harmincöt év körüli, szőke, nem túl magas, de kisportolt férfi. – A reggelt minden nap azzal kezdjük, hogy kézbesítjük a postát a kihelyezett egységeknek, illetve átvesszük a továbbítandó

küldeményeket. Aztán délelőtt felkeressük a besúgókat, és elkérjük a jelentéseiket. Délre rendszerint visszaérünk Pfarrkirchenbe. Délután páncélozott személyszállító gépkocsival elvisszük az anyagot Münchenbe. Általában este van, mire visszaérünk a friss postával. Mielőtt hazamegyek, lelakatolom a jármű ajtaját, majd leragasztom, és a papírszalagot lepecsételem. Reggelig az egyik őr vigyáz az autóra.

– Hova szoktak járni hírekért?

– Az osztrák határ, a Duna és a Regensburgot Münchennek összekötő országút által behatárolt területen szinte mindenhova.

– A vasfüggöny mögül hogyan kapnak híreket?

– Általában vonattal. A beépített magyar vasutasok az előre megbeszélt rejtékhelyen jó pénzért eldugják az írásos üzeneteket a nemzetközi gyorsvonatok első osztályú kocsik mosdójában például a papírtörülköző-tartónak dupla fenekét csinálták, és oda rejtik a Szabad Népet. Az ezredes úr már másnap olvashatja az újságot, mert a nekünk dolgozó németek rögtön ideadják. Persze őket is megfizetjük. Egyébként rajtuk keresztül juttatjuk el a magyaroknak a munkadíjukat.

– Ügyes.

– Máshogyan is kapunk híreket. A Magyarországon állomásozó kémek például láthatatlan tintával ráírják az üzeneteket azokra a dobozokra, amelyekben almát, szőlőt, bort és egyéb élelmiszert exportál a magyar állam. Amikor megérkezik a szállítmány egy adott müncheni céghez, a beosztott emberünk ecetes ronggyal letörli a dobozok oldalát, hogy láthatóvá váljon az írás.

– Ravasz.

– Amint említettem, délelőttönként körbejárjuk a besúgókat. Ők folyamatosan figyelik az embereket, a közterületeket és a cégeket, és ha bármilyen rendellenességet észlelnek, azonnal jelentik. Többnyire értéktelen hírekkel szolgálnak, de például ők vezettek el bennünket a magyar tiszteket lépre csaló Zorához is.

- El akarok menni magukkal. Mikor indulnak?
- Tíz perc múlva.

A dzsipet Detwiler vezette. Arthur elől ült, hátul pedig egy géppisztolyos katona foglalt helyet. Először leadták a postát illetve átvették a küldeményeket két tábori csendőr-őrön, majd betértek az egyik tanyára. A háziak régi ismerősként üdvözölték Detwilert, és megkínálták őket ebéddel. Arthurnak feltűnt, hogy németről időnként átvált a gazda valamilyen idegen nyelvre.

– Észül beszélgettünk – mondta az őrmester, miután elhagyták a házat. – Ez a besúgónk a Waffen SS-nél szolgált. Nemrég vette a tanyát. Most például azt jelentette, hogy egy nem idevalósi autó többször elment a háza előtt. Ha az ezredes úr jónak látja, majd intézkedik, és az egyik csoportunk kideríti, ki vezette a kocsit, és mit akart. Szerintem nem a KGB megbízottja, mert ki vagy mi érdekelné őket itt.

– Ezen a héten mindennap elmegyek magukkal, mert végig akarom járni az összes útvonalat – jelentette ki Arthur.

- Semmi akadály.

Miután Arthur megismerte az összes besúgót, felkereste Nash őrmestert, hogy lássa, miként fordítják illetve elemzik a beérkezett anyagot. A patyolattiszta szobában a négy altiszt és a két sorkatona ugyanolyan üveglappal borított asztalnál dolgozott, mint amilyen Arthur szobájában volt.

– Mivel óriási felelősség nehezedik ránk, három altisztársammal úgy egyeztünk meg, hogy minden héten más csoportosítja az összefoglalókat témakör szerint, és ellenőrzi a fordításokat.

- Okos ötlet.

– A többiek azt szokták mondani, hogy a mi szobánkban két lábon járó lexikonok dolgoznak. Magyarországot jobban ismerjük, mint maguk a magyarok. Azt is tudjuk például, hogy ezen a héten a körúti Sirály eszpresszóban

harminc forintért, a Bérkocsis utcában meg a Rákóczi téren pedig már öt forintért fel lehet szedni egy nőt.

– És ez kinek fontos?

– Néha ezt is tudnia kell egy ügynöknek – magyarázta Nash. – Természetesen azt is tudjuk, hogy államosították a bérházakat, elvették az összes nagybirtokot, és üldözik a volt tulajdonosokat.

– Ezt én is hallottam.

– Az ezredes úr szerint erre számítani lehetett. Újabban sok szó esik a sztahanovista mozgalomról.

– Az mi?

– Ahol nincsenek megelégedve a termeléssel, ott kiválasztanak egy megbízható munkást, és elhíresztelik a gyárban, hogy az illető ugyanolyan körülmények között jóval többet termel, mint mások. Ez persze nem igaz, de mindenki igyekszik, hogy behozza a lemaradását.

– Ez család.

– Úgy bizony. A falusiaktól pedig megkövetelik, hogy az összes terményüket szolgáltatassák be. A végén még a padlásukat is lesöprik. Mindezt azzal indokolják, hogy másutt magasabb volt a termésátlag. Ugyanakkor a városiaknak azt hazudják, hogy a parasztok önként adták le a termést. Még olvasni is szörnyű ezekről az igazságtalanságokról. Mondtam is az ezredes úrnak, hogy már nem bírom sokáig idegekkel, engedjen inkább KGB ügynökökre vadászni – tette hozzá Nash.

– És mit válaszolt?

– Mihelyt szükség lesz rám, áthelyez.

Morris őrmester húsz főből álló egysége az egyik tanján rendezkedett be. Az igen kemény legények egyenruha helyett jobbra civilben jártak, katonai dzsip helyett pedig két régi, de jó állapotban lévő, civil rendszámú személyautóval közlekedtek.

– Egyes besúgókat, főképp magyarokat, bár más nemzetiségűek is akadnak közöttük, konkrét feladatokkal bízzunk meg. Ha felmerül a gyanú, hogy valaki a KGB-nek

dolgozik – magyarázta Morris, – idehozzuk, és beadunk neki egy injekciót. Egy-két perc múlva már dől belőle a szó. Ha kiderül, hogy tévedtünk, beteszünk a zsebébe egy százdollárost, lelocsoljuk whiskyvel, és hazavisszük. Ha viszont beigazolódott a gyanúnk, akkor jelentjük az ezredes úrnak. Azokat, akik hasznos információk birtokában vannak, Münchenben átadjuk a központnak. A többieket, például a bérnyilkosokat vagy azokat, akik csak segédkeztek a kínvallatásoknál, aszerint intéztük el, hogy mit parancsolt Andrews őrnagy úr. Ezentúl azonban a százados úrnak kell majd dönteni.

– Tudom.

– Azt a benyomást keltjük – mondta a díjbirkózókra emlékeztető altiszt, – hogy a német rendőrségnek vagyunk a különleges alakulata. Ha közönséges bankrablóra vagy betörőre bukkanunk, felveszem a táboricsendőr-egyenruhát, és letartóztatom az illetőt, majd átadom a németeknek.

Miután Arthur végigjárta a különítmény egyes osztagait, elkezdte tanulmányozni a hírösszefoglalókat. Mint-hogy a fordításokhoz csatolták az eredeti szöveget, feltűnt neki, hogy az angolul hibátlanul beszélő Nash milyen pontosan fordít magyarból. Minden érdekelte, a Magyarországgal kapcsolatos anyagnak mégis különös figyelmet szentelt. Ezekből a jelentésekből értesült a lakosság előtt titokban tartott gyakori bányaszerencsétlenségekről meg az általános rablógazdálkodásról. Így tudta meg, hogy a dúsgazdag nagybirtokos arisztokrata házaspárok gyakran elválnak, mert a férfiak meg akarják kímélni a feleségüket a rendőrség zaklatásaitól. „Ha anyám nem hal meg, apám is biztosan elvált volna,” villant át az agyán.

Néhány hét leforgása alatt Arthur egészen jól beletanult új munkakörébe, mert amikor dönteni kellett valamilyen ügyben, Kézdy mindig kíváncsi volt az álláspontjára. Ha nem egyezett a véleményük, az ezredes felszólította, hogy fejtse ki a nézetét és védje meg az igazát, majd ő is megindokolta a saját megoldását.

Egy napsütéses szeptember végi szombat délután Arthur elhatározta, hogy elmegy egy kicsit sétálni a közeli erdőbe, hogy kiszellőztesse a fejét. Éppen akkor lépett ki a folyosóra, amikor becsukta szobájuk ajtaját a piros fejkendős tornatanárnő.

– Csak nem gombászni megy ezzel a kosárral? – kérdezte.

– De igen – felelte Greta.

– Elkísérhetem, Piroska?

– Jöjjön csak. Legalább megvéd, ha bajba kerülök.

– És ha kiderül, hogy én vagyok a farkas?

– Ugyan már. Magának nincs hosszú foga.

– Ez igaz – válaszolta Arthur.

– Ma csak sárga gombákat szedek – mondta Greta, amint beértek az erdőbe.

– Ezt a fajtát? – kérdezte Arthur, amikor észrevett egyet.

– Igen. Hogy magának milyen jó szeme van!

– Vagy szemüvegem. Tudja, hogy ezért a fajtaért Amerikában egy vagyont fizetnek?

– Hallottam. Mi gombapaprikást szoktunk belőle főzni. Az apám a fronton kapta a receptet a magyar katonáktól.

– Hol szolgált az édesapja?

– A tüzéségnél. 1944 tavaszán megsebesült, és utána már nem küldték vissza. Most földmérőként dolgozik. Különben drezdaiak vagyunk. Amikor elpusztították a várost, a mi házuk is leégett. Akkor halt meg a vőlegényem meg a két testvérem. A szüleim meg én ide menekültünk.

– Most már értem, miért nem kedvel minket.

– Eddig nem akartam említeni. Utólag egyébként azt mondom, hogy talán Isten rendelte így. A vőlegényem ugyanis a ravensburgi táborban szolgált mint SS tiszt, és ha túléli Drezda pusztulását, később háborús bűnösként felakasztják. Maga hol szolgált a háború alatt? – kérdezte Greta.

– Észak-Afrikában és Szicíliában a Ranger Ezrednél. Ez is olyan elit alakulat, mint az SS, de mi nem őriztünk politikai foglyokat. Csak harcoltunk.

– A vőlegényem sem jószántából ment oda.
– A katona mindig azt teszi, amit parancsolnak.
– Ezért nem értem, miért hívnak bennünket nácioknak meg fajgyűlölő gyilkosoknak. Az emberek azért támogatták Hitlert, mert talpra állította a német gazdaságot. Mi értelmű volt módszeresen lebombázni a német városokat?

– És előtte az angol városokat elpusztítani? Annak volt értelme?

– Az más. Hitlernek nagyon sokat köszönhetett a német nép. De a világ ezt nem vette tudomásul, és megakadályozta, hogy nagyszerű vezérünk megvalósítsa zseniális elképzeléseit.

– Ezen vitatkozhatnánk, de megtelt a kosara. Jobb, ha békességben hazamegyünk.

„Most már értem, miért nem engedi egyikünknek sem, hogy udvaroljunk neki. Úgy utálhatja az amerikaiakat, ahogy a magyarok gyűlölhetik az oroszokat,” állapította meg magában Arthur. Este azon bosszankodott, hogy mennyire nincs alkalma nőekkel ismerkedni. „Még bemutatkoznom sem szabad a lányoknak addig, amíg Curzon tábornok úr adjutánsa nem motozza meg őket. Nem mehetek be csak úgy valamelyik vendéglőbe, mert nem tudni, hol leselkedik rám egy rakás KGB ügynök.”

Váratlanul érte, amikor két héttel később Kézdy berendelte a szobájába, és így szólt:

– Idestova két hónapja vagy nálunk, és eddig derekasan helytálltál. Nash őrmester is rengeteget dolgozott az elmúlt időkben. Rátok fér egy kis kikapcsolódás. Holnap péntek, délután négytől vasárnap éjfélig eltávozást kaptok mind a ketten. Fogjátok az egyik dzsipet, és menjetek el Münchenbe! Nash a barátnőjénél fogja minden percét tölteni. Te meg vegyél ki egy szobát a Bajor Király szállóban. Az embereink figyelik az épületet, ott nem kell fegyvert viselned. A szomszédos Eldorádóba is bemehetsz. A kémelhárítóink majd vigyáznak rád. Viszont eszedbe ne jusson felszedni

valakit a mulatóban, mert a hölgyikék KGB ügynökök is lehetnek.

– Akkor kinn vagyok a vízből – szólta Arthur.

– Csak ne olyan hevesen! Itt ez a telefonszám – mondta Kézdy, és átnyújtott egy cédulát. – Hofferné papíron házasságközvetítő, valójában olyan lányokat ad bérbe, akiket a központunk lenyomozott. Mondd azt, hogy a vörös Pimpernel küldött, mert nagyon egyedül érzed magadat.

– Köszönöm.

Másnap munka után Arthur megvárta Nash őrmestert, a parkolóban beültek az egyik dzsipbe, és elindultak.

– Mi a fenét hoztál ebben a nagy zsákban? – kérdezte Arthur, amikor leállította a kocsit motorját az elegáns villa előtt.

– Konzervet, kávé, csokoládét, piperecikket, nylon-harisnyát és ehhez hasonlókat. A hadsereg üzletében az ilyesmit fillérekért árusítják, a német boltokban viszont mindez vagy nincs, vagy megfizethetetlenül drága. A barátom meg a családja mindig roppant hálás az ajándékokért.

– Igazad van. Hányra jöjtek érted vasárnap? – kérdezte Arthur.

– Mondjuk hétre. Egyébként jó mulatást! Érezd jól magad!

– Te is.

Arthur elég könnyen megtalálta a szállodát. Miután átvette a kulcsot, felsietett a második emeleti szobába, feltárta a Kézdytól kapott telefonszámot, majd az utasításnak megfelelően bemutatkozott.

– Ezen könnyen segíthetünk. Szőkét, barnát vagy vöröset, németet, magyart, románt vagy ukránt parancsol?

– A hajszín mindegy, de legyen magyar.

– Nem bánom, de figyelmeztetem, hogy meglehetősen válogatós a hölgy. Volt rá eset, hogy sarkon fordult és elment, amikor megpillantotta az ügyfeletem.

– Nyilván igényes.

– Valóban. Jóval többet kér, mint a többiek, de hajlandó akár reggelig maradni. A férfiak mind meg vannak vele elégedve, mert a legtitkosabb vágyaikat is kielégíti.

– A jó munkát mindenütt meg kell fizetni. Mennyi idő alatt ér ide a hölgy?

– Egy óra múlva ott lesz. Melyik szobába küldjem?

– A második emelet hatba. Egyébként Roger vagyok.

– Rendben.

Még nem telt le az egy óra, amikor kopogtak.

– Mici vagyok. Hofferné küldött – mutatkozott be angolul az alacsony, vékony, vörös hajú lány, amikor Arthur kinyitotta az ajtót.

– Fáradjon be! Mindjárt felakasztom a kabátját.

Arthur lopva szemügyre vette a körülbelül vele egykorú vendégét. Rögtön megtetszett neki a szép arca, amelyet csak a halvány rúzs tett kissé színesebbé.

– Talán ülünk le. Iszik valamit? – kérdezte.

– Nem említette a főnököm, hogy nem fogyasztok alkoholt?

– Úgy látszik, elfelejtette. Akkor mit parancsol: Coca-Colát vagy narancslevet?

– Narancslevet – mondta Mici, majd németül folytatta:

– A Cola egészségtelen. Ha lehet, inkább németül beszéljünk, mert az könnyebben megy, mint az angol.

Arthurt meglepte a lány félszége. „Csak nem akarja azt a látszatot kelteni, hogy nem prostituált? Nizzában Ilona azonnal a tárgyra tért.” Miután legalább fél órán át beszélgettek semmiségekről az asztal mellett üldögélve, Arthur elunta magát, felkelt, és szájon csókolta a lányt.

– Egy pillanat – mondta Mici, majd kibujt a ruhájából, és befeküdt az ágyba.

A fergeteges szeretkezés után Arthurnak jobb nem jutott eszébe, ezért ezt kérdezte:

– Hol akarsz vacsorázni?

– Mindegy. Este nem szoktam sokat enni.

– Akkor felhozatok egy tálca szendvicset.

Evés közben Arthur különféle témákról kérdezgette Micit, de csak annyit sikerült kiderítenie, hogy a lány iskolázott. Egyebet semmit. Az újabb szeretkezés után egymást átölelve elaludtak.

– Úristen, elkések a munkahelyemről – mondta Mici, amikor felébredt, és látta, hogy már hét óra.

– Várj, még nem adtam oda a pénzedet. Egyébként elvihetlek kocsival, ha akarod – mondta Arthur.

– Fölösleges. Nem kell messzire mennem – válaszolta Mici, miközben magára kapta a ruháját.

– Ráérsz ma este? – kérdezte Arthur.

– Eljöhettek. Majd szólok a főnökömnek, hogy ne jegyessen elő senkit. Hétre itt leszek.

– Pompás.

Arthur az ajtóban megcsókolta a lányt, majd visszafeküdt. Különös érzés kerítette hatalmába. Egyre csak Mici járt az eszében. Szagolgatta a párnáját, hogy ismét érezze az illatát. Gondolatban újra és újra végigélte az elmúlt éjszaka minden mozzanatát. Később elszenderült, és álmában megint csak a lányt tartotta a karjaiban. „Azelőtt sosem fordult velem elő ilyesmi. Szeretkezés után fél órával már azon törtem a fejemet, hogy milyen feladatok várnak rám. Most pedig legszívesebben hagynám a fenébe a hírszerzőket meg a kémelhárítókat. Városnézéshez végképp semmi kedvem ebben a borús időben, pedig azt terveztem, hogy körülnézek egy kicsit. Hátha megtalálom azokat az utcákat, ahol öt évvel ezelőtt jártam. Lehet, hogy beleszerettem Micibe?” Ilyen és ehhez hasonló gondolatok motoszkáltak Arthur agyában, miközben megebédelt a szálloda éttermében, majd mégiscsak sétált egy kicsit a környéken. Négy óra után már alig várta, hogy este legyen. Szinte ötpercenként megnézte az óráját. Fellelegzett, amikor pontban hétkor kopogtak.

– Elég pontos vagyok? – kérdezte Mici, miután belépett a szobába.

– Hiányoztál – mondta Arthur, majd átölelte és megcsókolta a lányt.

Miután Mici kibontakozott Arthur karjaiból, így szólt:

– Mi lenne, ha lemennénk vacsorázni az étterembe. Remekül főznek. A műsoruk viszont vacak, ezért utána átmehetnénk az Eldorádóba, ahol viszont pocsék a konyha, de nagyszerű a program. A komikus angolul adja elő a vicceit. De eszedbe ne jusson töménytet rendelni magadnak a mulatóban, mert vizezik. Sört vagy bort érdemes inni. Rólam meg már tudod, hogy csak narancslevet kérek.

– Látom, jól kiismered magad a szórakozóhelyek világában.

– Muszáj.

Már elmúlt tizenegy, mire ágyba kerültek. Felbátorodva Hofferné megjegyzésén, miszerint Mici bármire kapható, Arthur mindent kipróbált, amiről légionista bajtársai meséltek egymásnak az észak-afrikai laktanyák hálótermében.

– Lejárt az időm – mondta másnap reggel Mici, amikor nyolc óra körül felébredtek. – Ha legközelebb megint Münchenben jársz, hívd fel Hoffernét, és akkor újra találkozhatunk.

– Feltétlenül jelentkezem – mondta Arthur, majd elővette a pénztárcáját, és átadta a megszabott összeget. – Ha megadnád a telefonszámodat, addig is felhívnálak, hogy legalább beszélgethessünk egy kicsit.

– Nem érdemes, nagyon keveset vagyok otthon.

– Értem.

Arthur még egyszer megcsókolta Micit, majd becsukta utána a szoba ajtaját. „A fene egye meg! Mi a csodát csináljak estig egyedül. Nash csak hétre vár, nem mehetek oda korábban.” Visszafeküdni már nem volt kedve, ezért inkább teleengedte a kádat meleg vízzel. „Itt legalább addig áztatom magamat, amíg a kedvem tartja. Hétköznapi úgymint csak lavórban mosakodhatok, a hétvégeken meg mindig sietni kell a fürdőszobában, mert a többiek is szeretnének bemenni. Délben aztán lemegyek az étterembe, és mindenből rendeldek magamnak egy adagot. Legfeljebb néz egy nagyot a

pincérnő. Ebéd után pedig, üsse kő, beülök a kocsiba, és körbejárom a várost. Majd csak eltelik valahogyan az idő, és mehetek az őrmesterért.”

– Jól érezted magadat? – kérdezte Nash, amikor beszállt a kocsiba.

– De még mennyire! Már alig várom, hogy az ezredes úrtól megint kapjak eltávozást.

– Nekem mondd! Én is mindig fájó szívvel hagyom ott a barátnőmet. Időnként megfordul a fejemben, hogy ki lépek a hadseregből, és feleségül veszem Heidit. Fordítóra mindenütt szükség van, vagy elmegyek nyelvtanárnak.

– Katonának lenni valóban sok kötöttséggel jár – jegyezte meg Arthur.

Az út hátralévő részében szótlanul ültek egymás mellett. Arthurnak most is Mici körül forogtak a gondolatai. „Ma este is lefekszik valakivel? Meg holnap is? Minden nap valaki mással? Hofferné szerint válogatós, de ha kell neki a pénz, akkor nemigen utasíthatja vissza az ügyfeleket. A többi férfival vajon miről beszélget? És miért nem árulta el, hogy mit csinál napközben? Vajon mikor került el Magyarországról? Lehet, hogy öt-hat évvel ezelőtt ő is ott bandukolt a menekülők között az országúton? Ha akkor észreveszem, biztosan nem jelentkezem a légióba,” gondolta Arthur. Éjszaka ismét Miciről álmodott, de reggel borotválkozás közben már így dohogott magában: „Ezt az ökörséget! Ez a kis kurva teljesen elcsavarta a fejemet. Elismerem, messze jobb, mint bármelyik nő, akivel eddig dolgom volt, de akkor sem hagyom, hogy kizökkentsen a megszokott kerékvágásból.”

Arthurnak azonban nem sok ideje maradt Micivel foglalkozni, mert annyi feladata akadt, hogy ki sem látszott a munkából. Esténként alig állt a lábán. Minthogy Magyarországgal kapcsolatban egyre több értékesnek tűnő híryanag érkezett, hétköznapi órákon át az asztala fölé görnyedt. Nemcsak az összefoglalókat, hanem a magyar eredetit, sőt az angol nyelvű fordításokat is végigolvasta, hogy minél

jobban megértse az események közti összefüggéseket. Kézdy ugyanis megkövetelte, hogy a legapróbb részletekig elemezze a helyzetet, és a várható következményekre is mutasson rá. Emellett Morris csoportjának a működését is Arthur felügyelte, és a közelmúltban elfogott két KGB ügynök sorsáról is ő döntött. Szombatonként már úgy érezte, hogy szinte jártányi ereje sincs. Alig várta, hogy végre kialudhasssa magát.

December elején Kézdy azzal állított be Arthur szobájába, hogy induljanak, mert meg akarja látogatni a fiúkat a sörgyárban, utána pedig sült kolbászt akar ebédelni Tannban. Arthur nagyon jól tudta, hogy az ezredes ezt nélküle is megteheti. Ugyanakkor emlékezett rá, hogy szigorúan bizalmas ügyekről Kézdy csak az erdő közepén mer vele beszélni. Sejtése beigazolódott, amikor Kézdy bekanyarodott az erdei tisztásra, és magyarul szólt hozzá:

– Curzon tábornok úr roppant veszélyes feladattal bízott meg. Végig kell járnod a Magyarország fölött lelőtt amerikai repülőgépek elesett személyzetének a sírjait, majd jelentést kell írnod a sírokat nyilvántartó bizottság részére. A közvetlen felettesed a katonai attasé lesz, és a követségi dolgozókhoz hasonlóan téged is megillet majd a mentelmi jog.

– Miért pont nekem kell a magyar temetőket végigjárnom? Miért éppen én vizsgáljam meg, hogy rendesen locsolják-e a virágokat a hantokon? Bármelyik tiszt, aki nem Magyarországon nőtt fel, sokkal alkalmasabb lenne erre a feladatra. Hiába növesztettem bajuszt és hordok szemüveget, akárki felismerhet a rokonaim, a volt iskolatársaim, az egykori tanárain, a szüleim ismerősei meg a régi szomszédaink közül.

– Hidd el, megpróbáltam lebeszélni a tábornok urat arról, hogy téged küldjön el, de nem sikerült meggyőzőnöm. Hiába magyaráztam, hogy még a hírszerzők kéthónapos tanfolyamát sem fejezhetted be, vagyis nem kaptad meg a teljes kiképzést.

- Kiderült, hogy miért ragaszkodik hozzám?
- Bár a sírokról írott jelentésednek tényleg hasznát veszi majd a nyilvántartó részleg, az egészet csak azért találta ki, hogy félrevezessük az ellenséget. Valójában a vasútvonalakat kell szemügyre vened, hogy feljegyezhesd, melyek azok a pontok, amelyeket háború esetén fel kell robbantani, hogy ideig-óráig feltartóztassuk a szovjet hadigépezet utánpótlását.
- Te jó szagú úristen! A hidakat nem kell megvizsgálnom?
- Azokkal ne törődj! Szükség esetén a légierő majd elintézi őket. Hetenként kétszer írd meg „B” szinten a jelentésedet, és a követség futárával küldd el Bronson őrnagynak! Semmit ne tarts magadnál, amiből a KGB ügynökei meg tudnák állapítani, hogy tulajdonképpen mit keresel Magyarországon! Itt majd aztán részletesen beszámolsz a tapasztalataidról.
- Addigra egy sor fontos dolgot el fogok felejtani.
- Légy erős! A felderítők majd készítenek légi felvételeket a vasúti csomópontokról, és ezek segítségével, valamint a heti jelentéseid alapján fel fogod tudni idézni, hogy mit láttál.
- És ha valaki lebuktat? Ha elkap a KGB? Akkor az egész vállalkozásnak befellegzett.
- Nyugalom! Probléma egy szál se! Münchenben jelentkezel Bronson őrnagynál, ugyanis ő szervezi az akciót, és természetesen alaposan fel fog készíteni az útra. Egyrészt annyira átalakítják majd a külsődet, hogy senki sem fog rád ismerni. Másrészt másik nevet, életrajzot és egyenruhát fogsz kapni. Erre az időre Roger Lavalin repülő őrnagy lesz, aki a 25-ik bombázó osztálynál szolgált. A többi adat nemigen változott, de Bronsontól majd megkapod a leírást. Bármilyen gondod akad az életrajzzal kapcsolatban, vele beszéld meg!
- Mennyi ideig kell Magyarországon maradnom?
- Ameddig szükséges.

– Beszélhetek magyarul?
– Eszedbe ne jusson! Sőt a világ minden kincseért se árul el, hogy érted, miről van szó körülötted! Egyfolytában vigyázz az arckifejezésedre, nehogy rájöjjenek, hogy tudsz magyarul, mert különben rögtön lebuksz! Mit gondolsz, a mi besúgóink hány embert juttattak Morris csoportjának a kezére az önkéntelen reagálásaik alapján?

– Akkor ki fog tolmácsolni? Nash? Fordítani remekül tud.

– Hova gondolsz? A magyaroknak nem mondhatjuk, hogy titkos a küldetésed, és ezért érkezel a saját tolmácsoddal. Majd az fog tolmácsolni, akit a magyarok kijelölnek.

– Vagyis egy spicli.

– Bizony. Erre számíthatsz. Ezért legyél mindig óvatos! Egyébként senkinek sem szabad elárulnod, hogy mi a küldetésed célja. Mindenkinek azt kell mondanod, hogy az Egyesült Államokban fogsz részt venni egy tanfolyamon, és nem tudod, mikor térsz vissza Németországba – szögezte le Kézdy. – Holnap reggel ne gyere be dolgozni! Inkább csomagolj össze, és készülj fel lelkileg! Ebéd után majd Nash elvisz Münchenbe. De most menjünk! Már egészen megéheztem.

– Igenis – felelte Arthur, majd akkorát káromkodott magában, mint egy zupás őrmester. „Még csak ez hiányzott! Mindjárt gutaütést kapok. Kellett nekem a századosi rang! Nagy árat fizetek érte, az biztos.”

Másnap Nash elment Arthurért az egyik dzsippel.

– Tiszta szerencse, hogy mész Amerikába, és az ezredes úr engem kért meg, hogy vigyelek el Münchenbe. Képzeld, ma este nem kell visszamennem Pfarrkirchenbe. Azt mondta, hogy amúgy is el kell hozni valamilyen szigorúan titkos dossziét a főparancsnokságról, amelyet csak holnapután délre állítanak össze. Így megengedte, hogy addig Heiddel töltssem az időt. Csak holnapután reggel kell jelentkez-nem a főparancsnokságon.

– Hát ez valóban jó – jegyezte meg Arthur.

Münchenbe érve Nash kitette Arthurt a főparancsnokság épülete előtt, majd elköszöntek egymástól. Arthur megkérdezte a kapustól, hogy merre van Bronson őrnagy szobája, majd felment a lépcsőn, és benyitott az ajtón.

A harmincöt év körüli kisportolt repülőtiszt, aki annyi kitüntetést kapott, hogy csak két sorban fértek el a zubbonyán, még Arthurnál is magasabb volt fél fejjel.

– Örülök, hogy személyesen is megismerhetlek. Csak jókat hallottam rólad. Még Buck ezredes is az egekig magasztalt – mondta roppant barátságos hangon.

– Valóban? Annak idején engem is szidott, mint a bokrot.

– Hogy ne bízd el magadat – jegyezte meg Bronson. – De térjünk a tárgyra! Holnapig azzal töltöd az idődet, amivel akarod. Viszont reggel hét órakor legyél a Bajor Király szálló előterében! Ott foglak várni. Most pedig szólok az egyik sofőrünknek, hogy vigyen el a szállodába.

Mihelyt megkapta Arthur a portástól a szoba kulcsát, felsietett az emeletre, és azonnal feltárcsázta Hofferné számát.

– A vörös Pimpernel küldött. Micivel szeretném tölteni az estét, mert nagyon egyedül érzem magamat.

– Öt órára érne oda. Megfelel?

– Természetesen.

– Hova küldjem?

– A Bajor Király szállóba. Első emelet hármaskabaja.

Arthur telefonon leszólt az étterembe, hogy hétre hozzanak fel egy nagy tálca szendvicset, egy üveg féledes bort meg egy pohár narancslevet. Este ugyanis nem akarta azzal vesztegetni az időt, hogy lemennek vacsorázni.

Mihelyt kopogtak, Arthur kinyitotta az ajtót. Amikor Mici megpillantotta, nyomban felcsillant a szeme:

– Már azt hittem, nem látalak többé – mondta a lány.

– Nem kaptam eltávozást – válaszolta Arthur, majd magához szorította Micit. – Ráadásul holnap reggel hétre értem jönnek, mert visszaküldtek Amerikába.

– Csak nem végleg?
– Nem. Egy továbbképző tanfolyamon kell részt vennem. Ezért használjunk ki minden percet! – mondta Arthur, és kezdte kigombolni Mici blúzáját.

– A többit majd leveszem egyedül. Addig vetkőzz le te is!

A szenvedélyes szeretkezés után Arthur szólalt meg elsőnek:

– Reggel sietnünk kell, ezért inkább most adom oda a pénzt, nehogy elfelejtsem.

– Ha nem lenne szükségem minden fillérre, azt mondanám, hogy ne adj semmit, mert veled akkor is lefeküdtem volna, ha egy baráti társaságban ismerlek meg, és utána elkezdesz udvarolni – jelentette ki Mici, majd így folytatta: – Szándékosan nem meséltem magamról, mert nem tartottam fontosnak, hogy a gondjaimmal terheljelek. Ha azonban megkérdeznéd, hogy miért dolgozom Hoffernénak, azt válaszolnám, hogy inkább nevezzenek most erkölcsstelennek, de nem akarok életem végéig szűkölködni.

– Megértelek, sőt becsülöm a céltudatosságodat.

– Tényleg?

– Komolyan mondom – szólta Arthur, és átölelte Micit.

– Ha visszajössz, értesíts Hoffernén keresztül! Megígéred?

– Meg.

Másnap reggel korán keltek, hogy rendbe szedhessék magukat. Háromnegyed hétkor egymás kezét fogva lementek a hallba. Mici könnyes szemmel vett búcsút. Arthur is küzdött a könnyeivel, amikor a lány visszafordult egy pillanatra az ajtóban.

Pontosan hétkor megjelent Bronson. A szálloda előtt beültek egy személyautóba, majd jó negyedóra múlva egy városszéli villa előtt szálltak ki. A kovácsoltvas kapuban őrt álló két tábori csendőrnek felmutatták az igazolványukat, aztán felmentek az első emeletre. Bronson benyitott az egyik ajtón.

– Itt fogod tölteni az éjszakát – mondta az antik bútorokkal berendezett hálósobában. – Ez itt a fürdőszoba – szólt, és kinyitotta a tapétaajtót. – De most tedd le a köpenyedet meg a csomagodat, hogy minél előbb átfőrmálhasanak a szakembereink!

Visszamentek a folyosóra, majd Bronson benyitott az egyik szobába. Az ablakkal szemben egy szabályos fogorvosi szék állt, az egyik fal mentén pedig egy borbélyüzletet rendeztek be.

– A fogtechnikusunk előbb lenyomatot vesz, majd holnapra olyan protézist készít, amelytől kiszélesedik az állkapcsod – magyarázta Bronson. – Még a hangod is meg fog változni egy kicsit. Utána a fodrászunk megnyír, aztán befesti platinaszőkére a hajadat meg a bajuszodat, és elmagyarázza, hogy mostantól hogyan pödörj magadnak huszár-bajuszt. A kék szemed miatt úgy fogsz kinézni, mint egy skandináv filmszínész. Bolondulni fognak utánad a lányok. Majd kapsz tartalékba a festékből, mert ahogy nő a hajad meg a szőr az arcodon, meg fog látszani, hogy barna az eredeti színe. Végül pedig a sminkesünk kialakít egy sebhelyet a bal térdeden, ugyanis meg kell játszanod, hogy tavaly súlyosan megsebesültél, és emiatt még mindig sántítasz. Azért, hogy állandóan biceghess, a bal lábadon olyan cipőt kell majd viselned, amelyiknek a sarka két centivel magasabb, mint a másiké. Sok szerencsét! Majd érted jövök, ha elkészültél.

Amikor a fodrász befejezte a munkáját, Arthur megpillantotta magát a tükörben, és elborzadt.

– Mennyivel jobban áll neked ez a szín! – mondta Bronson, amikor visszatért. – Most pedig gyere, még sok a teendő!

Újra végigmentek a folyosón. A hálósoba előtt két tábori csendőr állt őrt. Miután Bronson becsukta maguk mögött az ajtót, átnyújtotta Arthurnak a kezében tartott dossziét.

– Ebben megtalálod a Roger Lavalin-féle életrajzot, valamint a légierőnél használatos kifejezések listáját. Estére betéve tudd valamennyit! Majd kikérdezlek. De előbb egyél! Mindjárt hozzák az ebédedet. Ha vécére kell mened, tudod, hol a fürdőszoba. Szóval, ki ne tedd innen a lábad, amíg nem mondom!

– És ha ég a ház?

– Akkor megvárod, amíg kiengedlek. Végeztem.

Mihelyt becsukódott Bronson mögött az ajtó, Arthur hatalmasat káromkodott, majd bement a fürdőszobába, és megállt a tükör előtt. „Hogy a nyavalya essen beléjük! Nem elég, hogy úgy nézek ki, mint egy albínó, még sántítanom is kell. Ráadásul bezárnak, mint valamilyen bűnözőt. Ha az a szerencsétlen örült légionista nem akarja lelőni Brasseurt, akkor nincs kit megmenteni. Ha nem talál el a két golyó, most Dzsibutiban hűsölhetnék a pálmafák alatt. Ehelyett össze-vissza kell hazudoznom, hogy ki vagyok, mi vagyok, és közben egyfolytában attól retteghetek, hogy mikor rabolnak el.”

Fél hétkor ismét nyílt az ajtó, és egy közlegény behozta a vacsorát, majd két személyre megterítette az asztalt. Ahogy kiment, megjelent Bronson.

– Remélem, mindent tudsz, mert különben az életed forog kockán.

Arthur már éppen hadarni akarta a szavakat és mondani, hogy mi mit jelent, de az őrnagy leintette, és este tízig egyfolytában arról mesélt, hogyan éltek nap mint nap Olaszországban a 25-ik bombázó osztály támaszpontján.

– Most már te is tudod, mi minden történt Roger Lavalinnal akkoriban, igaz? Holnap hatkor hozzák a reggelidet. Addigra legyél készen. Megértetted? – szólt Bronson, majd jó éjszakát kívánt, és magára hagyta Arthurt.

Másnap reggel fél hétkor ismét megjelent Bronson.

– Elkészült a protézised. Menjünk, nézzük meg, milyen lett! – mondta.

Mihelyt betette Arthur a szájába, elkezdett nyelni, mert úgy érezte, mintha tele lenne a szája étellel. A fogtechnikus ellenőrizte a protézist, majd kivette, kicsit igazított rajta, és így szólt:

– Lefekvés előtt mindig vegye ki, és tegye bele egy pohár vízbe! Majd kap klórtablettákat. Most pedig nézze meg magát a tükörben!

Arthur felkelt a fogorvosi székből, és odament a borbély tükréhez. Majdnem elájult, amikor meglátta magát.

– Megismered magadat? – kérdezte Bronson.

– Őszintén szólva nem hiszek a saját szememnek – válaszolta Arthur, majd ahogy kimondta, felkiáltott: – Ez nem lehet igaz! Olyan a hangom, mint a repedt fazék.

– Ennél nagyobb bajod ne legyen soha! Lefogadom, hogy Nash nem fog rád ismerni.

– Miért? Itt van?

– Nincs. De mit gondolsz, miért engedték meg, hogy két napig a barátnőjénél lebzseljen?

– Csak ma délre készül el valamilyen titkos irat, és ő fogja elvinni Kézdy ezredes úrnak.

– Ugyan már! Azt Detwiler is elvihetné. Azért tartottuk itt, hogy a főparancsnokságon összetalálkozzatok, és lássuk, hogy valóban sikerült-e teljesen elváltoztatni a külsődet – magyarázta Bronson. – Mire visszamegyünk a szobádba, már ott lesz az új egyenruhád meg a felemás cipőd, az irataiddal és a koffereddel együtt. A saját holmidat majd visszakapod, ha megjöttél. Ha átöltöztél, megkeressük Nash őrmestert.

Arthur roppant kellemetlenül érezte magát, mert a felemás cipőben tényleg csak sántikálva tudott járni. A ház előtt beültek az autóba, majd visszamentek a főparancsnokságra. Amikor végimentek a folyosón, Nash felpattant a padról, tisztelgett, majd visszaült.

– Tényleg nem ismert meg – állapította meg Arthur.

– Csodálkozol? Most megebédelünk a tiszti étkezdében, aztán kimegyünk a müncheni repülőtérre, mert meg

kell keresnem valakit. Utána felteszlek a vonatra – mondta Bronson.

Arthurnak elállt a szívverése, amikor beléptek a repülőtérén a tűzoltószertárba. Bár hat év telt el azóta, hogy a passauai pályaudvaron Némedy százados tudomásul vette: von Hessler őrnagy áthelyezi DeVendt Arthur kadétot a saját egységéhez, azonnal megismerte egykori századparancsnokát.

– Engedje meg, hogy bemutassam Lavalin őrnagy urat!
– mondta Némedynek Bronson. – Balesetvédelmi szakember Washingtonból. Nemrég érkezett.

– Segíthetek valamiben? – kérdezte Némedy.

– Ha a repülőtér területén bármi kigyullad, önök vizsgálják meg, hogy mi okozta a tüzet? – kérdezte kínjában Arthur.

– Ne haragudjon, de a központi épületben Kramer igazgató úr tudná pontosan megmondani, hogy kire tartozik a nyomozás. Mi csak eloltjuk a tüzet, és akit tudunk, ki-mentünk.

– Köszönöm.

– Most már megnyugodhatsz – mondta Bronson, amikor visszaültek a kocsiba. – A régi parancsnokod sem ismert meg. A szemed sem rebbent, amikor megláttad. Nem vesztetted el a hidegvéredet, amikor váratlanul kérdezned kellett valamit. Az arcodnak egyetlen izma sem rándult, amikor beszélt hozzád. Téged az isten is hírszerzőnek teremtett.

– Köszönöm. Bár őszintén bevallom, a hideg futkosott a hátamon, annyira megijedtem.

– Most viszont igyekezzünk, mert még lekésed a vonatot! – mondta Bronson.

Mielőtt kiszálltak a kocsiból, az őrnagy kivett a zsebéből egy lapos kis automata pisztolyt, és átnyújtotta Arthur-nak.

– Magyarországon nem lenne szabad fegyvert viselned, de ezt azért tedd be a farzsebedbe!

– Remélem, nem lesz rá szükség.

A pályaudvaron megnézték, hogy melyik peronról indul a budapesti gyors.

– Vigyázz magadra! A magyar nők állítólag nagyon vérmesek – mondta Bronson búcsúzóul.

Arthur tisztelgett, majd felszállt a vonatra. A hálókocsi kalauza megnézte a jegyét, majd udvariasan közölte, hogy az osztrák határon nem fogják az utasokat felébreszteni, de a magyar határőröknek személyesen kell átnyújtaniuk az útleveleket. Arthur megkereste a kupéját, majd végigfeküdt az ágyon. „Vajon mi lett von Hessler őrnagy úrral? És a kis kadétok visszamentek-e Magyarországra?” Egy darabig a múlton merengett, de a vonat zakatolására végül elszenderült.

8. FEJEZET

Arthur negyed hat után pár perccel ébredt. Kinn még koromsötét volt, ezért felgyújtotta a villanyt, megborotválkozott a kupé kis mosdójánál, majd átment az étkezőkocsiba reggelizni. Ő volt az egyetlen utas, nyugodtan válogathatott az asztalok között.

– Mikor érünk Bécsbe? – kérdezte a pincért.

– Húsz perc múlva. Tessék megfigyelni, ott majd szinte teljesen kiürül a vonat. Nagyon kevesen szoktak Budapestig utazni. A magyarok nem kapnak útlevelet, akik meg a vasfüggöny innenső oldalán élnek, azok félnek, hogy nem engedik őket vissza.

A pincérnek igaza volt. A bécsi pályaudvaron valóban nagyon sokan szálltak. Arthur visszament a fülkéjébe. Hamarosan benyitott az osztrák határőr, és ellenőrizte az útlevelét. Nyomában megjelent az osztrák vámtiszt, de a diplomata-útlevél láttán tisztelgett, és becsukta a fülke ajtaját. A vonat egyszer csak lelassított, és Arthur jól látta az egymással párhuzamosan futó, embernél magasabb két szögdesdrót kerítés között a gondosan elgereblyézett homokos nyomsávot. „A koncentrációs táborok körül használtak ilyet,” gondolta elszoruló szívvel. Önkéntelenül megtapogatta a farzsebébe rejtett pisztolyát, és rápillantott a ciánt tartalmazó pecsétgyűrűjére. A mozdonyvezető rákapcsolt, majd kisvártatva lefékezett, és a szerelvény csikorogva megállt a hegyeshalmi határállomáson. Az épület előtt várakozó géppisztolyos katonák pillanatok alatt felsorakoztak a vonat mindkét oldalán.

– Ablakokat felhúzni! Ajtókat bezárni! Senkit sem engedtek leszállni – kiáltotta valaki.

Amikor Arthur meghallotta, hogy a parancsnokok magyarul utasítják a közlegényeket, rájött, hogy a katonák nem oroszok, bár az öltözetük hasonlított a Németországban állomásozó szovjet katonákéhoz. „A kommunisták még a régi

hadsereg egyenruháját sem őrizték meg,” állapította meg szomorúan. Az ablakon át látta, hogy két katona lépésenként leguggol, és megvizsgálja a vagonok alatti részt. Egy idő után a folyosóról ajtócsapódás, lábdobogás, hangos beszéd zaja hallatszott, aztán megjelent egy tiszt, Arthur útlevelét kérte ellenőrzésre, majd intett a mellette álló két géppisztolyos közlegénynek, hogy vizsgálják meg a csomagtartót meg az ágyat. Amikor végeztek, a tiszt a folyosón odaszólt valakinek:

– Amerikai az illető. De vigyázz, mert katonatiszt! Ráadásul diplomataútlevele van. Nehogy kinyisd a bőröndjét!

Ekkor megjelent az ajtóban a magyar vámtiszt, udvariasan köszönt, feltekintett a csomagtartóra, majd jó utat kívánt, és becsukta a fülke ajtaját. Amint elindult a vonat, Arthur úgy érezte, hogy nagy kő esett le a szívéből. „Ezt megúsztam, bár most jön a neheze.” A lactató reggeli meg a vonatzakatolás hatására elbóbiskolt, és csak akkor ébredt fel, amikor meghallotta a folyosóról a kalauz hangját:

– Budapest, Keleti pályaudvar következik.

A vonat késő délelőtt gördült be az első vágányra. A füstös üvegsarnok ismerősnek tűnt Arthurnak, viszont nyomban észrevette, hogy a peronról nyíló irodahelyiségek valaha lakkozott ajtaja megkopott, a fa keretekben pedig a régi metszett üveget pótló közönséges ablaküveg piszkos. Amint megállt a szerelvény, fogta a bőröndjét, leszállt, majd odasántikált a fal mellett várakozó két amerikai tengerészgyalogoshoz. Igazolta magát, azok tisztelegtek, majd az egyik megfogta a koffert, és elindultak a kijárat felé. Az épület mellett a követség soförje betette a bőröndöt a kocsi csomagtartójába, majd mind a négyen beültek a személyautóba.

Amint mentek végig a városon, Arthur a házakat meg az embereket figyelte. Jó öt évvel a háború vége után a főútvonalakon romokat már nem, de két épület között üres telket meg tűzfalat annál többet észlelt. Az épen maradt há-

zak sem voltak hibátlanok: a belövések, a lövedékek meg a repeszek nyoma szinte minden házfalon szembeötlő volt. A járókelők zöld lódenkabátot, illetve sötétbarna vagy fekete télikabátot viseltek. „Befestették és átalakították a régi katonaköpenyeket?” tanakodott Arthur. Az emberek arca fáradtnak, megviseltnek látszott a zuhogó esőben.

– Állítólag a háború előtt Budapestet Párizshoz hasonlították – jegyezte meg az egyik tengerészgyalogos. – A Parlament meg a régi középületek valóban csodálatosak. A követség előtti téren viszont majd figyelje meg az elesett szovjet katonáknak állított emlékművet meg a tetején a vörös csillagot! Még biztosan nem látott ilyet.

Arthurt nyomban elvezették Corbel ezredes szobájához. Az ötven év körüli katonai attasé, aki csak négy sorban tudta elhelyezni zubbonyán a kitüntetéseit, először hellyel kínálta, majd elolvasta az úti parancsot.

– Nyugodtan tegezz! Itt nem követjük a katonai formásokat – közölte. – Diplomátának a hozzám hasonló tiszteket nevezik ki. Vagyis azokat, akik túl okosak ahhoz, hogy előléptessék őket tábornokká, mielőtt nyugdíjba mennek. Mielőtt idekerültem, hónapokig foglalkoztam a Csendes-óceán térségében a katonasírokkal. Lehet, hogy előbbutóbb te is valamelyik követségen kötsz ki.

– Elképzelhető. Amióta megsebesültem, úgysem repülhetek. Legfeljebb az íróasztalt kormányozhatom – mondta Arthur.

– No de térjünk a tárgyra! – mondta Corbel. – A harmadik emeleti vendégszobában fogsz lakni. Ide tilos hölgyeket felhozni, de ha akarod, megadom azoknak a szállodáknak a címét, ahol a magyar hatóságok engedélyével diplomaták is kibérelhetnek egy-két órára egy szobát. Ha amerikai módon akarsz étkezni, akkor ajánlom a követség éttermét. De ha ki akarod próbálni a magyar konyhát, majd megmondom, hova érdemes beülni.

– Köszönöm.

– A tolmácsod egy Moszkvában született fiatal magyar nő lesz. Gémesy Gyulánénak hívják. A keresztnéve Natasa. Roppant művelt, kellemes egyéniség. Remélem, meg leszel vele elégedve. A férje magas rangú rendőrtiszt.

A név hallatán Arthurnak rögtön eszébe jutott gyerekkori barátja. Utoljára 1944 novemberében látta Kőszegen, mielőtt megszökött, mert apját felakasztották a nyilasok. „Úgy látszik, tényleg átállt az oroszokhoz. Remélem, nem kell vele találkoznom.”

– Vigyázz, nehogy kiszaladjon a szádon valami, amit nem lenne szabad elmondanod, mert a tolmácsoknak helyzetjelentést kell adniuk az államvédelmi hatóságok részére – folytatta Corbel. – Számíts rá, hogy két ember állandóan követni fog! Nem javaslom, hogy bárkivel négy szemközt beszélj, mert azt másnap ki fogják hallgatni.

– Isten őrizz! Eszem ágában sincs bajba keverni valakit.

– Van valamilyen kérésed? – kérdezte az ezredes.

– A főnököm a lelkemre kötötte, hogy hetente kétszer küldjem el a jelentésemet a futárral.

– Ennek semmi akadálya. Majd mindig add le a titkárságon az anyagot! Ezenkívül?

– Minthogy a fájós térdem miatt nem tudok sokáig autóban ülni, vonattal akarom bejárni az országot, hogy útközben kinyújthassam a lábamat. A vidéki városokban meg majd taxival megyünk ki a temetőbe. Remélem, a tolmácsnőnek nem lesz kifogása ellene – mondta Arthur.

– A szabályzat tiltja, hogy más városban éjszakázz, tehát esténként mindig vissza kell jönnötök Budapestre. Ugyanígy előírás, hogy aki hivatalos úton van, az csak a követség autójával közlekedhet. Ezért majd megbeszélem az egyik sofőrünkkel, hogy mindig időben induljon el abba a városba, ahova menni akarsz, aztán várjon benneteket az állomás előtt. Amikor végeztetek a temetőben, kivisz benneteket a vonathoz, utána pedig visszajön Budapestre.

– Nagyszerű. Köszönöm. Amerikai a sofőr?

– Nem. Magyar állampolgár. Mészáros Sándornak hívják, de valamennyire tud angolul – magyarázta Corbel. – Holnap reggel kiállítjuk a magyar nyelvű diplomata-igazolványodat, aztán bemutatlak a Honvédelmi Minisztériumban az államtitkárnak meg a többi fontos elvtársnak. A tolmácsoddal meg majd ebéd után itt találkozol.

– Miért? A Minisztériumban tudnak angolul?

– Azt hiszik, hogy igen. Most pedig megmutatom a szobádat. Aztán megebédelünk. Már biztosan éhes vagy – mondta Corbel.

– Valóban. Korán reggeliztem.

Ebéd után Arthur felment a szobájába. Alig várta, hogy levehesse a cipőjét, és tornázhasson egy kicsit, mert megfájdult a dereka. Elnyúlt az ágyon, és közben a tolmácsnő nevén töprengett. „Gyulából rendőr lett? Hogy a fészkes fenébe? Köszen egyfolytában azt mondogatta, hogy nem akar rendfenntartó lenni, mert senkit sem szeretne elfogni. Ez biztosan csak névazonosság. Végző soron több Gémesy család is lehet az országban, és mások is keresztelheték a gyereküket Gyulának. De ha mégis ő lenne a tolmácsnő férje, remélem, nem kell vele találkoznom. Saját magukat kevernék bajba, ha egy amerikai tisztet látnának vendégül az otthonukban.”

Vacsora után jó darabig nem tudott elaludni, mert azon gondolkozott, hogy másnap melyik régi iskolatársával fut-hat össze a minisztériumban. „Remélem, egyikkel sem. Ha mégis, bízom benne, hogy Bronsonnak igaza van, és senki nem ismer rám.”

Másnap reggel Corbel felszólította telefonon Arthurnak, hogy megvan az igazolványa, és tíz órára várják őket a minisztériumban.

– Fél óra múlva gyere le a szobámba! – tette hozzá.

– Miért van szükség erre a látogatásra? – kérdezte Arthur, miután lement az ezredeshez.

– Ok az ivásra. Előfordult, hogy a magyarok meghívták az orosz összekötőket is, és akkor nemcsak barackpálin-

kával, hanem vodkával is megkínáltak. Ittunk Sztálin, Rákosi meg Truman egészségére. Aztán a generálisokat éltet-tük. Délre már majdnem mindenki részeg volt.

– Te is?

– Egyszer igen. De tanulva az esetből azóta indulás előtt felhajtok fél deci étolajat, és akkor nem rúgok be. Adjak neked is?

– Köszönöm, de napközben egyáltalán nem fogyasztok alkoholt, mert elaludnék. Legfeljebb egy pohár vörösbort iszom vacsora közben.

– Hogyhogy? A hadseregben az a hír járja, hogy a pilóták isznak, mint a kefekötő.

– A Lafayette Escadrille pilótái az első világháború idején tényleg sokat ittak, de egy B17-est nem lehet másnaposan repülni. Voltak, akik megpróbálták, de hamar rájöttek, hogy nem megy.

– Értem – válaszolta Corbel. – Mindjárt felhívom Horváth ezredest, és megmondom, hogy sietnünk kell, nem maradhatunk sokáig. Akkor nem kell innunk.

A minisztériumban valóban nem marasztalták őket. Kifelé jövet viszont a kapuban Arthur azonnal megismerte az éppen akkor érkező tisztet. „Nocsak! A kőszegi intézet raktárosából mostanra százados lett.” Rögtön eszébe jutott, hogy annak idején Kapás őrmester osztotta szét a kadétoknak a mosodából visszaérkezett tiszta gatyákat. „Ezek szerint igaz, amit a jelentésekben olvastam: a háború előtti altiszteket a kommunisták nyomban előléptették tisztté. Sőt azoknak, akik a dolgozók esti iskolájában leérettségiztek, törzstiszti rangot adtak. A jelek szerint Kapásnak azonban erre még várnia kell,” állapította meg magában a követség felé menet. „Szerencsére neki sem voltam ismerős. De hát-ravan még a feketeleves.”

Ebédig Corbel szobájában beszélgettek.

– A felettesem szerint Magyarországon tilos a vasút-állomások környékén fényképezni. Viszont az elesett amerikai katonák családja nagyon gyakran kéri, hogy hadd ott

helyezzék el az emléktáblájukat, ahol meghalt a hozzátartozójuk – mondta Arthur.

– Hogyan függ össze a kettő?

– Mivel a vadászpilótáink a vasútvonalakat is támadták, a magyarok pedig jó néhány gépet lelőttek, sokan a sínek mellett zuhantak le. A feljegyzéseim szerint legalább harminc olyan pont van, amelyet le kellene fényképeznem, hogy a rokonok a kérvényükhöz csatolt fényképekkel alátámaszthassák, miért éppen ott szeretnék a táblájukat elhelyezni, ahova kérik az engedélyt. Ezért el kellene intézni, hogy a hatóság oldja fel számomra a tilalmat – magyarázta Arthur.

– Ez az indoklás nem fog tetszeni a magyaroknak, ezt már most megmondom. Azt fogják gondolni, hogy kém vagy.

– Nyugtasd meg őket! Mondd azt, hogy ha nem fényképezhetek, jegyzeteket fogok készíteni és lerajzolom a helyszínt. Vagy azt sem szabad? – érvelt Arthur.

– Rendben van. Megpróbálom. Amikor katonasírokról van szó, általában nagyon tisztességesen viselkednek a magyarok. De most menjünk ebédelni, mert a tolmácsnőt ketőre hívtam ide!

Gémesy Gyuláné a megbeszélrt időben érkezett. Az Arthurral egyidős, szőke, karcsú fiatalasszony irhabundája, gyapjuszövetből varrt barna kosztüme, halványzöld pulóvere, csinos bőrcipője és a hozzá illő kizitáskája mind arról tanúskodott, hogy Gémesyéknek van mit a tejbe aprítaniuk. A kölcsönös bemutatkozás után a tolmácsnő megkérdezte Arthurtól:

– Hogy lehet, hogy maga az amerikai hadsereg tisztje, a neve viszont francia?

– A szüleim franciák. Én is Québecben születtem.

– Akkor franciául is beszélhetünk, bár a kanadai dialektust nem ismerem.

– Nem baj. A szüleim Franciaországból vándoroltak ki, és gyerekkoromban ragaszkodtak hozzá, hogy otthon ne

beszéljek úgy, ahogy a játszótársaimtól hallottam. Aztán átköltöztünk az Egyesült Államokba. A New Orleans-i francia gimnáziumba jártam, és ott érettségiztem – mondta Arthur. – Maga hol tanult meg ilyen jól angolul?

– A moszkvai egyetemen – válaszolta Gémesyné. – A szüleim Magyarországról kerültek ki a Szovjetunióba, és én már Moszkvában születtem. A férjem szintén magyar. A háború végefelé partizán lett, majd a második ukrán hadsereg tisztjeként egészen Berlinig jutott. Igen magas kitüntetései vannak. A győzelem után elvégezte a hadiakadémiát, majd áthelyezték a magyar hadsereghez. Még csak huszonhárom éves, de már alezredes.

– Gratulálok – mondta Arthur, majd magában így folytatta: „Ezt jól kifogtam. Úgy látszik, tényleg Gyulához ment férjhez.”

– Hamarosan besötétedik. Most már nem érdemes ki-menni a temetőbe – szólt Corbel, – ezért arra kérem, hogy holnap reggel fél kilencre legyen itt.

– Majd lenn várom a földszinten – mondta Arthur. – Még ma összeállítom a vidéki utjaink sorrendjét. Nyugtassa meg a férjét! Estére mindig otthon lesz.

– Nagyszerű – szólt Gémesyné, majd elbúcsúzott.

– Én is elköszönök – mondta később Arthur az ezredesnek. – Lepihenek, mert holnaptól sokat kell majd gyalognom.

Felment a szobájába, végigfeküdt az ágyon, és elkezdett gondolkodni. „Egyrészt fel kell derítenem, hogy miként lehet eljutni a kulcsfontosságú pontokhoz, másrészt ki kell számítanom, hogy a rejtekhelyről hány perc alatt lehet megközelíteni egy-egy váltót, mennyi idő alatt lehet elhelyezni a robbanóanyagot, és utána hány perc kell a visszavonuláshoz. Elsősorban a budapesti vasútvonalakat kell megvizsgálnom, mert azok a legfontosabbak. Meg kell keresnem, hogy hol lesz a pályaudvarokról kiinduló vágányokból kettő, mert az utolsó váltót kell felrobbantani.” Magyarország térképét tanulmányozva úgy döntött, hogy a

budapesti, a miskolci, a nyíregyházi, a debreceni, a szolnoki és a székesfehérvári vasúti csomópontoknál kell robbantani. „Ahhoz, hogy eltereljem magamról a gyanút, sajnos más városokba is el kell mennem, ráadásul vigyáznom kell, hogy mindenütt ugyanannyi időt töltssek.”

Másnap reggel Arthur már negyed kilenckor lement a földszintre. Azonnal odament hozzá egy sofőregyenruhát viselő férfi.

– Mészáros Sándor vagyok, én vezetem az autót – mondta angolul.

Hamarosan megérkezett Gémesyné. Arthur elővette a Budapest-térképet, és megmutatta a sofőrnek, hogy a Márvány utca érintésével akar a Farkasréti temetőbe eljutni.

– Tudom, hogy egyszerűbb volna másfelé menni, de egy pillanatra ki akarok szállni ennél a felüljárónál – mondta Arthur, miközben rábökött a térképre. – Az egyik pilótánk arrafelé ért földet az ejtőernyőjével, de sajnos már holtan. Majd el akarom mesélni a rokonainak, hogy hol találták meg a holttestét.

A sofőr leállította az autót a Déli pályaudvarról kiinduló sínek fölötti felüljáró közelében.

– Ha nem haragszik, én is itt maradok a kocsiban, hogy ne kelljen kinyitni az ernyőmet – mondta Gémesyné.

– Nyugodtan maradjon!

Arthur elbicegett a felüljáró közepéig, hogy jobban lássa a síneket. Gondolatban leszaladt a meredek töltés oldalán, elhelyezte a robbanóanyagot a váltónál, majd visszafutott. „Három-négy perc bőven elég,” állapította meg, majd visszament a kocsinhoz.

– Mehetünk – mondta.

Útközben a sofőr egyfolytában vicceket mesélt. Gémesyné jókat nevetett, Arthur viszont úgy tett, mint aki egy kukkot egy ért.

– Megpróbálom lefordítani, de ezek többnyire szövickek, ezért félek, hogy a poént nem fogja megérteni – magyarázta a tolmácsnő.

– Ne fáradjon! Nem szükséges – válaszolta Arthur.

A Farkasréti temető gondnoka a nyilvántartás alapján lediktálta, hogy mikor temették el az amerikai katonákat, és melyik parcellában van a sírjuk.

– Megkérhetnénk, hogy üljön be az autónkba, és mutassa meg, merre kell menni? – fordította Gémesyné, amit Arthur mondott.

– Nem hagyhatom itt az irodát, de mindjárt szólok valakinek.

Arthur lefényképezte a sírköveket, majd elmondott egy rövid fohászt a hantok előtt.

Délben Arthur meghívta Gémesynét meg a sofőrt az egyik vendéglőbe. Ebéd közben a különféle étkezési szokásokról kezdtek beszélgetni, ezért Arthur vigyázott, hogy a kést meg a villát úgy használja, ahogy az amerikaiaktól el-
leste.

– A magyarok nem engedélyezik, hogy fényképezz – mondta Corbel, miután Arthur visszatért a követségre. – Viszont igen udvariasan felajánlották, hogy majd elkészítetik a felvételeket az amerikai családok részére, ha pontosan megmondod, mely helyszínekről van szó.

– Rendben – válaszolta Arthur, és rögtön elhatározta, hogy a jelentésében megkéri Bronsont: küldje el azoknak a helyszíneknek a listáját, ahol lezuhantak az amerikai pilóták. – Egyébként úgy számolom, hogy huszadikára végzünk a budapesti temetőkkel.

– Nagyszerű – mondta Corbel. – Akkor azt javaslom, hogy január elejéig adj magadnak egy kis pihenőt. Bár az emberek be fognak menni a munkahelyükre, senki sem örülne, ha az ünnepek alatt háborgatnátok őket. Egyébként huszonharmadikán lesz a szokásos karácsonyi koktélpertink itt a követségen. Téged is szeretettel várunk.

– Köszönöm. De remélem, nem kell sokat ennem. A magyar konyha nagyon megfeküdte a gyomromat.

– Ha zsíros ételeket eszel, muszáj innod – jelentette ki Corbel.

Az ünnepségre rengeteg vendég érkezett. A diplomaták szmokingban, a katonák díszegyenruhában, a külügyminisztérium dolgozói sötét öltönyben, a nők pedig kivétel nélkül elegáns öltözékben. Arthur mindenkivel kezet fogott, azokkal pedig, akik tudtak angolul, németül vagy franciául, néhány szót is váltott.

– Engedje meg, hogy bemutassam a férjemet! – mondta Gémesyné, amikor észrevette Arthurt.

Testhez álló fekete bársonyruhája kiemelte vékony derekát és hosszú haját. „Gyula régen is a szőkét szerette,” futott át Arthur agyán, ugyanis azonnal megismerte gyermekkori barátját. Az alezredes jól szabott ÁVH-s egyenruháját számos kitüntetés díszítette.

Kezet fogtak.

– Ő az az amerikai őrnagy, akinek most tolmácsolok – mondta Gémesyné a férjének.

– Mondd meg neki, hogy valamikor tudtam németül meg franciául, de már elfelejtettem! Ő meg biztosan nem tud oroszul. Ezért neked kell fordítanod, ha kérdezni akar valamit.

– Valóban nem beszélek oroszul – válaszolta Arthur, miután végighallgatta Gémesynét, majd így folytatta: – Sajnálom, hogy nem tudunk tolmács nélkül beszélgetni, mert biztosan lenne miről. Viszont nem akarom, hogy a felesége ma este is dolgozzon.

– Szimpatikus fickó. Mondd meg neki, hogy nagyon örülnénk, ha valamelyik este eljönne hozzánk. Tedd hozzá, hogy megígérem, addigra összeszedem a francia meg a német nyelvtudásomat – mondta Gyula.

– Nagyon szívesen elfogadom a meghívását, alezredes úr, de az amerikai légierők szabályzata értelmében ehhez a parancsnokom előzetes engedélyére van szükség – válaszolta Arthur, miután ismét meghallgatta Gémesynét, magában viszont megjegyezte: „Csak nem képzeled, hogy miattad kitöröm a nyakamat?”

– Mondd neki azt, hogy reméljük, Corbel ezredes úr megadja az engedélyt. És kívánj neki boldog új évet – mondta Gémesy a feleségének, – de azt már ne fordítsd le, hogy szerintem az a barom már megint akadékoskodni fog, mert attól fél, hogy ezt az amerikaiakat is be akarjuk szervezni.

– Úgysem sikerülne. Mafla ez ahhoz – válaszolta Gémesyné, majd lefordította, amit a férje kért.

– Auf wiedersehen, Herr Major – mondta Gyula, és kezet nyújtott.

– Örülök, hogy találkoztunk. Kellemes ünnepeket – mondta Arthur, majd elsántikált a bárpulthoz, és kért egy dupla konyakot, mert minden idegszála remegett az izgalomtól.

Később felment a szobájába, levette a cipőjét, és végigfeküdt az ágyon. „Megértem Gyulát, hiszen meg akarta bosszulni az apja halálát. Nyilván ezért lett az új rendszer feltétel nélküli híve. Mindenesetre kiegyensúlyozottnak látszott. Remélem, valóban megnyugodott. Talán egyszer még elbeszélgethetünk egymással. Most azonban nem árulhattam el, hogy én vagyok a gyerekkori barátja.”

A karácsonyi ünnepeket Arthur egyedül töltötte. A könyvtárból felvitt magának egy öltre való könyvet, hogy legyen mit olvasni. Ezenkívül sokat tornázott, hogy ne fájjon a dereka. Közben elhatározta, hogy először Debrecenbe utazik, tudniillik a Szovjetuniót Magyarországgal összekötő vasútvonal miatt az ország észak-keleti része érdekelte a legjobban. Viszont tudta, hogy a Tiszától keletre nagyon kevés amerikai pilótát temettek el, ugyanis a szövetséges légierő arrafelé nemigen támadott. Bár előfordult, hogy az Olaszország felől érkező amerikai gépek megbombázták Budapestet, majd átrepültek az ország felett, és a Kárpátoktól észak-keletre fekvő szovjet támaszpontokon vettek fel bombákat meg üzemanyagot. Olaszország felé menet aztán ismét megbombázták Budapestet meg az ország déli részét.

Január első munkanapján Arthur beszámolt Corbelnek a további terveiről.

– Szólok a sofőrnek, hogy holnap menjen el Debrecenbe. Ti pedig induljatok holnapután a reggeli vonattal! – mondta az ezredes, majd hozzátette: – Feltétlenül jelentkez a városparancsnoknál! De vigyázz, mert sokat ad a formáságokra! Igazi megcsontosodott katona.

A térdére hivatkozva Arthur a vonatban hol kiment a folyosóra, hol az ablak mellett foglalt helyet, és feltette a lábát a szemközti ülésre. Eközben árgus szemekkel figyelte a váltókat egy-egy város közelében.

– Mennyivel kényelmesebb így utazni, mint autóval! – mondta Gémesyné.

– Ebben a hóesésben ugyancsak lassan haladnánk – jegyezte meg Arthur.

A debreceni városparancsnok kávéval kínálta őket. Társalgás közben Arthur észrevette, hogy Gémesyné nem fordítja pontosan az ezredes szavait. „Különben kiderülne, hogy milyen műveetlen az öreg. Bezzeg az apám meg a tisztársai mennyivel különbek voltak!”

– Visszafelé menet feltétlenül szálljanak le Karcagon! – tanácsolta a városparancsnok. – Egy amerikai vadászgép épp a karcagi laktanyára zuhant. A roncsok egy része még mindig ott van. Talán érdekli az őrnagy urat. Igaz, a pilóta életben maradt.

– Ez valóban érdekes, szívesen megnézném – mondta Arthur.

– Akkor mindjárt íratok néhány sort az ottani laktnyaparancsnoknak – jelentette ki az ezredes, és behívta a segéd tisztjét.

Amikor Arthur átvette a borítékot, elakadt a lélegzete. A levél Tatár János alezredes elvtársnak volt címezve. „Bár a név nem ritka, könnyen lehet, hogy arról a Tatár Jánosról van szó, aki Jutason elvégezte a tiszthelyettesi iskolát, majd a nagykarolyi intézetben szakaszvezetőként teljesített szolgálatot. Még csak az hiányzik, hogy felismerjen! Majd azt

mondom Gémesynének, hogy meggondoltam magamat, hagyjuk a roncsokat, mert hátha szóval tartanak bennünket Karcagon, és akkor lekéssük az esti vonatot.”

Ezt követően Arthur a Duna-Tisza közét térképezte fel. Általában úgy intézte a dolgokat, hogy reggelente gyorsvonatra szálljanak, visszafelé viszont személyvonattal utazzanak, mert csak így vehette igazán szemügyre a síneket a küldetése szempontjából fontos állomások környékén. Ennek ellenére bosszantotta, hogy a vonatablaktól nem látja jól a váltókat. Azzal vigasztalta magát, hogy végül is elég, ha kideríti, hogyan lehet megközelíteni őket. „Majd a légi felvételek alapján fogom meghatározni, hogy melyik váltót kell felrobbantani.”

Minthogy a Dunántúlon jóval több amerikai pilóta halt meg, mint másutt, azzal terelte el a magyarok gyanúját kémtevékenységéről, hogy ott is hosszasan kereste az emléktábla állítására alkalmas helyeket, pedig stratégiai szempontból arrafelé nem kellett volna sokat időznie. Amikor a Balaton környékén jártak, a Bronsontól kapott életrajz alapján elmesélte Gémesynének meg a sofőrnek, hogy milyen hatalmas légi csaták dúltak ebben a térségben. Tudniillik a valódi Lavalin őrnagy annál az osztálynál szolgált, amely főképp Magyarországot bombázta.

– Ha annak idején én is itthagynom a fogamat, akkor most más keresi a síromat. Rágondolni is rossz – jegyezte meg a végén.

A korai ébredés meg a késő esti lefekvés miatt egyre fárasztóbbá váltak a vidéki utak. Ráadásul a sofőr is, Gémesyné is meg Arthur is belázasodott és csúnyán köhögött, mert a temetőekben sokat kellett gyalogolniuk a havas, latyakos utakon. Ezért január végén, február elején jó tíz napig nem mentek sehova.

– Elegem lett a vonatozásból – mondta Arthur Corbelnek, amikor mindhárman kilábalnak a megfázásból. – Holnap kocsival végigjárjuk a Budapest-Cegléd vasútvonalat, mert valószínűleg az egyik faluban van eltemetve

James Richardson hadnagy. A község neve nem ismeretes, csak az, hogy a templomának két tornya van.

– Ez minden, amit tudsz?

– Nem. A jelentésben az áll, hogy a Lightningjét 1944. november végén magyar vadászok lőtték le. A kísérője a másik gépből látta, amint ejtőernyővel kiugrott. Sőt azt is észlelte, hogy a magyarok meglepően lovagiasan viselkednek, és nem lőnek az ejtőernyőn csüngő védtelen emberre. A társa egy darabig ott körözött fölötte, és figyelte, mi történik. Annyit tudunk, hogy Richardson szerencsésen földet ért, és elkezdett a falu felé futni.

– A magyar honvédelmi miniszter szerint a németek sokszor kivégezték az elfogott pilótákat – jegyezte meg Corbel.

– Ennek semmi nyoma a dokumentumokban – válaszolta Arthur.

– Akkor sok szerencsét a nyomozáshoz.

Másnap reggel kilenc óra előtt már úton voltak. Amelyik faluban egy tornya volt a templomnak, azon áthajtottak. Arthur már attól tartott, hogy eltévedtek, amikor a sofőr hátraszólt:

– Ott a kéttornyú templom.

– Szálljunk ki, és kérdezzük meg valakitől, hogy temettek-e amerikai pilótát a falujukban! – javasolta Arthur.

– Persze, hogy temettek – válaszolta egy nagy bajuszú, idős férfi, miután bekopogtak a sekrestyébe. – James Richardsonnak hívták. Hadnagy volt a szerencsétlen. Kalikó Katival fekszik közös sírban. Mindjárt megmutatom. Jöjjenek csak!

Átmentek a templom melletti temetőbe, majd a sekrestyés elvezette őket egy nagy, fekete, márvány síremlékhez. Arthur azonnal lefényképezte, majd így szólt:

– Az elmúlt hetekben bejártuk az ország szinte összes temetőjét, de egyetlen amerikai pilóta sem nyugszik ilyen díszes sírban. Nem tudja, mi történt?

– Kérem szépen, talán az lesz a legjobb, ha Kalikó Istvánéknál érdeklődnek. Ott laknak a Fő téren, abban a sárga házban. Az ő lányuk is itt nyugszik. Majd ők elmondják, ha akarják – válaszolta az öreg.

Arthur meg Gémesyné visszaültek a kocsiba, majd elmagyarázták a sofőrnek, hogy hova vigye őket. Az autó hangjára kinézett egy férfi a konyhaajtón. Gémesyné elmondta, hogy mi járatban vannak, mire a férfi betessékelte őket. Az asszony helyet kínálta a vendégeket.

– Az Egyesült Államok megbízásából érkeztem Magyarországra, hogy felkeressem az itt elesett amerikai pilóták sírját – kezdte Arthur. – A sekrestyés szerint önök tudják, mikor halt meg James Richardson hadnagy.

– 1944. december 14-én – válaszolta a férfi.

– És hogyan? Tudtommal november végén lelőtték a gépét, de épségben földet ért.

– Nézze, őrnagy úr! Engem nem érdekel, ha elvisznek az ávósok, nekem már mindegy. Elmondom úgy, ahogy történt.

Gémesyné egy pillanatra megszeppent, majd visszanyerve magabiztosságát, azt mondta, hogy a férfi részleteiben be fog számolni a történetekről.

– A szénapadlásunkon elbújtattuk az amerikai pilótát, mert akkor még itt voltak a németek. Mindig a lányom vitte fel neki az ételt, így összebarátkoztak. Miután a németek kivonultak a faluból, az amerikai lejött a padlásról – mondta a férfi.

Gémesyné lefordította, amit hallott.

– Amikor észrevettük, hogy az oroszok már a Fő téren vannak, a lányom kiszaladt, hogy üdvözlje őket – mondta a férfi.

Gémesyné ismét lefordított mindent szót.

– Erre ötten nekiestek. Részeg volt mind. Az amerikai pilóta megpróbálta elzavarni őket, de az egyik ruszki előrántotta a pisztolyát, és lelőtte, mint egy kutyát.

Gémesyné viszont ekkor azt mondta, hogy az amerikai pilóta is köszönteni akarta a szovjet katonákat, de a kertben rálépett egy aknára, és azonnal meghalt, a lány pedig súlyosan megsebesült.

– Aztán mind az öten megerőszakolták a lányomat – folytatta a férfi. – Oda akartam rohanni, de a feleségem nem engedett. Azt mondta: „Észnél légy, téged is lelőnek ezek a vadállatok.” Este a lányom felakasztotta magát a padláson.

Gémesyné ehelyett azt mondta, hogy a szovjet katon orvos mindent megtett, de sajnos nem sikerült megmenteni a lány életét.

– Fogadják őszinte részvéteimet. Az amerikai hadsereg nevében pedig köszönöm, hogy tisztességgel eltemették elesett bajtársunkat – mondta Arthur, majd így folytatta: – Nem haragszanak, ha megkérdem, hogy mi lett a két kis fémlappal, amelyeket James Richardson a nyakában viselt?

– Itt vannak a vitrinben. Mindjárt előveszem – mondta az asszony.

Arthur beírta a noteszébe az azonossági számot, visszaadta a bilétákat, majd elbúcsúzott.

Visszafelé jó darabig szótlanul ültek a kocsiban. Arthur legszívesebben tudatta volna az amerikai légierő parancsnokságával James Richardson elhalálozásának valódi körülményeit. Ugyanakkor tisztában volt vele, hogy a becsületességével többet árthat, mint amennyit használna. „Ha valamelyik KGB ügynök is tudomást szerezne róla, akkor rájönne, hogy tudok magyarul, és tulajdonképpen kémkedni mentem Magyarországra. Ezzel pedig nemcsak saját magamat buktatom le, hanem az egész különítményt. Vagy azt gondolná, hogy a tolmácsom áruló, ezáltal viszont Gémesyékét keverem bajba.”

– Már majdnem két hónapja vagyok Magyarországon, és még nem láttam Budapest nevezetességeit. Szeretnék körülnézni a városban, mielőtt elutazom – mondta Arthur másnap délelőtt Corbelnek.

– Akkor Gémesynének megmondom, hogy többé nincs rá szükség, a sofőrt pedig megkérem, hogy holnap mutassa meg neked a várost.

A Vérmező mellett elhaladva Arthur egy pillantást vetett a régi iskolájára. „Március tizenötödikén itt szavaltam el a Nemzeti dalt.” Amikor a Vár oldalában csak hült helyét találta annak a háznak, amelyben a szüleivel lakott, elszomorodott. „Ezt is lebombázták,” állapította meg. A Halászbástyáról rálátott a régi gimnáziumának a tetejére. „Tíz évvel ezelőtt még ide jártam iskolába.” Amikor Óbuda felé autózva elhaladtak a Margit híd mellett, hirtelen eszébe jutott a teniszkлуб, ahol annyi kellemes órát töltött. „Te jó ég! Mennyi minden történt velem azóta!”

Két nappal később Corbel átnyújtott Arthurnak egy borítékot.

– Most érkezett a futár, ezt neked hozta. Tessék! – mondta.

Arthur átfutotta a levelet, majd így szólt:

– Egy ismerősöm írta. A lelkemre kötötte, hogy addig ne hagyjam itt Budapestet, amíg nem mentem el a Pipacsba. Hoztam magammal civil ruhát, nem járatom le a hadsereget. Átválthatnék annyi dollárt forintra, amennyire szükségem lehet a bárban?

– Nagyon szívesen. Adok bőven, hátha meghívsz valakit.

– Köszönöm.

Arthur dühösen felment a szobájába. „Ennek a Bronsonnak az agyára ment a kémkedés.” A levélben ugyanis az állt, hogy csütörtök este negyed tízkor menjen el a Pipacsba. A bárpult egyik végénél majd ott fog ülni egy kövér szőke nő. Ő három székkal odébb foglaljon helyet, rendeljen magának egy kevertet, és várjon. Hamarosan le fog mellé ülni egy magas, barna hajú, csinos nő. Addig ne szóljon semmit, amíg a nő nem kérdezi meg németül, hogy *meghívna egy pohár Mecsekire*. Ekkor németül kérdezze azt, hogy *nem lesz az magának túl erős*. Ha a nő erre azt

válaszolja, hogy *ugyan már, én a barackpálinkába is teszek borsot, hogy jobban kaparjon*, akkor szinte biztos lehet, hogy az a személy ül mellette, akivel találkoznia kell, de ekkor még ne mutakozzon be, hanem mondja azt, hogy *gusztus, gusztus*, viszont rendelje meg a Mecsekit. Ha a nő ekkor azt mondja, hogy *Éva vagyok*, ő válaszolja azt, hogy *Roger*. Ekkor a nő azt fogja kérdezni, hogy *nem akar engem ellopni*, mire neki azt kell válaszolnia, hogy *attól függ*. A nő ekkor azt mondja majd, hogy *remélem, megengedhet magának kétszáz forintot egy olyan csodálatos órácskáért, mint amelyet tőlem kaphat. Kérdezzen meg akárkit, errefelé én vagyok a legjobb*.

Arthur a következő két napban többször elolvasta a levelet, hogy betéve tudja minden szavát. Az utasításnak megfelelően csütörtök este felvette szürke öltönyét, megkötötte a bordó nyakkendőjét, majd lement a földszintre, és hivatott egy taxit. A bárban minden pontosan úgy történt, ahogy a levélben le volt írva. Az utolsó mondat után rámosolygott a nőre, és így szól:

– Kifizetem a számlát, és mehetünk.

– Donáti utca 2/b – mondta a nő a taxisofőrnek, miután beültek az autóba.

A ház előtt Arthur kifizette a taxist, majd bementek a nő földszinti lakásába. Arthur átadta a levélben meghatározott összeget, mire a nő levetkőzött, és meztelenül hasra feküdt az ágyon. Arthur föléje hajolt, majd az utasításnak megfelelően elkezdte kisilabizálni a nő hátára írt szám- és betűkombinációkat, ugyanis valamennyit meg kellett jegyeznie. Bár a nő sürgette, csak akkor hagyta abba az olvasást, amikor biztos volt benne, hogy mindent az emlékeztébe vésett.

– Most forduljon meg! – mondta, mert a meztelen test látványa már a kezdet kezdetén felizgatta.

A szeretkezés után még egyszer ellenőrizte a számokat, majd az utasításnak megfelelően a fürdőszobában lesikálta a nő hátát. Amikor megérkezett a telefonon rendelt taxi,

Arthur megadta a sofőrnek a követség címét. Mielőtt felhajtottak a Kossuth hídra, a budai Duna-parton két rendőr megállította őket.

– Az igazolványát kérem – mondta az egyik Arthurnak.

– Nem értem – válaszolta Arthur németül.

– *Dokument*, papírok – magyarázta a rendőr.

Arthur szó nélkül átnyújtotta az útlevelét.

– Rohadt diplomata! Ez is tele lehet pénzzel. Biztosan a nőjétől jön – mondta a rendőr a társának.

– Ezeknek jutnak a legjobb kurvák. Az olyan fajták, akik angyalian szépek és ördögien jól kefélnek – szólt a másik, majd tisztelegtek és visszaadták az útlevelet.

A követségre érve Arthur felsietett a szobájába, gyorsan leírta a szám- és betűkombinációkat, majd gondosan kitépte a jegyzetfüzetből a következő hat lapot, és a hamutartóban egyenként elégette őket. Másnap reggel a titkos kódokat is tartalmazó jelentését betette egy borítékba, és leadta a titkárságon. Az utasításnak megfelelően ugyanis mindent a futáron keresztül kellett eljuttatnia Münchenbe.

Arthur a következő nap elkészönt Colbertől, majd este felszállt a nemzetközi gyorsra a Keleti pályaudvaron. A hálókocsiban megkereste a fülkáját, levette a cipőjét, és végigfeküdt az ágyon. Hegyeshalomnál a katonák még szigorúbb vizsgálatnak vetették alá a szerelvényt, mint idefelé jövet. Hatalmas kő esett le Arthur szívéből, amikor a vonat végre átgördült az osztrák-magyar határon.

9. FEJEZET

Amikor befutott a vonat a müncheni pályaudvarra, Bronson már várta Arthurt.

– Örülök, hogy épségben megérkeztél. Hogy tetszett Magyarország? – kérdezte, miközben a parkolóban várakozó autó felé igyekeztek.

– Látszik rajta, hogy a kommunisták vannak uralmon. Viszont Budapestnek gyönyörű a fekvése, a Balaton pedig még télen is nagyon szép volt.

– Találkoztál régi ismerőssel?

– Többel is, de egyik sem jött rá, ki vagyok – mondta Arthur.

– Ezek szerint érdemes volt felemás cipőt viselned. Drága mulatság lett volna megkockáztatni, hogy a mozgásod vagy a testtartásod alapján felismerjenek. Tapasztalatból tudom, hogy az embereket már messziről megismerni a járásukról – magyarázta Bronson.

– Viszont az átkozott cipő miatt estére mindig megfájdult a derekam.

– Túlélted, nem?

Amikor kiszálltak a városszéli villa előtt, Bronson így szólt:

– Most az a legfontosabb, hogy minél előbb megint barna legyen a hajad meg a bajuszod, ezért először a fodrász gondjaira bízlak. Csak utána számoltatlak be az útról.

– Köszönöm. Valahányszor belenéztem a tükörbe, mindig megijedtem magamtól. Ha ismét be kellene festetni a hajamat, legközelebb legyen inkább vörös. De ha már úgyis ott matatnak a fejemen, levágathatom a bajuszomat? Ezt a huszárbajuszt folyton viaszozni kellett, a harcsabajuszra pedig étkezés közben minden rátapad.

– Szó sem lehet róla. Hidd el, jól áll neked a bajusz! Ráadásul idősebbnek látszol – jelentette ki Bronson.

Miután végzett a fodrász, az őrnagy elvezette Arthurt egy másik helyiségbe, visszaadta a személyes holmijait meg az oldalfegyverét, majd így szólt:

– Most pedig ülj oda az asztalhoz, és „B” szintű jelentésben sorold fel, hogy milyen teendőkre lesz szükség a szabotázs során! Aztán írd meg a sírokat nyilvántartó bizottság részére a beszámolódat! Tessék, itt van hozzá a vázlat. Ezt azoknak a jelentéseknek az alapján állítottam össze, amelyeket a futárral küldtél.

– Köszönöm. De mielőtt hozzákezek, megtudhatnám, hogy mik voltak azok a számok meg betűk a nő hátán? Nem panaszkodom, hiszen összeköttem a kellemest a hasznossal. De mostanáig törtem a fejemet: tényleg csak így lehetett hozzáférni az adatokhoz? Nem lehetett volna egyszerűbben közölni őket?

– Igazad van, a kémtörténetekben olvasni ilyen megoldásokat, de ez volt a legbiztonságosabb módszer ahhoz, hogy a taktikai légierő egységeihez eljussanak Magyarországon katonai térképének bizonyos koordinátái.

– De hogyan kerültek a nő hátára?

– Az egyik beépített emberünk magas rangú katonatiszt. A térképről leolvasta az adatokat, aztán keresett egy értelmesnek látszó kurvát, és megkérdezte, hogy mennyit kér, ha valamit felír a hátára, majd egy meghatározott napon elmegy a bárba, a betanult szöveg alapján összejön valakivel, az illetőt elviszi a lakására, és így tovább. A többit már tudod. A nő megmondta az összeget, az emberünk szemrebbenés nélkül kifizette, majd hozzátette, hogy ugyanennyit fog kapni, ha teljesíti a feladatát. A nő nyilván sejtette, miről van szó, de jól jött neki a pénz, és elment a találkozóra.

– Ha bemegy a rendőrségre, és elmeséli, hogy mire akarták rávenni, az ávosoktól biztosan többet kapott volna – jegyezte meg Arthur.

– Hol élsz? Magyarországon az ilyesmi egészen más-ként működik. Aki kérés nélkül beárul valakit, azt ugyan-

úgy összeverik az ávósok, mint azt, akit gyanúsítanak valamivel. Utána pedig őt is elítélik, legfeljebb kevesebb büntetést kap, mint az, akire rá tudnak valamit bizonyítani. Egyébként pedig az emberünk nem árulta el a valódi nevét, tehát még akkor is bajos megtalálni, ha a nő adott róla pontos személyleírást – magyarázta Bronson.

– Akkor hogyan buktatják le a kémeket meg a rendszer ellenségeit?

– Azoknak a segítségével, akikben megbíznak. Minden valószínűség szerint a tolmácsod is nekik dolgozik.

– Szerintem is.

– Akár hiszed, akár nem, azokat is bebörtönzik, akik mások füle hallatára, mondjuk a villamoson, elmesélnek a barátjuknak egy Rákosival kapcsolatos viccet – magyarázta Bronson.

– Tényleg?

– De ez nem elég. Azokat is beviszik az Andrássy út 60-ba, akik ugyanazon a villamoson utaztak, és őket is alaposan megverik – folytatta Bronson.

– De miért? – kérdezte Arthur.

– Hogy megfélemlítsék az embereket.

– Meglesz még ennek a börtje!

Arthur elkezdte írni a jelentését. Már majdnem dél volt, amikor átnyújtotta a papírokat Bronsonnak. Az őrnagy gondosan elolvasta, majd így szólt:

– Nagyszerű munkát végeztél. Remélem, Curzon tábornok úr ki fog tüntetni. A felderítőinknek rengeteget kell fényképezniük Kelet-Európa fölött, és ebből a szempontból csak két gépük biztonságos, de megígérték, hogy legkésőbb április közepére elkészítik a légi felvételeket a magyar vasútvonalakról.

– Értem.

– Most pedig elviszlek a Bajor Király szállóba. Nash csak holnap délelőtt megy érted. Addig azt csinálsz, amit akarsz.

– Köszönöm.

A szállodai szobából Arthur azonnal felhívta Hoffernét.

– Itt a vörös Pimpernel – kezdte Arthur, – vagyis Roger.

– Ne is folytassa, megismertem a hangját! Mici már nagyon várta. Képzeld, amióta elutazott, egyetlen ügyfelemmel sem akart találkozni. Azt mondta, hogy csak akkor telefonáljak, ha maga jelentkezik. Azt hiszem, szerelmes magába.

– Akkor legyen szíves, mondja meg neki, hogy a szállodában várom! Első emelet kettő. Nem mozdulok ki a szobából, bármikor jöhet.

– Nyugodjon meg, ott lesz!

Arthur azt sem tudta, hova legyen örömeiben. Gyorsan megrendelte a szendvicseket, a narancslevet meg egy üveg vörösbort, aztán teleengedte a kádat meleg vízzel, és megfürdött. Öt óra tájban kopogtak.

– Végre megjöttél! Olyan rossz volt nélküled – mondta Mici, miután kibontakoztak egymás karjaiból.

– Nekem is nagyon hiányoztál. Vetközz le, ne vesztegessük az időt! – szólt Arthur.

– Remélem, holnap nem kell korán kelni – jegyezte meg Mici.

– Nem, majd csak tizenegyre jönnek értem.

– Nagyszerű.

Másnap reggel készülődés közben Arthur elővette a tárcáját, de Mici így szólt:

– Többé nem kell, hogy fizess. Már nem dolgozom Hoffernénak.

– Tedd csak el! – mondta Arthur, és átnyújtotta a pénzt.
– Tudom, hogy szükséged van rá.

– Ez igaz. Úgy tekintem, mintha ajándékot adnál. Köszönöm szépen – mondta Mici, majd így folytatta: – Mielőtt elfelejtem, megadom a telefonszámomat. Ha megint jössz Münchenbe, hívd fel előtte!

– Remek. Nem tudom, mikor enged el a főnököm, de mindent megteszek, hogy minél gyakrabban lássalak –

válaszolta Arthur, és nyomban elhatározta, hogy mostantól kezdve nem pénzt ad Micinek, hanem bevásárol a részére az amerikai hadsereg üzletében.

Pfarrkirchen felé menet Arthur a különítmény tagjairól kérdezgette Nash-t.

– Az ezredes úr majd részletesen elmondja, hogy amíg távol voltál, felmerült egy igen komoly probléma, de nem tudtuk megoldani.

Mihelyt megérkeztek, Arthur egyenesen Kézdy szobájába ment.

– Gondolom, amíg Amerikában tanultál, állandóan a tanni sült kolbász járt az eszedben. Valamelyik nap ehetsz megint, ne félj! – mondta Kézdy, miközben Arthurra kacscintott, és rámutatott egy halom dossziéra. – Előbb azonban rágd át magadat ezeken a jelentéseken, hátha támad valamilyen jó ötleted!

– Holnap reggel azonnal nekilátok – felelte Arthur.

Néhány nap múlva jelentette Kézdynek, hogy végzett az olvasással.

– Nagyszerű. Akkor ma Tannban ebédelünk.

A hóval borított fenyőerdő közepén az ezredes letért a főútvonalról, leállította a kocsí motorját a tisztáson, majd így szólt:

– El nem tudod képzelni, mennyit aggódtam miattad, amíg Magyarországon voltál. Curzon tábornok úr nagyon meg van veled elégedve. Már mondta, hogy ki fog tüntetni. Remélem, örülsz.

– Őszinte lehetek? – kérdezte Arthur.

– Természetesen.

– Nem nekem való ez a kémkedés.

– Miért?

– Mert nem lehet felismerni az ellenséget. Amíg a légióban szolgáltam, tudtam, hogy aki burnuszt visel, az gyanús. Tisztában voltam vele, kik ellen harcolok. Nem ijedtem meg a szuronyrohamtól. Nem zavart volna, ha fiatalon meghalok. Most viszont állandóan attól rettegek, hogy el-

fognak, nem tudom időben lenyelni a ciántablettát, és addig kínoznak, amíg nem vallom be, amire kíváncsiak.

– Ne felejtse el, hogy még jó egy évig nálunk kell maradnod! Csak utána csatlakozhatsz a zuávokhoz. Addig pedig a felderítő munkád meg a légi felvételek alapján neked kell megszervezned a magyarországi szabotázszt.

– A fene egye meg! – jegyezte meg Arthur.

– A parancs az parancs – szólta Kézdy, majd folytatta: – Akkor hadd részletezzem, mi a gond. A közelmúltban eltűnt öt magyar törzstiszt a környékről, pedig már azt hittük, hogy a KGB békén hagyja őket.

– Kiderült, hogy hova lettek?

– Visszavitték őket Magyarországra, és gyorsított eljárással elítélték mindet. Kettőre azt mondták, hogy háborús bűnösök, és azonnal felakasztották őket, hárman pedig tizenöt év börtönbüntetést kaptak fejenként.

– És hogyan tudták őket lépre csalni?

– Ezt kell neked kiderítened. Morris emberei elkaptak egy idősebb KGB-ügynököt, és annyit már kiszedtek belőle, hogy egy Tatjana fedőnevet használó személy, feltehetően nő szervezi az akciót – mondta Kézdy.

– Végiglátogatom az összes katonatiszt-családot. Viszont magyarul kellene velük tárgyalni, mert nem biztos, hogy elég jól tudnak németül. Ha Nash olyan jól beszél magyarul, mint ahogyan fordít, akkor ő lehetne a tolmácsom – jelentette ki Arthur.

– Én is erre gondoltam. Már Amerikában született, de a szülei magyarok, és otthon magyarul beszéltek – válaszolta Kézdy. – De most menjünk! Vár ránk a tanni sült kolbász, a párolt káposzta meg a finom sör.

Másnap reggel Arthur megkérte a titkárnőt, hogy vegye elő a Bajorországban élő magyar törzstisztek névsorát és jelenlegi lakcímét tartalmazó dossziét, majd behívta Nash-t a szobájába, és közösen átnézték a listát. Azon tanakodtak, hogy vajon kiket fog legközelebb elrabolni a KGB ügynöke. Arthur Veress alezredesre és Inotay ezredesre tippelt,

mert a leírás szerint Veress volt a második lovashadosztály vezérkari főnöke, Ukrajnában néhányszor alaposan elverte a szibériai gárdát, és a háború vége felé az Ipolynál megállította az oroszokat. Vagyis nagyon jól ismerte a Vörös Hadsereg harcmódorát. Inotayról csak annyi derült ki, hogy két gyaloghadosztálynak volt a vezérkari főnöke, két évig szolgált Oroszországban, és rengeteg kitüntetést kapott.

– Nézzük csak, hol laknak? – szólta Arthur.

– A dosszié szerint Veressék Simbachban megvették a hídnál a trafikot, és most cigarettát meg újságot árusítanak a két lányukkal közösen. Inotayék Tannban laknak, az ezredes motorkerékpárokat javít, a felesége pedig női szabóként dolgozik. Nagyon jól keresnek, de roppant zárkózott emberek – válaszolta Nash.

– Akkor rögtön induljunk, és figyelmeztessük őket a veszélyre! – szólta Arthur.

Először Simbachba mentek Veressékhez.

– Jó napot kívánok! Veress kisasszonyhoz van szerencsénk? – kérdezte Nash magyarul a szürke szoknyát, fekete magas nyakú pulóvert és báránybőr mellényt viselő lánytól a trafikban.

– Igen, Veress Klára vagyok. Miben segíthetek?

– Az alezredes úrral szeretnénk beszélni.

– Az apám elutazott, de az anyám otthon van. Ha akarják, elvezetem önöket a házunkhoz.

– Köszönjük szépen – válaszolta Nash.

A lány kitette a táblát az ajtója, miszerint rögtön jön, majd mindhárman beültek a kocsiba. A család egy nagyobb épület kertjének a végében álló kis házban lakott. Amint beléptek, nyomban látták, hogy a perzsaszőnyeg, az olajfestmények, valamint az ezüst szamovár szöges ellentétben áll az egyszerű parasztbútorokkal.

– Az urak a papával szerettek volna beszélni, de mondtam nekik, hogy elutazott. Te talán tudsz nekik segíteni. Egyedül nem találtak volna ide, de már sietek is vissza a

trafikba – mondta a lány az anyjának, és becsukta maga mögött az ajtót.

– Engedje meg asszonyom, hogy bemutatkozzak! Lavigne százados vagyok a tábori csendőrségtől – mondta Arthur németül. – Azért jöttünk, hogy felhívjam az alezre-des úr figyelmét, a KGB miatt veszélyben van.

– Foglaljanak helyet! A férjemnek a tegnap esti vovattal kellett volna megérkeznie. Csak nem történt valami baja? – kérdezte Veressné.

– Elmondaná, hova ment és miért? – kérte Arthur.

– Már öt éve szeretnénk bevándorolni Kanadába vagy az Egyesült Államokba, de folyton elutasították a kérelmünket. Novemberben hallottuk, hogy lótenyésztéshez értő szakembereket keresnek Argentínába. Mivel a férjemet huszárként avatták a Ludovikán, és a kiskunsági birtokunkon hátaslovakat tenyésztettünk, postán elküldtük a jelentkezésünket Bonnba, az argentin követségre – magyarázta Veressné, majd megmutatta a levél másolatát, illetve a visszaigazolást. – Három nappal ezelőtt telefonált egy hölgy, hogy sürgősen beszélni akar a férjemmel. Azt mondta, hogy Rosita Campelosnak hívják, megérkeztek a papírok az argentin követségre, de csak személyesen lehet őket átvenni, viszont felajánlotta a férjemnek, hogy érte jön kocsival és elviszi Bonnba, mert itt van dolga a környéken.

– Elmondaná, hogyan nézett ki a nő? – kérdezte Arthur.

– Mindjárt megmutatom. Amíg nálunk kávézott, lerajzoltam – szólt közbe Veressék kisebbik lánya, és elővette a rajzfüzetét. – Alacsony volt és kövér, a haja rövid és szőke. Aznap báránybőrrel bélelt fekete prémgalléros szürke télikabát, barna irhakesztyű, szürke szoknya és fehér pulóver volt rajta.

– Kölcsönadná a vázlatkönyvét? – kérdezte Arthur.

– Természetesen. Az autóját is megfigyeltem – folytatta a lány. – Sötétkék Wanderer volt, a rendszáma WH-319, az első lökhárítóján pedig volt egy CD feliratú kis ovális tábla.

– Köszönöm. A rajzot lefényképezzük, és utána visszajuttatom a vázlatkönyvet – mondta Arthur a lánynak, majd így szólt Veressnéhez: – Itt a telefonszámunk. Arra kérem, hogy este mindenképpen hívjon fel bennünket, akár megérkezik az alezredes úr, akár nem.

Arthur és Nash elköszöntek, majd beültek az autóba.

– Most pedig irány Tann. Minél előbb beszélnünk kell Inotay ezredessel – mondta Arthur.

– Aztán eszünk a híres sült kolbászból és iszunk hozzá finom sört – szólt Nash.

– Persze – felelte Arthur, majd így folytatta: – Napnál világosabb, hogy a KGB-ügynök rászedte Veress alezredes urat. De várjunk estig! Ha ma sem jön haza, holnap reggel vedd fel a civil ruhádat, menj el Bonnba, és keresd meg az argentin követségen Rosita Campelost! Hátha sikerül kideríteni, mi az igazság.

Inotayék roskatag házát az egyik mellékutcában találták meg. A cégtábla szerint a motorkerékpár-javító bejárata a ház mögött volt. Nash leállította az autót a járda mellett, majd Arthurral végigment a ház melletti keskeny kocsúton, és becsengettek a műhely ajtaján.

– A kétszázötvenes NSU-ért jöttek? – kérdezte egy tizenöt év körüli fiú egész jó angolsággal, miután végignézett amerikai egyenruhájukon.

– Inotay ezredes urat keressük – szólt Arthur.

– Tessék befáradni! – mondta a gyerek, majd magyarul folytatta: – Apa, az urak téged keresnek.

Az ezredes, aki éppen egy nagy BMW motoron dolgozott, felnézett és németül így szólt:

– Parancsoljanak, uraim!

– Lavigne százados vagyok a tábori csendőrségtől. Igen fontos ügyben szeretnék önnel beszélni. Ez itt Nash őrmester. Jól tud magyarul. Ha akarja, majd tolmácsol.

– Egyelőre maradjunk a németnél. Ne haragudjanak, hogy nem nyújtok kezet, de látják, milyen olajos. Legjobb, ha átmegyünk a házba, a feleségem majd főz egy jó kávé.

Remélem, elfogadják – mondta Inotay, majd odaszólt a fiához: – Gyere te is uzsonnázni!

A hátsó bejáraton keresztül a jól fűtött konyhába jutottak. Az asztal körül két kisgyerek tanult. Udvariasan köszöntek, majd tovább írták a leckéjüket.

– Légy szíves, főzz nekünk kávé, a gyerekeknek pedig készítsd el az uzsonnát! – mondta Inotay a nappaliban a feleségének, aki a varrógép mellett dolgozott éppen, majd helyet kínált Arthurékat, és így folytatta: – Mindjárt jövök, csak előbb megmosom a kezemet.

Amikor visszatért a szobába, Arthur rögtön a tárgyra tért.

– Elképzelhető, hogy a KGB ügynökei önt is el akarják rabolni. Ezért arra szeretnénk kérni, hogy legyen roppant óvatos és körültekintő.

Inotayné ezüst tálcán behozta a három csészét, a kávé, a tejet, a cukrot meg az aprósüteményt, letett mindent az asztalra, majd szó nélkül távozott.

– Közvetlenül a háború után még én is ettől tartottam – mondta az ezredes. – Ezért szerettünk volna bevándorolni az Egyesült Államokba, Kanadába, Argentínába vagy Ausztráliába, de mindenütt visszautasították a kérelmünket. Később azt hittem, hogy megszilárdult a helyzet, ilyesmitől nem kell tartani, ezért úgy határoztam, hogy itt maradunk Németországban. Miért gondolja, hogy épp most kellenék nekik?

– Az utóbbi időben öt törzstisztet is elvittek innen, és Magyarországon bíróság elé állították őket.

– Úristen! Kiket? Mi történt velük?

– Béldi őrnagyra meg Fazekas alezredesre azt mondták, hogy háborús bűnösök, és felakasztották őket. Kerekes alezredes, Marcali ezredes és Ménesi őrnagy pedig tizenöt év börtönbüntetést kapott fejenként.

– Sajnálom őket. Viszont talán én vagyok az egyetlen magyar vezérkari tiszt, aki több mint két évet szolgált ugyan a fronton, de végig az arcvonal mögött. Egyetlen orosz ka-

tonát vagy partizánt nem láttam, a helybeli civilekkel nem álltam szóba. Következésképpen egyszer sem sütöttem el a pisztolyomat. Hogyan lennék én háborús bűnös?

– Elárulná, mi volt a feladata? – kérdezte Arthur.

– A felderítők adatait elemeztem, továbbá a légi felvételek, a hadinaplók, valamint a hadifoglyok által közölt információk alapján kikövetkeztettem, hogy az oroszok honnan, mikor és milyen erővel fognak támadni, majd kidolgoztam a szükséges ellenlépéseket.

– Itt van a kutya elásva! Azóta csak néhány év telt el, Iván pedig feltehetően nem változtatna a harcmodorán. Ön viszont pontosan tudja, hogyan harcolt a Vörös Hadsereg. Tehát rendkívül hasznos tanácsadója lenne az amerikaiaknak, ha ismét kitörne a háború – magyarázta Arthur. – Ennek akarja elejét venni a KGB.

– Van egy kétszövű sörétes vadászpuskám. Természetesen megvan hozzá az engedélyem. Majd megvédem magamat.

– Kézi fegyvere nincs? – kérdezte Arthur. – Tiszti becsületszavamra mondom, nem árulom el senkinek.

– Még őrzöm a 45-ös pisztolyomat, de már csak két golyóm van hozzá – válaszolta Inotay.

Arthur elővette a zubbonya alól a sajátját, kipattantotta a tárat, kivette mind a tizennégy golyót, odaadta őket az ezredesnek, majd így folytatta:

– Nagyon kérem, ha bármi gyanúsát észlelnek, telefonáljanak nekünk. Itt a számunk. Viszont valószínűleg lehallgatják a beszélgetésünket. Ezért egyezzünk meg abban, hogy amennyiben meghallja Nash őrmestertől vagy tőlem azt a szót, hogy *alkalmatlan*, akkor ez azt jelenti, hogy veszély fenyegeti, ne menjen sehova, várjon, amíg ideérünk.

– Értem, és köszönöm a segítségüket – mondta Inotay búcsúzóul.

– Most már mehetünk sült kolbászt enni – szólta Arthur, amikor Nash elindította a kocsit.

– Már olyan éhes vagyok, mint a farkas.

– Én is.

A vendéglőből átmentek a sörgyárba.

– Ha felhívunk benneteket, és azt kérjük, hogy *vegyetek öt liter almabort*, akkor azonnal küldjétek Inotayékhoz négy fegyverest és vegyétek körül a házat. Lélek az ajtón se be, se ki! – mondta Arthur az őrszobán.

– Értettem, százados úr – felelte az őrpáncsnok lelkesen, mint aki alig várja, hogy végre körülöttük is történjen valami izgalmas.

Pfarrkirchen felé menet Arthur így szólt:

– Fogadni mernék, hogy Veress alezredes úrra keresztet vethetünk. Viszont örült szerencsénk van, hogy a nő nem az utcán találkozott vele, mert így van róla személyleírásunk, és tudjuk, milyen módszerrel csalja törbe az áldozatait.

Már késő délután volt, mire visszaértek, de Kézdy még ott volt az irodában, mert tudni akarta, mire jutottak.

– Egyetérték a javaslatoddal – mondta Arthurnak. – Az lesz a legjobb, ha holnap hajnalban elviszed Nash-t Münchenbe, és felteszed a bonni vonatra. Nem bánom, utána találkozhat a barátnőddel. Nash holnapután a reggeli vonattal jöjjön vissza Münchenbe! Várd a pályaudvaron, egyenesen vidd a főparancsnokságra, és mindjárt írja meg a „B” szintű jelentését! Rögtön megfogalmazom a levelet az argentin nagykövetnek. Ha Inotay közben telefonálna, és téged keresne, majd intézkedem.

Már éppen indulni akartak, amikor megszólalt a telefon, és Veressné sírva közölte, hogy a férje az esti vonattal sem érkezett haza. Arthur megköszönte a hívást, majd mondott néhány megnyugtató szót, bár tudta, hogy Veress alezredes áldozatává vált a saját hiszékenysége.

– Ennek fele sem tréfa – jegyezte meg Kézdy.

Arthur az izgalmak ellenére boldogan tért nyugovóra. Másnap reggel feltette Nash-t a vonatra, majd felhívta Micit, megbeszélték, hogy hánykor találkoznak a Bajor Király szállóban, aztán elment a hadsereg üzletébe, és összevása-

rolt mindenfélét, amiről úgy gondolta, hogy Mici majd örülni fog. A következő napon délben kiment a pályaudvarra, és várta a Bonnból érkező vonatot.

– Sikerült megtudnod valamit? – kérdezte Nash-től, amikor beültek az autóba, és elindultak a főparancsnokságra.

– A nagykövet szerint valóban van egy Rosita Campelos nevű munkatársuk. A kocsija pontosan olyan, mint amilyenbe Veress alezredes beszállt. Viszont kiderült, hogy ez a Rosita Campelos egyáltalán nem úgy néz ki, ahogy Veressék elmesélték. A rajzhoz sem hasonlít, állítólag nem tud autót vezetni, és ezért tart egy német sofőrt. A hölgy ideadta a diplomata útlevelének a számát, hogy ezzel is segítse a nyomozást. A nagykövet egészen megdöbben, amikor meghallotta, hogy a KGB belekeverte őket az emberrablásba. Felírtam az összes szükséges telefonszámot, és abban egyeztünk meg, hogy *Juan* lesz a jelszó. Ebből tudni fogják, hogy mi hívjuk őket. A nagykövet megígérte, hogy mindenben a rendelkezésünkre áll.

– Ügyesen dolgoztál. Most pedig írd meg a jelentésedet! Aztán még ma délután visszamegyünk Pfarrkirchenbe.

Másnap délután négy óra körül Inotay ezredes Arthurt kereste telefonon.

– Itt Lavigne százados, tessék parancsolni.

– Az előbb felhívott az argentin követségről Rosita Campelos, és azt mondta, hogy a bevándorlási kérelmünkkel kapcsolatban valamit személyesen kell tisztáznom Bonnbán. Felajánlotta, hogy ma este vagy legkésőbb holnap kora reggel értem jön, és elvisz a kocsijával, mert éppen erre felé van dolga.

– Nagyszerű, de ha nem *alkalmas*, telefonáljon, miután visszajött, hogy megbeszélhessük a továbbiakat! – mondta Arthur.

– Értettem.

Arthur gyorsan átment Kézdyhez, jelentette, hogy mit mondott Inotay, majd így folytatta:

– Mindjárt szólok Nash-nek, és azonnal indulunk Tannba.

– De előtte derítsétek ki, hogy az igazi Rosita Camelos meg az autója ott van-e Bonnban, mert ha valamelyik argentin diplomata összejátszik a KGB-vel, akkor meg van kötve a kezetek! Ha viszont sikerül elkapnotok az ügynököt, akkor vigyétek azonnal a sörgyár őrszobájára! Én majd ott várok rátok.

Minden eshetőségre számítva Arthur az épület elé rendelt négy közlegényt, két rádiós dzsipet meg két géppisztolyt, aztán beszólt Nash-nek:

– Gyorsan csomagolj össze mindent! Most telefonált Inotay. Én azonnal elindulok az egyik dzsippel meg két emberrel. Te a bankból hívd fel az argentin nagykövetet, és kérdezd meg, hogy hol van a sötétkék kocsí meg a tulajdonosnője. Azért ne innen telefonálj, mert a vonalainkat lehallgatják! Aztán a másik dzsippel gyertek ti is Tannba! A rádión keresztül üzend meg, hogy mi a helyzet! A nő neve helyett mondd azt, hogy *Mónika*, a kocsí helyett pedig azt, hogy *Greta*! Ha a KGB lehallgat bennünket, remélhetőleg elhiszik, hogy csupán az esti programunkról tárgyalunk egymással. A vendégfogadónál találkozunk.

Arthurék útközben meghallották Nash hangját a rádió hangszórójából:

– Treff bubi hívja kör királyt. Vétel.

– Itt kör király. Vétel – válaszolta Arthur.

– *Mónika* és *Greta* otthon vannak. Estére várnak bennünket. Vétel.

– Pompás. Szép esténk lesz. Majd viszünk két üveg whiskyt. Talán elég lesz. Vége.

Mihelyt megérkezett Arthur Tannba, a dzsipet leállította a fogadó előtt, és az egyik közlegény gondjaira bízta. Aztán fogta a géppisztolyt, és a kertek alatt Inotayékhoz sietett a másik katonával. A kopogásra az ezredes óvatosan kinyitotta a műhely ajtaját, és beengedte őket.

– Rosita Campelos újra telefonált – újságolta az ezredes, – és azt mondta, hogy csak holnap jön értem. Arra kért, hogy reggel hétkor találkozzunk a vendégfogadó előtt. A diplomata rendszámú sötétkék Wandererjében fog várni.

– Közben kiderítettük, hogy az illető egészen biztosan a KGB ügynöke. A biztonság kedvéért tehát itthagynom az emberemet, hogy vigyázzon a házra. Ön holnap reggel háromnegyed hétre legyen a vendégfogadónál! Hozzon magával egy kis bőröndöt, mintha el akarna utazni Bonnba! De amikor odaér a sötétkék autó, és a nő megkéri, hogy szálljon be, akkor tegye le maga mellé a koffert! Erre a jelre a társammal odarohanok, és letartóztatjuk az ügynököt. Ön pedig nyugodtan menjen haza! – magyarázta Arthur, majd elkészönt, és visszalopakodott a vendégfogadóhoz.

Mire odaért, Nashék már az épület előtt várakoztak.

– Holnapig nyugtunk lesz. Kiveszünk két szobát, vacsorára eszünk a finom sült kolbászból, aztán lefekszünk aludni. Reggel viszont hat órakor felkelünk, és a bejárati ajtó mögül lessük Inotayt – mondta Arthur.

Az ezredes háromnegyed hétkor megérkezett. Nem sokára odakanyarodott a vendégfogadó elé a kék Wanderer. A rajzról jól ismert nő leállította a kocsit, majd leengedte az ablakot, és kiszólt Inotaynak. Az ezredes odahajolt, és közben letette a földre a koffert. Ekkor Arthur meg Nash kiszaladt, gyorsan beültek az autóba, majd a pisztolyukat rászegezték a KGB-ügynökre.

– Állítsa le a motort, de a kezét tartsa a kormányon! – parancsolta Arthur, miközben behúzta a keziféket.

– Mit jelentsen ez? Nem látták a rendszámtáblát? Argentín diplomata vagyok.

– Ne beszéljen mellé! Nagyon jól tudjuk, hogy maga nem Rosita Campelos – mondta Arthur, majd odaszólt Nash-nek: – Most rajtad a sor!

Nash, aki eddig a nő mögött ült, kiszállt, és előrelépett.

– Szálljon ki! – mondta.

A nő szó nélkül engedelmeskedett. Hagyta, hogy Nash hátrategye mindkét kezét, rákattintsa a bilincset, és beültesse a hátsó ülésre. Nash megkerülte az autót, és beült melléje, Arthur pedig átült a kormánykerék mögé, és elindította az autót. A sörgyár őrszobáján Kézdy már várta őket. Attól félve, hogy a KGB-ügynököknél szintén van ciántabletta, a tábori csendőrök először megmotozták a nőt, aztán elvették tőle az ékszereit, majd levetköztették, végül megparancsolták, hogy vegye fel az odakészített nadrágot megpulóvert. Utána odakötözték egy székhöz, és ezzel elkezdődött a kihallgatás.

– Eddig hat törzstisztet juttatott a KGB kezére – mondta Kézdy. – Ha elárulja, hogy hol várákoznak a társai, megkegyelmezek.

A nő nem válaszolt.

– Ne higgye, hogy az embereim most véresre verik, vagy egymás után megerőszakolják, mert közben egérutat nyernének a cinkosai. Ha nem mondja meg azonnal, hol akartak találkozni, kivisszük az erdő szélére, beleeresztek egy-egy golyót a térdébe, aztán hasba lövöm, meglököm, és betemetjük. A gödröt már kiástuk.

– Ennél fontosabb információkat is elárulnék, ha valamilyen biztosítékot kapnék, hogy nem tör az életemre – mondta a nő.

– Látom, húzni akarja az időt, azért kertel – válaszolta Kézdy, majd odaszólt a csendőröknek: – Vigyétek!

Ketten pillanatok alatt leszedték a kötelet, és elindultak a megbilincselte nővel. Ő azonban megvetette a lábát az ajtóban, a fejét visszafordította, és így szólt:

– Ne bántsanak! Megmutatom, hol várnak.

– De ha becsap bennünket, visszahozzuk, és azt tesszük, amit az előbb mondtam – felelte Kézdy.

Az épület előtt két közlegény odabilincselte a nőt az egyik dzsip hátsó üléséhez, majd Kézdyvel együtt beszálltak a kocsiba. Arthurék a másik dzsippel követték őket. A

tábori csendőrök is kocsiba ültek, majd a menet elindult a megadott irányba.

– Látják ott azt a kis hidat? – kérdezte a nő, amikor elkezdett lejteni az országút. – A patak innenső oldalán, a földút elején, a fák között vár a három társam. A barna furgonjuk oldalára az van írva, hogy *Wexler Salami*.

Kézdy leállította a kocsit, majd intett Arthuréknak, hogy ők is álljanak meg.

– Hol vannak és hányan? – kérdezte Arthur, miután előrement.

– Hárman vannak. Ott lenn, az erdő szélén a furgonban. Mi itt maradunk, ti meg intézzétek el őket! – válaszolta Kézdy.

Arthur parancsára három tábori csendőr azonnal elindult gyalog az erdőben, hogy hátulról közelítsék meg a furgont. Öt-hat perccel később Arthurék leereszkedtek a dzsippel a patakhoz, aztán hirtelen a furgon elé vágtak, és keresztben megálltak a lökhárítótól néhány centiméterre, majd kiugrottak a dzsipből. Arthur villámgyorsan kinyitotta a furgon bal oldali ajtaját, és a sofőrre szegezte a géppisztolyát. Eközben Nash a másik oldalon ülő férfit akarta sakkban tartani a pisztolyával, de a csomagtérben tartózkodó harmadik ügynök váratlanul rálőtt Arthurra. Nash habozás nélkül tüzelt, mire a férfi holtan bukott előre.

– Eltalált? – kérdezte Nash.

– Nem hiszem – válaszolta Arthur.

A tábori csendőrök megbilincseltek a két élve maradt KGB-ügynököt, Arthurék pedig felmentek a többiekhez, hogy elmondják, mi történt.

– A két dzsippel menjetek le a patakhoz! – parancsolta Kézdy az ott várakozó tábori csendőröknek, – aztán a két foglyot bilincseljétek a hátsó ülésekhez, és külön-külön szállítva őket induljatok el! A furgont a holttesttel együtt szintén vigyétek Pfarrkirchenbe! Mi majd követünk benneteket.

Arthur, Nash meg a közlegény előbb visszament a tanni vendégfogadóhoz. Ott Arthur és Nash átült a sötétkép személyautóba, és ők ketten azzal mentek tovább Pfarrkirchenbe.

– Köszönöm, hogy megmentetted az életemet – mondta Arthur útközben.

– Biztos vagyok benne, hogy hasonló helyzetben te is ugyanezt tetted volna – válaszolta Nash.

Mihelyt megérkeztek, azonnal jelentkeztek Kézdynél.

– Jó munkát végeztetek. Meg vagyok veletem elégedve – mondta az ezredes. – A furgont átvizsgáltuk, és minden kétséget kizáróan megállapítottuk, hogy ezzel követték el az összes emberrablást. Curzon tábornok úr emberei még ma elviszik a foglyokat Münchenbe. Most pedig üljetek le, és írjátok meg a „B” szintű jelentéseket az eseményekről!

– Nem szívesen ismerem be, hogy megöltem egy civilt – szölt Nash. – A végén még beperelnek gyilkosságért.

– Miért vagy úgy oda? Legalább négyen látták, hogy lelőtted, mint egy kutyát – válaszolta Kézdy. – Gondolj inkább arra, hogy ha nem lövöd le, Lavigne százados, te meg a közlegény most alulról szagoljátok az ibolyát, a három KGB-ügynök pedig eliszkol.

Nash nekigyürkőzött, és ő is megírta a jelentését.

Nemsokára megérkeztek a tábori csendőrök Münchenből. A három foglyot rögtön bezárták a rabszállítóba, gondosan eltették a jelentéseket, átnyújtották az átvételi elismervényeket, és elindultak.

– Remélem, hogy a többi magyar törzstiszt életét már nem fenyegeti veszély – mondta Kézdy Arthurnak meg Nash-nek.

– A Tatjana fedőnevet használó KGB-ügynök pontosan úgy viselkedett, mint a bankrablók – jegyezte meg Arthur. – Mindvégig ugyanazt a trükköt használta. Hatszor bejött neki, de hetedszer már nem.

– Addig jár a korszó a kútra, amíg el nem törik – jegyezte meg Kézdy. – Ha nem megy be kávézni Veressék-hez, sokkal nehezebb lett volna leleplezni.

– Valóban súlyos hibát követett el – szólt közbe Nash.

– Ez volt a szerencsénk. Ha nem botlik meg egy szalmaszálban, Inotaynak is vége – állapította meg Arthur.

– Ennek öröme elmegyünk Eggenfeldenbe ebédelni. Az ottani vendéglőben is jól főznek – mondta Kézdy.

A három férfi beült az egyik dzsipbe, és elindultak a szomszéd városba. A nyílt országúton Kézdy egyszer csak leállította a kocsit, majd Nash-hez fordult.

– Eddig nem árulhattam el – mondta, – hogy Lavigne százados jobban beszél magyarul, mint te.

– Sejtettem, de nem mertem rákérdezni – válaszolta Nash magyarul.

– A megbízatása miatt azonban ezt továbbra is titokban kell tartani – folytatta Kézdy. – Egyébként pedig itt vannak a hadnagyi rangjelzéseid. Mindjárt tűzd fel őket! Mostantól kezdve te is tiszt vagy. Gratulálok. Megérdemelted az előléptetést.

– Köszönöm, ezredes úr – szólt Nash boldogságtól tündöklő arccal.

– Én is gratulálok – mondta Arthur, és közben eszébe jutott, hogy mennyire örült, amikor ő lett tiszt.

– Most pedig térjünk a tárgyra! Ha megérkeznek a magyar vasutakról készített légi felvételek, el fogtok menni Münchenbe, és ott közösen fogjátok kidolgozni a magyar ellenállók feladatait.

– Értettük.

– Roger télen nem az Egyesült Államokban töltött két hónapot, hanem otthon. Ezért nem akarom, hogy megint ő utazzon Magyarországra – közölte Kézdy Nash-hez fordulva. – Diplomáciai futárként te fogsz majd menni, ha szükséges.

– Értettem.

– Roger lesz a parancsnok, de a munka részleteit neked is meg kell tanulnod, hogy helyettesíteni tudd, ha vele történik valami.

– Értettem.

– Akkor induljunk, mert biztosan ti is éhesek vagytok már – mondta Kézdy.

– Kérdezhetek valamit, ezredes úr? – szólt Arthur.

– Hogyne.

– Ha Tatjana nem árulja el a társait, ön tényleg kivégzi?

– Nem valószínű, bár megérdemelte volna, mert a KGB lelkén szárad sok bajtársam halála. Veress Pisti például évfolyamtársam volt a Ludovikán, és otthon később is összejártunk. Egészen mostanáig azt hittem róla, hogy óvatos ember, hiszen nem ment vissza Magyarországra, mert félt, hogy lecsukják. 1944-ben őt is megpróbáltam be-szervezni az ellenállási mozgalomba, de nem állt kötélnek. Igazat adott nekünk abban, hogy Magyarország ne váljon csataterrré, de ő nem akart politizálni. Viszont a jelek szerint annyira szeretett volna bevándorolni Argentínába, hogy ő is bedőlt ennek a ringyónak.

– A legjobb barátom édesapját kivégezték 1944 novemberében, mert szervezkedett a németek meg a nyilasok ellen – jegyezte meg Arthur.

– Hallottam ilyen esetekről. Nekem szerencsém volt, bár a légierők ellenálló csoportjának egészen addig én voltam a vezetője, amíg a nyilasok nem tartóztattak le bennünket. A sopronkőhidai börtönből az egész társaságot deportálták. 1945 májusában már majdnem behajtottak minket itt a közelben az egyik koncentrációs táborba, amikor a magyar hadsereg repülőketonái mindnyájunkat kiszabadítottak.

– És hogyan lett az amerikai hadsereg tisztje?

– Az amerikaiak azonnal felajánlották, hogy bevándorolhatunk az Egyesült Államokba, sőt engem meg két társamat pilótaként rögtön elhelyeztek volna a PanAmerican légitársaságnál. De az életkorom miatt én inkább azt kér-

tem, hogy vegyenek be a hadseregükbe. Szó nélkül megtették.

– És mi lett a többiekkel?

– Szegények naivul azt hajtogatták, hogy a hazának szüksége van rájuk. Már 1945 nyarán hazaindultak, pedig igyekeztem őket lebeszélni a tervükről. Kettőt rögtön az orosz zónában felakasztottak, mert rájuk fogták, hogy háborús bűnösök. A többieket Budapesten előléptették és kitüntették, de ahogy változott a politikai helyzet, elbántak velük. Az egyiket Szibériába száműzték, kettőt pedig bebörtönöztek. Ketten egyelőre szabadlábon vannak, de már egyikük sem katona. Az egyik motorszerelőként dolgozik, a másik címfestő lett. Így hálálta meg a nemzet az önzetlenségüket.

– Miért félnek tőlük a kommunisták? – kérdezte Nash.

– Machiavelli A fejedelem című könyvében ötszáz évvel ezelőtt azt tanácsolta az újdonsült uralkodónak, hogy először azoktól a hazafiaktól szabaduljon meg, akik trónra segítették, mert félő, hogy akik megbuktatták a régi királyt, azok az új uralkodóval is megteszik ugyanazt. Sztálin mesternek állandóan a keze ügyében lehet az említett könyv, mert pontosan eszerint cselekszik – magyarázta Kézdy.

– Rákosi elvtárs is biztosan kapott egy példányt – jegyezte meg Arthur.

– Valószínűleg.

10. FEJEZET

Néhány nap múlva Kézdy berendelte a szobájába Arthurt meg Nash-t. Hellyel kínálta őket, majd így szólt:

– Ma kaptuk a hírt, miszerint Veress alezredes urat bíróság elé állították Magyarországon. Állítólag gyorsított eljárással fogják tárgyalni az ügyét. Remélem, nem ítélik halálra, bár őt is valamilyen háborús bűnnel vádolják. A régi barátságunkra való tekintettel holnap én fogom elmondani a családjának, amit tudok. Majd adjátok ide a lánya vázlatkönyvét! Személyesen akarom megköszönni, hiszen enélkül sokkal nehezebb dolgunk lett volna.

– Talán enyhíti a bánatukat, ha hallják, hogy a segítségükkel fogtuk el a KGB ügynököket – jegyezte meg Arthur.

– Bízunk benne! – mondta Nash.

Április közepére valóban megérkeztek a légi felvételek. A két fiatal tiszt összecsomagolt, és elindult Münchenbe. Jóllehet sejtették, hogy a feladat szigorúan titkos és bizalmas, abban reménykedtek, hogy az éjszakákat a barátnőjükkel tölthetik. Ugyancsak meglepődtek, amikor a főparancsnokságon azzal fogadta őket Bronson, hogy még az utcára sem mehetnek ki, amíg nem készülnek el a haditervvel.

– Roger, te már ismered a városszéli villát. Tudod, milyen kényelmesek ott a körülmények. Tapasztalhattad, hogy a tiszt étekezésében remekül főznek. Tehát nem lehet okotok panaszra. Ne vesztegessük azonban az időt, inkább induljunk el! – mondta az őrnagy.

Az épületben Arthurt ugyanott szállásolták el, ahol korábban, Nash hálósobája viszont a folyosó szemközti oldaláról nyílt. Mihelyt letették a bőröndjüket, Bronson levitte őket az alagsorba, majd benyitott egy ablaktalan, bár jól megvilágított és a szellőzőnyíláson keresztül levegőztetett helyiségbe.

– Mostantól kezdve itt fogtok dolgozni. Amint látjátok, mindent ide készítettünk, amire szükségetek lehet: különféle rajzszerkeket, térképeket, sőt üvegasztalt is a másoláshoz és sztereoszkópot a légi felvételek kiértékeléséhez.

– Tiszta szerencse, hogy a hírszerző tanfolyamon megtanultuk, hogyan kell őket használni – jegyezte meg Arthur.

– Tudom, mire tanítottak benneteket. De térjünk a tárgyra! – folytatta Bronson. – Bár a magyar ellenállók csoportjának az akciójára csak akkor lenne szükség, ha az oroszok megtámadnának bennünket, minden eshetőségre számítva részletesen elő kell készítenetek a szabotázszt. Vagyis ki kell dolgoznotok, hogy a csoport egyes tagjai mikor, hol és mit robbantsanak fel. Csak akkor okozhatunk a szovjet hadsereg utánpótlásában számottevő fennakadást, ha egyszerre vágunk el bizonyos vasútvonalakat.

– Szerencsére nemcsak azt tanultuk meg a tanfolyamon, hogy mennyi robbanóanyagra van szükség ahhoz, hogy eltörjön a sín, hanem azt is, hogy a sínek helyett a váltókat kell felrobbantani, ha azt akarjuk, hogy hosszabb időre leálljon a forgalom – szólt közbe Arthur.

– Jól mondd. Viszont nektek kell majd kiszámítani, hogy egy-egy váltónál összesen hány ember tudja néhány perc alatt elhelyezni a plasztikot – jelentette ki Bronson.

– A helyi terepviszonyok alapján fogjuk megállapítani, hogy melyik váltóhoz kell több személy, és melyikhez elég egy – jegyezte meg Nash.

– Összesen öt, legfeljebb hat percet fognak kapni arra, hogy megközelítsék a célpontot, elhelyezzék a plasztikot és visszavonuljanak, mert a váltóknak a következő percben már fel kell robbanniuk – mondta Arthur.

– Jó elgondolás – jegyezte meg Bronson. – Egyébként nehogy azt higgyétek, hogy erre a veszélyes feladatra ingyen vállalkoznak az ellenállók. Megfizetjük őket.

– Valóban? És mennyit kapnak? – kérdezte Nash.

– Pontos összeget nem mondhatok. Csak annyit árulhatok el, hogy sokkal többet, mint amennyit általában ke-

resnek manapság az emberek Magyarországon – válaszolta Bronson.

– Nem lesz ebből baj? Ha feltűnik a környezetükben élőknek, hogy két kézzel szórják a pénzt, előbb vagy utóbb feljeleníti őket valaki, és akkor nekünk befellegzett – jegyezte meg Nash.

– Annyi eszük csak van, hogy nem élnek majd nagy lábon! – válaszolta Bronson.

– Ebben nem vagyok olyan biztos. Sokan szeretik rázni a rongyot – vetette közbe Arthur.

– Bízunk benne, hogy nem lesz igazatok! Most azonban az a legfontosabb, hogy tisztában legyetek a stratégia menetrendjével – folytatta Bronson. – Tizenkét órával az után, hogy az oroszok megtámadnak bennünket, azaz D+12 órakor az amerikai légierő taktikai egységei elkezdik bombázni a magyar vasúti hidakat. Valószínűleg csak néhány hidat sikerül romba dönteniük, a többit csupán meg rongálják. Emberi számítás szerint ezeket gyorsan helyreállítják a magyarok, tehát másfél nap múlva, vagyis D+48 órakor újra megindul a vasúti forgalom. Ezért először a budai oldalon lévő váltókat kell felrobbantani, méghozzá az orosz támadás pillanatától számított két és fél nappal később, egész pontosan D+56 órakor.

– Miért csak akkor? – kérdezte Arthur.

– Ha a szerelvények összetorlódnak a pesti rendező pályaudvarokon, a légierő kényelmesen megbombázhhatja a vonatokat. Ha viszont öt óra alatt helyreállítják a váltókat, akkor a forgalom D+61 órakor ismét megindul. Emiatt három nappal az orosz támadás után, egész pontosan D+70 órakor kell felrobbantani a székesfehérvári meg a pesti oldalon lévő váltókat, utána pedig, egész pontosan D+78 órakor a miskolci, a nyíregyházi és a debreceni váltókat. Mint-hogy a támadástól számított három és fél napon, azaz D+84 órán belül vagy fegyverszünetet kötünk, vagy bevetjük az atomfegyvereket, utána már nem kell a váltókkal törődni – magyarázta Bronson.

– Világos – szólta Nash.

– Hogyan fogják megkapni az ellenállók a helyszínrajzokat, az utasításokat és a felszerelések listáját? – kérdezte Arthur.

– Erről még korai beszélni. Egyelőre állítsátok össze az átfogó tervet, valamint határozzátok meg az egyes csoportok feladatát! Ha elkészültetek, írjatok illetve rajzoljatok le mindent ezekre a kis kartonlapokra! – magyarázta Bronson, miközben elővette a postai levelezőlap nagyságú papírokat. – Most menjünk ebédelni, utána pedig lássátok munkához!

Arthur a Magyarországról küldött jelentései alapján részletesen beszámolt Nash-nek a látottakról. Ezt követően kézbe vették a légi felvételeket, és egyenként tanulmányozták őket, miközben hol az egyik, hol a másik jegyzetelt. Ezek után összeírták, hogy az egyes váltóknál milyen módszerek jöhetnek számításba, majd rangsorolták a lehetséges megoldásokat. Aztán kiválasztották a legjobbat, és ábrákkal illusztrálva lépésről lépésre leírtak mindent. Végül apró, de jól olvasható betűkkel meg számokkal mindent átmásoltak a kis kartonlapokra. Bronson néha velük ebédelt, de egyetlen egyszer sem ellenőrizte a munkájukat. Amikor viszont jelentették, hogy elkészültek, lement velük az alagsorba, figyelmesen végighallgatta a beszámolójukat. Közben szorgosan jegyzetelt, majd feltett egy sor kérdést. Arthur meg Nash tényekkel alátámasztva megválaszolta valamennyit.

– Pontosan ezt vártam tőletek – mondta végezetül. – Bár sok szempontból az volna a legjobb, ha nem kerülne sor a tervetek megvalósítására, amennyiben mégis úgy alakul a helyzet, hogy újra kirobban a háború Európában, remélhetőleg sikerül az oroszokat feltartóztatnunk.

– Bízunk benne! – jegyezte meg Nash.

– Most már csak azt szeretnénk tudni, hogy miként jutnak el a terveink az ellenállókhoz – szólta Arthur.

– Három példányban megszereztük a Szovjetunió Kommunista (Bolsevik) Pártjának története című vastag könyvet – kezdte Bronson. – Minthogy minden fejezete új oldalon, ráadásul mindig a könyv jobb oldalán kezdődik, az előző fejezetek utolsó sora után elég sokszor egy fél oldal, néha egy egész oldal üresen maradt. Az egyik térképészünk két kötetbe közönséges tintával, a harmadikba pedig láthatatlan tintával gondosan átmásol majd mindent a kis kartonlapjaitokról az üres oldalakra. Utána persze a könyveket mindaddig a páncélszekrényben fogjuk tartani, amíg nem lesz rájuk szükség. Az egyik kötet a tettek lesz, a másik Curzon tábornok úré, a harmadik pedig a magyarországi parancsnoké. Ő majd ecetes ruhával letörli a megfelelő oldalakat, hogy a szöveg körülbelül egy órára láthatóvá váljon. A műveletet kétszer megismételheti, de harmadszorra már nem biztos, hogy sikerül. Arról, hogy mi melyik oldalra került, majd kaptok egy listát.

– Értjük.

– Ezzel a ti munkátok egyelőre végetért – folytatta Bronson. – A jövődő ellenállók beszervezése, a parancsnok meg a csoportvezetők személyének a kiválasztása másokra tartozik. Majd ha ismét szükség lesz rátok, Kézdy ezredes úrtól megkapjátok a további utasításokat. Mielőtt azonban visszamentek Pfarrkirchenbe, két napig Münchenben maradhattok. A Bajor Király szállóban már foglaltam nektek szobát. Most elviszlek benneteket a hadsereg üzletébe, mert gondolom, be akartok vásárolni.

– Köszönjük szépen – mondta Nash, – de én a barátnőmnél fogok aludni.

– Nekem mindegy – válaszolta Bronson.

A szállodából Arthur rögtön telefonált Micinek, de senki sem vette fel a kagylót. Estefelé azonban sikerült vele beszélnie.

– De örülök, hogy megint Münchenben vagy! Akarod, hogy egy óra múlva ott legyek a szállodában? – kérdezte Mici.

– Mi az, hogy! Már alig várom, hogy ismét találkozunk!

– Meddig maradsz?

– Képzeld, csak hétfő reggelre kell visszamennem! – mondta Arthur.

– Ezek szerint majdnem három napig együtt lehetünk?

– Ha nincs más dolgod, akkor igen.

– Lenne, de majd elintézem, ha elutaztál – szólt Mici.

– Még csak azt mondd meg, hogy hol akarsz vacsorázni? Menjünk el valahova, vagy megint rendeljek szendvicseket?

– Maradjunk a szállodai szobában, ott nyugodtabban beszélgethetünk!

– Igazad van.

Mihelyt megérkezett Mici, ledobálták magukról a ruhájukat, befeküdtek az ágyba, és minden átmenet nélkül elkezdtek szeretkezni. Amikor magukhoz tértek, megették a szendvicseket, majd ott folytatták, ahol abbahagyták. Másnap reggel Mici még aludt, amikor Arthur felébredt. „Jó volna megkérni, hogy meséljen saját magáról, hiszen csak annyit tudok róla, hogy magyar. Jól beszél németül, de érezni a kiejtésén, hogy nem itt nőtt fel. Vajon mikor jött el Magyarországról? És egyedül vagy a szüleivel? Ahogy elnézem, húsz-huszonöt éves lehet ő is, vagyis nagyjából velem egyidős. Dolgozik vajon? És ha igen, akkor hol?” Ilyen és ehhez hasonló gondolatok jutottak az eszébe, amikor Mici megmozdult, majd kinyitotta a szemét, Arthur felé fordult, és ezt mondta magyarul:

– Hoffernétől tudom: te az első pillanattól tisztában voltál velem, hogy én magyar vagyok. Miért nem említetted, hogy te is az vagy?

– Miből gondolod, hogy az vagyok? – kérdezte Arthur németül, de azonnal rájött, hogy rosszul tette, mert ezzel elárulta, hogy megértette, mit mondott Mici.

– Hamarabb elaludtál, mint én, és hallottam, hogy azt mondogatod: a vasúti menetrend, hol a vasúti menetrend.

Az pedig köztudott tény, hogy az emberek álmukban az anyanyelvükön beszélnek.

– Tényleg tudtam, hogy magyar vagy, viszont a beosztásom miatt nem árulhattam el, hogy én is az vagyok.

– Értem, akkor nem is firtatom tovább.

– Én azonban örülnék, ha mesélnél magadról. Még a vezetéknévedet sem tudom.

– Kemenes Margitnak hívnak. De ha már itt tartunk, szeretném megmagyarázni, miért kerültem kapcsolatba Hofferrel. Nem szégyellem, amit tettem. De örülnék, ha megértenéd, hogy nem volt más választásom.

Arhur szájon csókolta Micit, majd így szólt:

– Nyilván megvolt rá az okod, hiszen télen már említetted, hogy nem állsz jól anyagilag. Egyébként mióta élsz Németországban?

– Az anyám meg én nyolc éve jöttünk el otthonról.

– Miért? Az apáddal mi történt?

– 1944. május végén bombatalálat érte a házunkat, és meghalt a romok alatt. Az anyám csak azért maradt életben, mert éppen átment a szomszédokhoz, én meg akkor délelőtt még iskolában voltam. Egyébként elég nagy volt a különbség a szüleim között. Az apámat, aki a Nemzeti Banknál dolgozott, 1943-ban nyugdíjazták. Amikor az amerikaiak elkezdtek bombázni, azt akartam, hogy menjenek le a révfülöpi nyaralónkba, én meg átköltözöm a nagynénémhez Budára, és majd onnan járok iskolába, de hallani sem akartak róla.

– Nagy kár.

– Mihelyt befejeződött a tanév, összecsomagoltunk, és az elsők között jöttünk el. Az anyám gyűlölte a kommunizmust, mert 1919-ben meghurcolták a családját. Miután pedig Horthy átvette a hatalmat, koronatanú lett az egyik népbiztos tárgyalásán. Emiatt attól félt, hogy ha a háború után ismét a kommunisták kerülnek hatalomra, bosszút állnak rajtunk.

– Most már sejtem, miért vannak anyagi nehézségeid.

– Kezdetben jó dolgunk volt, mert anyám a müncheni egyetemen végzett, és mint vegyészmérnök rögtön el tudott helyezkedni az egyik sörgyárban. Én befejeztem a középiskolát, utána pedig beiratkoztam az orvosi egyetemre. De anyám három éve hirtelen rosszul lett, és néhány hét múlva meghalt. A tandíjra valahogyan elő kellett teremtenem a pénzt, mert nem akartam abbahagyni az egyetemet. Gyerekkorom óta orvos akartam lenni, hogy segítsék a betegeken. Mindent megpróbáltam, de malteroslánynak nem voltam elég erős, a sörözőkben pedig nem tudtam három korsónál többet kivinni egyszerre, ezért néhány nap múlva kiűgtak. Az egyik barátnőm aztán bemutatott Hoffernénak.

– Megértelek – szólta Arthur.

– Most már könnyebb a helyzetem, mert decemberben megkaptam a diplomámat, március elsejétől pedig az egyik kórházban dolgozom.

– Csodállak – mondta Arthur, és magához szorította Micit.

Bár sajnálta Arthur, hogy saját magáról semmit sem közölhet, sőt még a valódi nevét sem árulhatja el, örült, hogy van közös témájuk. Felelevenítették a gyermekkori emlékeik színtereit. Meséltek egymásnak a Balatonról, a budai hegyekről, a Dunakanyarról, a Margitszigetről, a régi iskoláikról, a tanáraikról. Csak a Magyarországon töltött utolsó évnek, vagyis 1944-nek az eseményeit kerülték.

Vasárnap délután Mici megvárta, amíg Nash megérkezik, majd elbúcsúztak egymástól.

– Rokonszenves és csinos – jegyezte meg Nash, amikor elindultak a dzsippel.

– Csak tudnám, miért szerettem bele! – válaszolta Arthur.

– Nehéz az ilyet megfogalmazni.

Útközben Arthurnak egyfolytában az járt az eszében, hogy annak idején Kézdy megparancsolta: azonnal jelentse, ha valaki rájön valamire, amit nem lenne szabad tudnia. Ezért úgy határozott, hogy hazaviszi Nash-t, és még aznap

este beszél az ezredessel. Tudta, hogy melyik tanyán lakik, ezért egyenesen odament. Kézdy meglepődve fogadta, de barátságosan hellyel kínálta, majd így szólt:

– Izgatottnak látszol. Valami baj van?

– De még mekkora! A barátnőm rájött, hogy tudok magyarul.

– Hű, azt a kutya-fáját neki! Igyál egy kis töménytet, attól megnyugszol!

– Köszönöm, most valóban szükségem van rá.

Kézdy odament a bárszekrényhez, és kivett két poharat, és mindkettőbe töltött jó kétujjnyit a whiskys üvegből. Az egyiket odaadta Arthurnak, majd a másikkal a kezében visszaült a karosszékre, és megkérdezte:

– Elszóltad magad?

– Nem, de álomban magyarul beszéltem.

– Hát igen. Mici magyar, ha ébren volt, megértette, mit mondtál.

– Ezredes úr ismeri?

– Személyesen nem, de Hofferné hivatalból jelentette a főparancsnokságon, hogy az első alkalommal neked nem az volt fontos, hogy milyen színű a hölgyek haja vagy milyen a természetük, hanem az, hogy milyen nemzetiségűek. Később pedig jelentette, hogy ragaszkodtál Micihez. Mivel tudnom kell, hogy kivel barátkoznak az embereim, a Micivel kapcsolatos kémelhárítási jegyzőkönyvet is olvastam. Így azt is tudom, hogy december óta már nem dolgozik Hoffernénak.

– Most mit tegyek?

– Ha nem hagyod ott, valószínűleg nem árul el senkinek.

– Eszem ágában sincs szakítani vele. Inkább arra gondoltam, hogy most rögtön elveszem feleségül.

– Hogy kit választasz magadnak, ahhoz semmi közöm. Különb is azt mondják, hogy azokból a nőkből lesznek a legjobb feleségek, akiknek zűrös a múltja. Viszont amíg nálunk dolgozol, a főparancsnokság nem fogja engedélyez-

ni, hogy megnősülj, mert a beosztásod miatt nem fogom továbbítani a kérvényedet.

– És ha kilépek a hadseregből?

– Másnap megjelenik a KGB a lakásodon, és a feleségeddel együtt meg sem álltok Magyarorszáig. Ott kivernek belőletek mindent, amit tudtok, aztán mehetek Szibériába nászútra.

– Erre nem gondoltam.

– Várd ki, amíg letelik a két éved, aztán együtt utazhattok Afrikába! Orvosra ott is szükség van, Mici majd az ottani betegeket fogja gyógyítani.

– Köszönöm a tanácsát, ezredes úr.

– Most pedig menj haza, és aludd ki magadat!

A következő héten Kézdy, Arthur meg Nash ismét elment Tannba, hogy az erdei tisztáson nyugodtan beszélhesenek egymással.

– Jó hírem van – kezdte Kézdy. – Az egyik ügynökünk, Bradley ezredes az Egyesült Államokban beszervezett valakit, aki a kapcsolatai révén tudná támogatni az ellenállókat. Sáfár Miklós, mert így hívják, megígérte, hogy eljuttatja Magyarországra a felszerelést, és a pénzt is átadja az ellenállóknak.

– Hol és mikor találkozhatunk vele, hogy megbeszéljük a részleteket? – kérdezte Arthur.

– Nemrég érkezett vissza Európába, de hazafelé menet autóbalesetet szenvedett, és eltörte a lábát. Most az egyik salzburgi szanatóriumban gyógykezelgeti magát.

– Ezek szerint el kell mennünk Salzburgba – jegyezte meg Nash.

– Pontosan. Holnap a déli vonattal indultok. Bronson már foglalt nektek szobát a Mozart szállóban. Viszont vigyetek magatokkal civil ruhát, mert a szanatóriumba nem mehettek be egyenruhában!

– Értettük.

– Délután az irodában majd megkapjátok a hamis igazolványokat, a vonatjegyeket, a pontos menetrendet, vala-

mint a „C” szintű jelentést. Olvassátok el alaposan, és vésések az agyatokba a jelszavakat!

– Ki ez a Sáfár? Megbízható? – kérdezte Arthur.

– Főosztályvezető az amerikai Standard Oil magyarországi leányvállalatának a jogutódjánál. Régen MAORT-nak hívták a céget, azóta viszont, hogy államosították, MASZOLAJ-nak nevezik. Mivel ő szerzi be a pótalkatrészeket az amerikai gépekhez, rengeteget utazik.

– És hogyan csempészi be Magyarországra az ellenállóknak szánt felszereléseket?

– Amerikában az emberünk pontosan olyan ládába teszi be majd őket, amilyenekbe az olajvállalat alkatrészeit csomagolják. Ezeket a ládákat a magyar vámósok nem ellenőrzik, mert az oroszok is ilyenekben csempészik ki Amerikából az embargós cikkeket. Sáfár a nekünk szánt ládákat majd arra a telepre küldi, amelyiknek a vezetője a mi emberünk. Az ellenállók ott fogják átvenni.

– És hogyan kapják meg a pénzüket a partizánjaink? – kérdezte Arthur.

– Sáfár arra kért bennünket, hogy az Egyesült Államokból minden hónapban utaljunk át a MASZOLAJ számlájára egy bizonyos összeget. Megígérte, hogy majd átadja a parancsnoknak. Fogalmam sincs, hogyan fogja elkönyvelni, de ez már az ő dolga – válaszolta Kézdy.

– Nem fél, hogy lebukik? – kérdezte Nash.

– Biztosan tart tőle, de meggyőződése, hogy a hazát fel kell szabadítani a kommunista zsarnokság alól. Ezért játszik a tűzzel, és vállalja a kockázatot. Pedig kinn maradhatott volna Amerikában, és nyugodtan élhetne.

– Milyen nyelven beszéljünk vele: németül, angolul vagy magyarul? – kérdezte Arthur.

– Ha senki sincs a közeletekben, beszéljete magyarul! Különben németül.

– Tudja, hogy kik vagyunk? Vagy tegyünk úgy, mintha nem felsőbb utasításra szerveznénk a magyar ellenállást,

hanem meggyőződésből, mert utáljuk a kommunistákat és derék hazafiak vagyunk? – kérdezte Arthur.

– Mivel csak az álneveteket tudja, rátok bízom. Bár valóban könnyebb a bizalmába férközni, ha megjátsszátok a haza sorsáért aggódó férfiú szerepét.

– Rendben – felelte Arthur.

– Akkor induljunk Tannba sült kolbászt enni! – mondta Kézdy.

Másnap Detwiler elvitte Arthurt és Nash-t a müncheni pályaudvarra. Salzburgban elsétáltak a szállodáig, a szobájukban átöltöztek, majd taxival kimentek a város határában lévő szanatóriumba.

– Marmaduke Dresser vagyok a Zürich Biztosítótól. Sáfár Miklós úrhoz jöttünk – mondta Arthur a recepción.

Az alkalmazott belenézett az előjegyzési naplóba, majd így szólt:

– Sáfár úr a szobájában várja önöket. Második emelet 218, a lépcsőtől balra a harmadik ajtó. Tessék felmenni.

– Köszönjük.

Arthur meg Nash felsietett a lépcsőn, majd bekopogtak.

– Szabad – mondta valaki németül.

– *A Zürich Biztosítótól jöttünk. Sáfár urat keressük* – mondta Arthur pontosan úgy, ahogy a jelentésben le volt írva.

– *Én vagyok* – válaszolta a begipszelt lábú, hatvan év körüli férfi a fotelból.

– *Marmaduke Dresser vagyok Ementhalból* – folytatta Arthur.

– *Onnan, ahol a remek sajtot készítik?* – válaszolta Sáfár az előírásnak megfelelően.

– *Igen. Engedje meg, hogy bemutassam a kollégámat, Sepp Wolfot. Ő a schaffhauseni irodánkban dolgozik* – folytatta Arthur.

– *Ott meg pompás órákat gyártanak* – válaszolta Sáfár.

– *Valóban* – mondta Arthur.

– Örülök, hogy személyesen is megismerhetlek benneteket. De majd lenn a parkban beszélgetünk! Ilyenkor szokott levinni a nővér levegőzni. Mindjárt csengetek neki. Addig legyetek szívesek várjatok kinn a folyosón!

Hamarosan megjelent az ápolónő, majd toloszéken kihozta a férfit, és megállt vele a liftajtó előtt. Eközben Arthur meg Nash leszaladt a lépcsőn, így egyszerre értek a földszintre. Az ápolónő kitolta a széket a szanatórium parkjába, és azzal búcsúzott, hogy félóra múlva visszajön.

Amint magukra maradtak, Arthur összecsapta a bokáját, és meghajolt.

– Roger Lavigne százados vagyok, szolgálatára, uram. Engedje meg, hogy bemutassam a segédtestemet, Albert Nash hadnagy urat – mondta magyarul.

– Örvendek. Sajnálom, hogy nem hívhatlak meg benneteket egy italra, de a szanatórium házirendje szigorúan tiltja az alkohol fogyasztását.

– Bradley ezredes úrtól hallottuk, hogy ön hajlandó eljuttatni a szövetséges hadsereg támogatását a magyar nemzeti ellenállási mozgalom tagjaihoz – kezdte Arthur.

– Valóban felajánlottam, hogy segítek. Tudjátok, hogy mit kellene becsempészni az országba?

– Plasztik robbanóanyagot, gyutacsokat, kézifegyvereket és pénzt.

– Rendben. Egyszerre három darab, egyenként ötszáz kilós konténert tudok feltűnés nélkül bevitetni az országba. Fekete stencillel fessen valaki a ládák oldalaira egy-egy négylevelű lóherét, hogy megismerjük őket. Megfelel?

– Nagyszerű.

– Mikor akarjátok feladni a ládákat?

– A pontos időpontot majd a budapesti megbízottunk fogja közölni. Ezt attól teszi függővé, hogy a bajtársaink mikor tudnak elmenni értük. Nem akarjuk, hogy a ládák sokáig ott legyenek a telepen.

– Minden kedden és csütörtökön délután öttől hétig a Baross utca és a körút sarkán lévő Bodó kávéházban, a ki-

rakatüveg melletti asztalnál szoktam üldögeálni. Ezért azt javaslom, hogy küldjétek oda az illetőt. A kék-fehér csíkos nyakkendőmről biztosan fel fog ismerni.

– A biztonság kedvéért azonban egyezzünk meg abban, hogy amikor odamegy, azt fogja mondani, hogy *jó estét, Miki bácsi*. Arra kérem, hogy erre válaszolja azt, hogy *jé, te vagy az, Tihamér? Ötszáz éve nem láttalak*. Ha ezek után a megbízottunk azt kérdezi, hogy *hogyan van Helga néni*, akkor már biztos lehet benne, hogy ő képvisel bennünket. Amennyiben veszélytelenül beszélhetnek egymással, akkor válaszolja azt, hogy *jól van, de az izületei fájnak*. Ha viszont nem tudnak nyugodtan beszélni, ne említse Helga néni izületeit, és ebből az emberünk tudni fogja, hogy nem beszélhet önnel. El fog köszönni, és a következő alkalommal majd ismét megjelenik – magyarázta Arthur.

– Nagyszerű ötlet – mondta Sáfár.

– Bradley ezredes úr szerint ön azt is vállalta, hogy majd átadja a pénzt a partizánjainknak – folytatta Arthur. – Bár valamennyien igaz hazafiak, és ugyanúgy gyűlölik a kommunistákat, mint mi, nem várhatjuk tőlük, hogy a dologi kiadásait a saját fizetésükből fedezzék. Ugyanakkor arra gondoltunk, hogy a bátorságukért és a kockázatvállalásukért is jár pénzjutalom.

– Igazatok van. Természetesen odaadom nekik, amit átutaltok. Egyébként elárulnátok, hogy ti miért haragusztok a kommunistákra?

– Többek között azért, mert az apámat Szibériába száműzték, a budapesti villánkba pedig egyszerűen beköltöztek – válaszolta Arthur.

– Én azért utálom őket – mondta Nash, – mert 1919-ben felakasztották a nagyapámat, most pedig elkobozták a birtokunkat. Fogalmam sincs, mi lett a családunk többi tagjával. Katonának is azért álltam be, hogy feltartóztassam őket.

– Ez a beszéd! – jegyezte meg Sáfár.

– Ha bármikor beszélni akar velünk, hívja fel az amerikai követséget a 123-456-os telefonszámon, és mondja azt, hogy *Balogh Henriettával szeretnék beszélni*. Amikor azt hallja, hogy *nyilván mellétárcsázott, mert ez az amerikai nagykövetség száma*, akkor válaszolja azt, hogy *bocsánat, eltévedtem*. Pontosan két perc múlva újra hívja fel ezt a számot, és amikor megint közlik, hogy *téves kapcsolat*, mondja azt, hogy *úgy látszik, vén számár vagyok*. Ebből tudni fogjuk, hogy beszélni szeretne velünk. Az emberünk majd felkeresi önt a kávéházban. Ha viszont sürgősen akar valamit közölni, akkor újabb két perc elteltével tárcsázzon ismét, és amikor megint azt mondják, hogy *téves kapcsolat*, jelentse ki, hogy *az a kis ringyó rossz számot adott meg* – magyarázta Arthur.

– Egyáltalán létezik ez a Balogh Henrietta?

– Igen. Sőt telefonja is van, de az ő száma nem hatra, hanem hétre végződik.

– Sohasem gondoltam volna, hogy ilyen bonyolult megszervezni az összeesküvést – jegyezte meg Sáfár.

– Ez még csak hagyján. Hallaná a többi feladatot! – jegyezte meg Nash.

– Mindenesetre köszönjük szépen a segítségét. És jobbulást kívánunk – szólt Arthur.

– Én pedig sok sikert kívánok a munkátokhoz – mondta Sáfár.

Kezet fogtak, majd elköszöntek egymástól. Arthur meg Nash az estét Salzburgban töltötte, és csak a reggeli vonattal mentek vissza Münchenbe. A főparancsnokságon megírták a titkos jelszavakat és Sáfár személyleírását is tartalmazó részletes jelentésüket, majd Bronson szeme láttára lezárták a borítékot. Délután Detwiler visszavitte őket Pfarrkirchenbe.

– Jó munkát végeztetek – mondta Kézdy, miután elmesélték, hogy minden úgy történt, ahogy tervezték. – Megérdemlitek, hogy néhány hét múlva megint elmenjünk sült kolbászt enni.

Egy hónap múlva Kézdy szólt, hogy azonnal hagyják abba a munkájukat, mert tíz perc múlva indulnak Tannba. Az erdő közepén az ezredes lekanyarodott a főútvonalról, majd megállította a kocsis motorját.

– Találtunk valakit, aki hajlandó a szabotázsához embereket beszervezni – újságolta Kézdy.

– A partizánok parancsnoka is megvan már? – kérdezte Arthur.

– Igen. Nándornak hívják, Ludovikát végzett, de nem akart csatlakozni a néphadsereghez. Ehelyett beállt a MÁV-hoz. Úgy látszik, sikerült a vezetőség bizalmába férkőznie, mert már elég régóta ő az egyik kalauza a Bukarest és Párizs között közlekedő nemzetközi gyorsvonal hálókocsijainak. Ugyanakkor megfelelő ellenszolgáltatás fejében nekünk is dolgozik.

– Rajta keresztül érkeznek hozzánk a hírek? – kérdezte Nash.

– Nem csak rajta keresztül, mert másokra is számíthatunk – mondta Kézdy.

– Ezek szerint megint vonatra kell szállnunk, ha vele is akarunk beszélni – jelentette ki Arthur.

– De melyikre? Ez most a nagy gond – jegyezte meg Kézdy. – Donald főhadnagyot, azt az ügynökünket, aki rávette Nándort erre az újabb feladatra, tegnap a KGB átsegitette a másvilágra, és így nincs, aki megmondaná, hogy Nándor legközelebb melyik nap dolgozik.

– Lelőtték?

– Nem. Egy ügyesen megrendezett autóbalesettel tették el láb alól. A helyszínelők szerint egy teherautó nekiment Donald kocsijának. Az ütközéstől azonban nem halt meg a főhadnagy, ezért a sofőr tolatott, aztán lelökte az autót a völgybe.

– Hogyan néz ki ez a Nándor? – kérdezte Arthur.

– Donald azt írta a „C” jelentésében, hogy negyven év körüli, magas, sasorrú, a haja fekete, de már őszül, a bal kezéről pedig hiányzik a kisujja.

– A legjobb volna Münchenben felszállni a Budapest felől érkező vonatra, és elmenni vele Párizsig – szögezte le Arthur. – Ha szerencsénk van, Nándor ezen a szerelvényen teljesít szolgálatot, és mindjárt megbeszélhetjük vele a legfontosabbakat. Ha nincs szerencsénk, akkor Párizsban megvárjuk a következő vonatot, felszállunk rá, és talán azon majd találkozunk Nándorral. Ha azon sincs, akkor Münchenben leszállunk, és megvárjuk a következő vonatot. Előbb vagy utóbb csak előkerül Nándor. Minden eshetőségre számítva legalább egy hétre szóló hálókocsijegyet kell vennünk, hogy gond nélkül ingázhassunk a két város között.

– De nem egyenruhában – szolt közbe Nash.

– Persze, hogy nem – mondta Kézdy. – Ha találkoztok Nándorral, feltétlenül adjátok neki oda azt a párttörténetet, amelybe láthatatlan tintával másolta át a térképész a haditerveket, és magyarázzátok el, hogyan tudja elővarázsolni a betűket! Azonkívül tudassátok vele, hogy hol, mikor és hogyan beszélhet Sáfárral! Azt se felejtsetek el megmondani, hogy az amerikai követségen keresztül hogyan üzenhet nekünk. Indulás előtt alaposan gondoljátok végig, hogy miről kellene még tudnia! Minél kevesebbszer találkoztok vele, annál jobb.

Néhány nap múlva Detwiler megint elvitte Arthurt meg Nash-t a müncheni pályaudvarra. Mihelyt befutott a párizsi gyors, felszálltak az előttük lévő kocsiba, majd végigmentek a szerelvényen, de Nándort nem találták sehol.

Kora reggel, amikor leszálltak a vonatról a párizsi pályaudvaron, Arthur észrevette a peronon várakozó légionistákat. Legszívesebben a nyakukba ugrott volna. „De jó nekik! Nem kell összevissza hazudozniuk. Büszkén viselhetik az egyenruhájukat. És messziről felismerik az ellenséget. Bárcsak újra köztük lehetnék”, kesergett magában, mert Nash-nek sem árulhatta el, hogy nem is olyan régen még ő is az idegenlégiónál szolgált.

– A vonatunk csak délután indul. Addig nézzünk körül a városban, jó? – javasolta Nash.

– Délben viszont ülünk be egy igazi francia kisvendéglőbe! Kezd elegendő lenni a sült kolbászból meg a párolt káposztából – mondta Arthur.

– Nekem is.

A pályaudvar előtt beültek egy taxiba, és megkérték a sofőrt, hogy vigye fel őket a Montmartre-ra. Ebédig sétáltak a macskaköves utcákon. Időnként megálltak egy-egy festő háta mögött, és figyelték, hogy miként dolgozik a művész. Délben betértek az egyik vendéglőbe. Arthur úgy tett, mint akinek fogalma sincs, melyik étel milyen, de azért minden fogásból azt rendelte, amelyik a kedvence volt. Délután taxival visszamentek a pályaudvarra, és megnézték, hogy melyik vágányról indul a nemzetközi gyors. A szerelvényt már betolták. A mellette várakozó kalauzok közül azonban egyikre sem illett Nándor személyleírása.

– Ezek szerint holnap este jöhetünk vissza Párizsba. Mit szólnál, ha legközelebb a Szajna partján sétálnánk? – kérdezte Nash.

– Jó ötlet.

A két fiatalember Münchenben leszállt a vonatról, majd este visszamentek a pályaudvarra. Amint megérkezett a párizsi gyors, felszálltak az utolsó kocsiba, és elindultak előre.

– Ő lesz az – súgta Nash Arthurnak, amikor észrevették a hórihorgas kalauzt.

– Szabad a jegyeket? – kérdezte Nándor.

– Tessék parancsolni! – válaszolta Arthur.

– Az egyik a hármas kupéba szól, a másik a négyesbe – mondta Nándor.

– Azt hiszem, hogy már találkoztunk valahol – mondta Arthur, ugyanis Donald főhadnagy jelentése szerint ezzel a mondattal kellett jelezniük, hogy az ellenállók ügyében akarnak vele tárgyalni.

Nándor egy pillanatra meghökkent, majd visszanyerve lelki nyugalmát csak ennyit mondott:

– *Lehet.*

Arthur meg Nash elhelyezték a bőröndjüket a kupéjukban, majd kimentek a folyosóra. Kis idő múlva megállt mellettük Nándor, és az előírásnak megfelelően folytatta a párbeszédet:

– *Hetenként kétszer járok ezen a vonalon.*
– *Nem a vonaton jöttünk össze, hanem a liftben. Az Eiffel torony liftjében* – mondta Arthur.

– *Valami rémlik. Melyik liftben?* – kérdezte Nándor.
– *Amelyik a legtetetejére megy. Tavaly június másodikán* – folytatta Arthur.

– *Nem harmadikán?* – tette fel Nándor az utolsó kérdést.

– Sajnos Donaldot eltették láb alól. Ezért jöttünk nélküle – mondta Arthur, majd mindketten bemutatkoztak.

– A kupéban nyugodtabban tárgyalhatunk, de a biztonság kedvéért előbb megnézem, hogy nem helyezett-e el valaki poloskát az ágy fejénél lévő lámpa mögé vagy a vészfék alá. Oda szokták tenni a lehallgató berendezést – magyarázta Nándor, majd kis idő múlva kilépett a folyosóra, és intett, hogy nyugodtan bemehetnek.

– Jó hírünk van. A főparancsnokság támogatni fogja a magyar nemzeti ellenállási mozgalmat – kezdte Arthur.

– Nagyszerű. Roppant örülni fognak a bajtársaim – jelentette ki Nándor.

– Szeretnénk, ha minél előbb létrejönne a partizánok körülbelül ötven főből álló csapata, amely szükség esetén azonnal bevethető.

– Meglesz – válaszolta Nándor. – Máris van harminc megbízható emberem. Tisztek, ludovikások illetve hadapródok. Majd üzenek nekik, hogy szükség van még húsz emberre.

– Tudjátok egymásról, hogy ki van benne a mozgalomban? – kérdezte Nash.

– Hova gondolsz! – mondta Nándor. – Négy főből álló sejtekbe szerveztem őket, hogy amennyiben valakit elkapnak, akkor csak a három társának a nevét tudják kivenni

belőle, a többiekét ne. Én például csak Viliről, Péterről meg Béláról tudom, hogy velünk vannak. Vili a Dunántúlon, Péter Budapesten, Béla pedig az Alföldön szervezte meg az ellenállók sejtjeit. Donaldtól kaptunk ciántablettákat, és megígértük egymásnak, hogy végveszély esetén bevesszük, de nem hagyjuk, hogy letartóztassanak bennünket.

– Hogyan tudatjátok egymással, hogy hol és mikor találkoztok legközelebb? – kérdezte Nash.

– Telefonon veszélyes volna, a legtöbb embernek egyébként sincs telefonja. Ezért minden sejt kiválasztott magának egy bizonyos utcát, és az ott lévő közlekedési táblákra krétával felrajzoljuk az előre megbeszélt jeleket. Ezeket aztán naponta megnézzük, és ebből tudjuk, hogy mikor hova kell menni – válaszolta Nándor.

– Készítettetek már valamilyen konkrét haditervet? – kérdezte Arthur.

– Arra gondoltunk – kezdte Nándor, – hogy ha kitör a háború, a budapesti meg a dunántúli csoport beveszi magát a Bakonyba. Donald ígérete alapján arra számítunk, hogy az amerikaiak majd ledobnak néhány fegyveres ládát az előre megbeszélt pontokra, így tíz fős egységekbe szerveződve partizántevékenységet folytatnánk a Dunántúlon. Bélának az egykori legénye, aki alezredes lett a néphadseregben, megígérte, hogy ellátja az alföldi ellenállókat fegyverrel, tehát ők az ország észak-keleti részében harcolnának.

– A főparancsnokság is kidolgozott egy haditervet – kezdte Arthur, majd elővette a párttörténetnek azt a példányát, amelybe közönséges tintával másolt be mindent a térképész. – Lapozz csak bele!

– Ügyes, de ha megtalálják nálunk, rögtön lebukunk – jegyezte meg Nándor.

– Mindjárt megkapod a tiedet – mondta Arthur, és átnyújtotta azt a példányt, amelyiket a magyar ellenállók parancsnokának szántak. – Ezt nyugodtan beteheted a táskádba. Majd otthon dörzsöld át ecetes ruhával azokat az oldalakat, amelyeknek a számát erre a cédulára írtuk fel, hogy

a te példányodban is láthatóvá váljon az írás. Viszont vigyázzatok, mert egy óra múlva ismét eltűnik ez a különleges tinta, a műveletet pedig csak egyszer ismételhettek meg, mert utána már végleg láthatóvá válnak a betűk. A haditerv részleteire most nem akarok kitérni, a lényeg az, hogy szerintünk meghatározott helyeken és időben fel kell robbantani a vasúti váltókat. A szükséges felszerelést majd az embereink becsempészik az országba, nektek csak el kell vinnetek a telepről, és szét kell osztanotok egymás között.

– Majd megszervezzük. Emiatt ne aggódjatok! – jelentette ki Nándor.

– A magyarországi összekötőnket Sáfárnak hívják – mondta Arthur, majd elmagyarázta, hogy hol, mikor és hogyan tudnak vele érintkezésbe lépni. – Viszont eszedbe ne jusson elárulni, hogy hol laksz! Mindig te keresd fel őt.

– Igenis.

– Mivel nem kívánhatjuk, hogy a dologi kiadásaitokra a saját fizetésekből költsetek, Sáfártól majd kaptok fejésként havonta ötezer forintot. Ezzel nem kell elszámolnotok. Ami megmarad, azt tekintsetek a hálánk jeléül.

Nándor elismerően bólogatott, majd így szólt:

– Micsoda szervezés! És milyen nagyvonalúak vagytok! Tudjátok, mennyit keresnek manapság az emberek? Havi kétezer forint már kiemelkedően magas fizetés. Nincs az a provokátor, aki ilyen körülmények között hajlandó lenne beködni a társaságot, ha sikerül közénk férköznie. Az ávosok csak filléreket adnak nekik.

– Szeretném felhívni a figyelmedet, hogy a támadási parancsot nem fogjuk tudni telefonon kiadni – mondta Arthur.

– Ne törődj vele! – vágott közbe Nándor. – Ha az oroszok megtámadják Nyugat-Európát, majd sorra felrobbantjuk a vasútvonalakat, ahogy az orosz partizánok tették annak idején.

– Nem úgy van az! A párttörténetbe pontosan beírtuk, hogy mit mikor kell felrobbantani. Majd olvassátok el figyelmesen, és ehhez tartsátok magatokat!

– Igenis.

– Előfordulhat, hogy az emberünk Budapesten akar veled beszélni, nem pedig a vonaton. Van otthon telefonod? – kérdezte Arthur.

– Nincs.

– Felkereshet a lakásodon?

– Attól függ, hogy mikor. Lehet, hogy éppen szolgálatban vagyok, vagy átjön hozzám valamelyik szomszéd – mondta Nándor. – A bajtársaimmal már kidolgoztunk egy módszert. A Várfok utca 54-ben lakom, a földszinten. A kaputól jobbra a két utolsó ablak az enyém. Ha otthon vagyok, és nyugodtan beszélgethetünk, akkor kiteszek az ablakba egy cserép kaktuszt. Ebből tudják, hogy érdemes becsengetni. Ha nincs ott a kaktusz, akkor elmennek.

– Ügyes megoldás. Majd megmondjuk az emberünknek. Viszont bármi közbejöhet. Nincs véletlenül törzsvendeglőd, ahol feltűnés nélkül találkozhat veled az emberünk? – kérdezte Arthur.

– Dehogyan nincs. Ha nem vagyok szolgálatban, akkor kedden és pénteken a Makk hetesben sörözök este héttől kilencig.

– Ha bárki jelentkezik nálad, és azt mondja, hogy *szervusz te vén orvhalász, hogy vagy, Nándikám*, akkor abban az esetben, ha nyugodtan beszélhet az illető, válaszold azt, hogy *szervusz Balambér, megkaptad már az új peremfutó orsót*. Ellenkező esetben mondd valamit, de ne említsd a peremfutó orsót!

– Mit tegyek, ha én akarlak benneteket elérni? – kérdezte Nándor.

– Hívd fel az amerikai követséget a 123-456-os telefonszámon, és mondd azt, hogy *Kardos Ferenc*szel szeretnék beszélni. Amikor azt hallod, hogy *nyilván mellétárcsázott, mert ez az amerikai nagykövetség száma*, akkor válaszold

azt, hogy *bocsánat, eltévedtem*. Pontosan két perc múlva újra hívd fel ezt a számot, és amikor megint közlik, hogy *téves kapcsolat*, mondd azt, hogy *ne haragudjanak, újfent mellényúltam*. Ebből tudni fogjuk, hogy beszélni szeretnél velünk. Az emberünk majd megkeres. Ha viszont sürgősen akarsz valamit közölni, akkor újabb két perc elteltével tárcsázz ismét, és amikor megint azt mondják, hogy *téves kapcsolat*, akkor jelentsd ki, hogy *úgy látszik, rossz számot adott meg a csirkefogó, mert tartozik nekem* – magyarázta Arthur. – Egyébként fogalmunk sincs, ki az a Kardos Ferenc, akinek a telefonszáma majdnem ugyanez, csak az övé nem hatra, hanem ötre végződik.

– Világos.

– Miután átvettétek a ládákat, és szétosztottátok a felszerelést, hívd fel az amerikai követséget, és mondd azt, hogy *Kardos Ferencnével szeretnék beszélni*. Tehát az asszonnyal. Amikor azt hallod, hogy nyilván *mellétárcsázott, mert ez az amerikai nagykövetség száma*, akkor válaszold azt, hogy *bocsánat, eltévedtem*. Pontosan egy, tehát nem két perc múlva újra hívd fel a számot, és amikor megint közlik, hogy *téves kapcsolat*, megint mondd azt, hogy *Kardos Ferencnével szeretnék beszélni*. Amikor megint azt mondják, hogy *téves kapcsolat*, kérdezd meg, hogy mi a telefonszámuk. Amikor megmondják, mondd azt, hogy *pedig ezt a számot hívtam*. Ebből *iszonyú botrány lesz*, és azonnal tedd le a kagylót.

– Igenis.

– Egyébként elárulnád, miért vállalkozol erre a kockázatos feladatra? – kérdezte Arthur.

– Mert Rákosiék mindent megtesznek azért, hogy az oroszok ugyanúgy bekebelezhessék Magyarországot, ahogy a balti államokkal tették. Én ezt nem élném túl, inkább az utolsó csepp véremig harcolok ellenük – válaszolta Nándor. – És ti miért gyűlölitek a kommunistákat?

– Többek között azért, mert az apámat Szibériába száműzték, a budapesti villánkba pedig egyszerűen beköltöztek – válaszolta Arthur.

– Én azért utálom őket – mondta Nash, – mert 1919-ben felakasztották a nagyapámat, most pedig elkobozták a birtokunkat. Fogalmam sincs, mi lett a családunk többi tagjával. Katonának is azért álltam be, hogy feltartóztassam őket.

– No, ez derék! – jegyezte meg Nándor. – Mostantól ismét katonának tekintem magamat, és te vagy a parancsnokom.

– Köszönöm – felelte Arthur, és kezét fogott Nándorral.

A férfi felállt, tisztelgett és elhagyta a kupét.

– Látszik rajta, hogy egykor hivatásos katona volt – jegyezte meg Nash.

– Szerencsétlennek hiányzik a gyakorlótér – mondta Arthur.

Párizsba érve taxival elmentek az Eiffel-toronyhoz, lifttel felmentek a legtetetejére, majd végigsétáltak a Szajna partján. Délben ismét beültek egy vendéglőbe, aztán megint sétáltak egy kicsit, majd taxival visszamentek a pályaudvarra. A müncheni főparancsnokságon megírták a jelentésüket, Kézdyt pedig megnyugtatták, hogy sikerült mindent elintéznüik.

– Benneteket az isten is erre a szakmára teremtett – szólt az ezredes.

– Jobbat is el tudnék magamnak képzelni – jegyezte meg Arthur, bár jólesett neki a dicséret.

11. FEJEZET

Augusztus elején Mici felhívta Arthurt.

– Képzeld! Néhány hónapig én fogom helyettesíteni a Simbach melletti Kirchbergben az orvost. Állítólag csak húsz kilométerre van Pfarrkirchentől.

– Tudom, már jártam ott. Kedves kis falu. A dombtetőről szép kilátás nyílik az Innre, és egy gótikus kápolnát is építettek oda.

– Majd megnézem.

– Mikor helyeznek át?

– Holnap délben jönnek értem kocsival.

– És hol fogsz lakni?

– A rendelőhöz tartozó szolgálati lakásban. Könnyű megtalálni.

– Akkor találkozunk holnapután este, rendben? – mondta Arthur.

– Remek.

Arthur legszívesebben elmesélte volna, hogy jól ismeri a tanyaközpontot, mert hat éve néhány hónapig a kirchbergi iskolában volt beszállásolva, amikor a félkarú von Hessler tábori csendőreivel együtt a német hadseregben szolgált, de nem tehetette. Viszont két nap múlva könnyűszerrel megtalálta az orvosi rendelőt.

– A doktornőt keresem, de magánügyben – mondta az udvarban álldogáló idősebb asszonynak.

– Mindjárt szólok neki.

Kisvártatva megjelent Mici.

– Gyere, menjünk be!

– Hiányoztál – mondta Arthur, majd magához vonta a lányt, és hosszan megcsókolta.

– Te is.

Mici behúzta a sötétítő függönyöket, majd levetköztek, és átölelték egymást. A forró szeretkezés után Arthur így szólt:

– Legszívesebben itt maradnék veled örökre, de sajnos vissza kell mennem. Esténként azonban átjövök, hacsak nem kapok valamilyen rendkívüli parancsot.

– Legalább nem leszek egyedül. Amikor az ember magányos, az esték a legrosszabbak. Napközben állandóan vannak körülöttem. Viszont borzasztó, hogy vacsora után nincs kihez szólni. A katonák talán elképzelni sem tudják ezt az érzést, hiszen éjszakára is össze vannak zárva a bajtársaikkal, ugye?

– Valóban. Mi inkább arról ábrándozunk, hogy legalább időnként lehessünk egyedül.

A következő napokban Arthur a mennyországban érezte magát. Alig várta, hogy leteljen a munkaideje, sietett Micihez. Az erdei séták során a gyermekkori élményeikről meséltek egymásnak. Mici nem faggatta Arthurt a későbbi évekről, Arthur pedig nem firtatta, hogy Mici kikkel töltötte a szabadidejét az elmúlt években. A kápolna mellett üldögélve egy alkalommal Arthur teljesen váratlanul így szólt:

– Ha rajtam múlna, már holnap elvennélek feleségül, de tavaly nyáron az ezredemtől a müncheni főparancsnokságra vezényeltek, és a felettesem kerek-perec megmondta, hogy amíg nem telik le a két év, addig ne is álmodjak arról, hogy megkapom az engedélyt a nősüléshez. Azonban szeretném, ha jövő júniusban összeházasodnánk. Hozzám jönne feleségül?

– A legnagyobb örömmel. Akárhova vezényelnek, orvosra mindenütt szükség van. Nekem amúgy sem az érvényesülés a fontos, hanem az, hogy segíthessek másokon.

– Köszönöm. És nagyon szeretlek. Mondtam már?

– Igen, de azért mondhatod többször is.

Másnap délelőtt Kézdy hívatta a két fiatalembert, majd így szólt Nash-hez:

– Most rajtad a sor, te fogsz várost nézni. Ugyanis Sáfár üzent, hogy mondani akar valamit. Azonban legyél ropant óvatos, nehogy lebukjon Sáfár! Amíg a csuklódra van bilincselve az aktatáska a diplomáciai postával, maga Sztá-

lin sem nyúlhat hozzád. De amikor elindulsz a kávéházba, a követség épülete előtt várakozó ávosok a nyomodba fognak eredni. Ha nem sikerül egérutat nyerned, menj vissza Ausztriába, aztán a következő postát megint te vidd Budapestre!

– Nyugodjon meg, ezredes úr! Vigyázni fogok. A kémiskolában én tudtam a legjobban lerázni az üldözőimet. Még Buck is meg volt elégedve a módszeremmel.

Arthurhoz fordulva Kézdy így folytatta:

– Te maradj Grazban, és ha Sáfár olyasmit akar, amire Nash nem tud felelni, akkor mondd meg Nash-nek a választ, és küldd vissza Magyarországra!

– Értettem.

Vonat helyett a legközelebbi csapatszállító géppel utaztak Grazba. Attól kezdve, hogy a mindenkori futár mellett testőrként is szolgálatot teljesítő tolmács meg a sofőr másnap kora reggel elindult Nash-sel Magyarországra, Arthur alig várta, hogy visszatérjenek. Napközben fel-alá járkált a parancsnokság folyosóin. Az első éjszaka alig aludt valamit, de a második éjjel is sokáig bámulta a mennyezetet. Amikor a megbeszélt időben begördült az udvarra az autó, felsóhajtott.

– Mit akart Sáfár? – kérdezte Arthur.

– Hogy Bradley kit és milyen telefonszámon hívjon fel annál a New York-i szállítóvállalatnál, aki eljuttatja Magyarországra a ládáinkat. Csak annyit kell mondani az illetőnek, hogy lenne egy különleges szállítmány Sáfár számára. Szerinte megbízhatunk benne, mert ez az ember továbbbítja az embargós dolgokat is, és jól jön neki a kétszáz dollár ládánként. Nem valószínű, hogy elárulna bennünket a KGB-nek.

– Mikor ér Budapestre a felszerelés?

– Szeptember közepére. Azt mondta még Sáfár, hogy Nándor már többször is elment a kávéházba a partizánok pénzéért. Ha megérkeznek a ládák, majd közli vele, hol vehetik át – mondta Nash.

– Egyébként nehéz volt lerázni az ávosokat?

– Egyszerűbb volt, mint gondoltam. Indulás előtt áttanulmányoztam Budapest térképét, és felírtam azoknak a mellékutcáknak a nevét, amelyek a Várhegy oldalában vannak. Amikor kiléptem a követség kapuján, körbesétáltam néhány háztömböt, és közben figyeltem, hogy kik követnek. Aztán elmentem az első sarokig, ott befordultam, majd el-futottam a következő sarokig, de úgy álltam meg, hogy a két ávós észrevegyen. Aztán megint befordultam, majd le-hajoltam, mintha meg akarnám kötni a cipőfűzőmet. Pár perc múlva odaért a sarokra a két ürge, de amikor megpillantottak, megálltak beszélgetni.

– És utána?

– A Kossuth hídnál leintettem egy taxit, adtam a sofőrnek húsz dollárt, majd megkértem, hogy menjen át Budára, és várjon meg a Szabó Ilonka utca és a Kagyló lépcső sarkán. Aztán elgyalogoltam a Mária térig. A két ávós persze tisztas távolságból követett. A Mária téren felszaladtam a Kagyló lépcsőn, és beültem a taxiba. Arrafelé nincs autóforgalom, hamar eltűntünk a szemük elől. Tehát bottal üthették a nyomomat.

– Viszont felírhatták a taxi rendszámát, és a sofőr megmondhatta nekik, hova vitt – jegyezte meg Arthur.

– Éppen ezért nem a Baross utca sarkán szálltam ki, hanem a Rákóczi téren. A taxis azt hihette, hogy az örömlányok között akarok válogatni. Idővel aztán elsétáltam a kávéházhoz. Sáfárral rögtön beszélhettem, mert nem ült senki az asztalánál. Különböző borzalmas hely, tele ijesztő alakokkal. Vágni lehetett a füstöt, pedig a kánikula miatt tárva nyitva volt minden ablak.

– Nem értem Sáfárt. Miért érzi magát jól ilyen környezetben? – kérdezte Arthur.

– Én is mindjárt ezt kérdeztem. Kiderült, hogy a háború előtt ez úri hely volt. Már akkoriban összebarátkozott a főpincérrel, aki azóta is ott dolgozik. Azóta államosították a kávéházat, de Sáfár megszokta, ez lett a törzshelye, és ezért ragaszkodik hozzá.

– Örülök, hogy baj nélkül megúsztad az utat. Különben milyennek találtad a várost?

– Tetszett.

A két fiatalember visszafelé már vonattal ment Münchenbe. A főparancsnokságon Nash megírta a jelentését, majd másnap Detwiler elvitte őket Pfarrkirchenbe.

– Jó munkát végeztetek – mondta Kézdy miután végighallgatta őket, majd így szólt: – Roger, te még maradj itt, beszélni akarok veled.

Nash elköszönt, Arthur pedig törte a fejét, mit akarhat az ezredes.

– Péntek este gyere el Micivel! Vacsorára várlak benneteket! – mondta Kézdy, amikor kettesben maradtak.

– Köszönöm a meghívást, ezredes úr. Hányra menjünk?

– Hétre.

– Mindjárt telefonálok Micinek.

A megbeszélt időben érkeztek. Kézdy barátságosan üdvözölte őket, majd megkérdezte:

– Isztok valamit vacsora előtt?

– Én inkább csak a vacsorához kérek egy pohár bort, mert nagyon ritkán fogyasztok alkoholt – szólt Mici. – Ha iszom, összeveissza fecsegek. Előfordult, hogy megbántottam valakit, illetve olyasmit mondtam, amit nem kellett volna, bár máskor is kimondom, amit gondolok. Nem szeretek mellébeszélni.

– Akkor magából nem lenne jó politikus – jegyezte meg Kézdy.

– Én legfeljebb egy ujjnyi whiskyt kérek – mondta Arthur.

Vacsora közben főként a németekről és Németország újjáépítéséről beszélgettek, majd Magyarországra terelődött a szó. Végül Kézdy a saját életéről mesélt.

– 1918-ban avattak hadnaggyá, és az I. világháború utolsó napjaiban kaptam meg a táboripilóta-jelvényemet. 1919-ben Horthy csapataival bevonultam Budapestre, de nem bántottam egyetlen kommunistát sem. Ma is emlék-

szem, hogy milyen büszkén viseltem a fehér tollat a sapkámon. Aztán megnősültem, de elköteleztem magamat a légi-erőknek. A légi forgalomban rengeteget repültem, tehát sokat voltam távol. A feleségem nehezen tűrte, és 1942-ben otthagytott. Gyerekünk nem született, így aztán elváltunk. Ő később férjhez ment egy bankoshoz, én azonban agglegény maradtam. A katonaságnál egészen más a helyzet, mint a civil életben. Bizonyos rendfokozat felett illetve beosztásban a hadsereg beleszól a katonatisztek magánéletébe. Sok mindenről még az ismerőseiknek sem mesélhetnek, nem mehetnek be akármelyik étterembe, és csak külön engedéllyel nősülhetnek. Rogert például tavaly nyáron ide vezényelték hozzánk, és amíg nem megy vissza az ezredéhez, nem nősülhet meg.

– Tudom, már említette – mondta Mici. – Ezért meggyeztünk, hogy a kapcsolatunkat fenntartjuk, de esküvőről majd csak akkor beszélünk, ha letelik a két év. Szerencse, hogy nem jogot végeztem, mert ha Rogert angolszász nyelvterületre vezénylik, német diplomával nemigen dolgozhatnék mint ügyvéd, de orvosra mindenütt szükség van.

– Valóban.

– Későre jár, ideje indulni – mondták tizenegy óra felé.

Arthur előbb elvitte Micit Kirchbergbe, aztán ő is hazament. Elalvás előtt azon tűnődött, miként alakult volna az élete, ha nem jön közbe a háború. „Mostanra már én is elvégeztem volna az egyetemet, és valamelyik cégnél dolgoznék mint külkereskedő. Viszont nem ismertem volna meg Micit. Vagy lehet, hogy mégis találkoztunk volna valahol?”

Teltek-múltak a napok. A fák levelei már kezdtek sárgulni, amikor Kézdy egy délelőtt benyitott Arthur szobájába, majd így szólt:

– Azonnal sorakoztasd fel a különítményt az udvaron!

Arthur gyorsan riadót fújatott, majd ment jelenteni, hogy a parancsot teljesítette.

– Ismerkedj meg a helyettesemmel, Roger Lavigne századossal! – mondta Kézdy az íróasztal mellett várakozó alezredesnek.

– Chad Astor – szólta a hatvan év körüli, alacsony, de keménykötésű tiszt, és kezét nyújtott Arthurnak.

– Ne vesztegessük az időt, induljunk! – mondta Kézdy.

Az udvaron Arthur a katonák élére állt.

– Vigyázz! – kiáltotta, majd Kézdyhez fordulva így folytatta: – Ezredes úr, jelentem, a különítmény, harminchat fő, szemlére kész. Morris hadnagy, Detwiler őrmester és huszonnégy fő kinn van a terepen.

– Köszönöm, százados úr.

– Pihenj! – vezényelte Arthur.

Kézdy előrelépett, és így szólt:

– Bajtársaim! Felsőbb utasításra a különítmény parancsnokságát ezennel átadom Astor alezredes úrnak. Büszke vagyok rátok. Kiváló katonáknak ismertelek meg benneteket. Remélem, Astor alezredes úr vezetésével is ugyanolyan jó munkát fogtok végezni, mint eddig. Katonaszerencsét!

Az ezredes tisztelgett, visszalépett, majd az alezredes lépett előre.

– Köszönöm, ezredes úr – kezdte Astor, majd a katonák felé fordulva így folytatta: – Bízom benne, hogy továbbra is kiemelkedő szinten fogják végezni a feladatukat. Arra kérem a tiszteket, hogy pontosan 13 órakor, a tiszthelyetteseket pedig arra, hogy pontosan 14 órakor jelentkezzenek a szobámban eligazításra. Százados úr, végeztem.

– Vigyázz! Oszolj! – kiáltotta Arthur.

Kézdy minden magyarázat nélkül otthagya a társaságot, beült a dzsipjébe, és elhajtott. A meglepetéstől senki sem jutott szóhoz.

Egy órakor Nash meg Arthur benyitott a régi parancsnokuk szobájába. Astor hellyel kínálta őket.

– Morris hadnagy a harmadik tiszt a különítményben, de ő most az embereivel valahol nyomoz. Holnapra azonban biztosan előkerül – mondta Arthur.

– Ezek szerint vele majd külön kell beszélnem – kezdte Astor. – A különítmény nagyszerű teljesítményéről én is hallottam, mostantól kezdve mégis szükség lesz bizonyos változtatásokra.

– Elmondaná ezredes úr, hogy milyen jellegű átszervezésre gondol? – kérdezte Arthur.

– Századosi rang alatt ezentúl senki sem foglalkozhat az ellenállókkal.

– Nash hadnagy úr komoly feladatokat kapott a magyar ellenállási mozgalom megszervezésében. Ismeri a parancsnokukat meg az összekötőnket, sőt augusztusban ő találkozott vele Budapesten, nem én. Kézdy ezredes úr őt jelölte ki az utódomnak, ugyanis én fél év múlva visszakerülök az ezredemhez – mondta Arthur.

– Nem érdekel – válaszolta Astor.

– Milyen változtatásra van még szükség? – kérdezte Arthur.

– A titkár feladatkörét nem töltheti be akárki, mert a levelezés szigorúan bizalmas információkat is tartalmaz. Olyan tisztre van szükségem, aki a katonai kiképzés mellett a kémelhárító tanfolyamot is elvégezte. Ezért mostantól kezdve Nash hadnagy úr lesz a titkárom.

– Elnézését kérem, alezredes úr, de Ella nagyon megbízható. Eddig semmilyen kifogás nem merült fel vele kapcsolatban – mondta Nash.

– Elhiszem, de mostantól én vagyok a parancsnok, és itt az lesz, amit én akarok – mondta Astor.

– De akkor fennáll a veszély, hogy az ellenállók mozgalma nem a terveknek megfelelően alakul – szólt Arthur.

– Ezt bízzák rám! Egyébként pedig, ha nem tudnák, Németországban vagyunk, nem a vadnyugaton. A különítmény tagjai katonák, és nem rendőrök. Tehát semmi szükség rá, hogy mindig legyen náluk fegyver.

– Bocsásson meg, alezredes úr, de Curzon tábornok úr megparancsolta, hogy állandóan viseljük az azonnal használható oldalfegyvert – jelentette ki Arthur.

– Majd megmondom neki, hogy minél előbb vonja vissza az ostoba parancsát. Különbösen az a véleményem, hogy a 38-as revolverek szart sem érnek. Öt méteren túl még megijeszteni sem lehet velük senkit, nemhogy eltalálni.

– Bocsánatot kérek, alezredes úr, de aki eleget gyakorolt ezzel a fegyverrel, az akár húsz méterig is pontosan tud vele lőni – jegyezte meg Arthur.

– Csak nem azt akarja ezzel mondani, hogy maga is?

– De igen.

– No, erre kíváncsi vagyok. Most rögtön mutassa meg az udvaron! Gyerünk!

Astor elővett egy csomag cigarettát, letette a fal tövébe, aztán kimérte a húsz métert a lépteivel, és így szólt:

– Rajta, lássuk!

Arthur előhúzta a revolverét, célzott, és telibe találta a csomag cigarettát.

– Vak tyúk is talál szemet. Még egyszer látni akarom! – szólt Astor, majd elővette a következő csomagot.

– Nem érdemes vele fogadni. Roger egy egész kartonra való cigarettát szétlőne – jegyezte meg Nash.

– Ugyan már! Csak szerencséje volt – mondta Astor, miután Arthur a másik csomagot is eltalálta. – Az ilyen mázlistáknak a monte-carlói kaszinóban kellene rulettezni. De most menjenek a dolgukra! Még a tiszthelyettesekkel is beszélnem kell.

Arthur meg Nash alig várta, hogy lejárjon a munkaidejük.

– Ez az ember teljesen meg van örülve! – jelentette ki Nash, miközben elindította a dzsipet.

– Nem értem, miért váltották le Kézdyt – mondta Arthur.

– Csak nem keveredett valamibe? – kérdezte Nash.

– Nem valószínű – mondta Arthur.

– Lehet, hogy az amerikaiak mégsem akarják felfegyverezni a nemzeti ellenállókat, és titokban egyezkednek az oroszokkal? – tanakodott Nash.

– Azt hiszed? – válaszolta Arthur.

– Gondolj arra, hogy mi történt Jaltában! Megegyeztek jó előre, hogy ki kit szabadítson fel – szolt Nash.

– Gyere, menjünk el Kézdyhez, hátha megtudunk valamit! – mondta Arthur.

Az ezredes betessékelte a két fiatalembert a nappaliba, és helytel kínálta őket.

– Ne haragudjatok, hogy nem szoltam előre, de nem tehettem másként. Elöléptettek vezérőrnaggyá, és Washingtonba vezényeltek a Central Intelligence Agency nevű civil szervezethez. Nemrég hozták létre, szükségük van a tapasztalt kémelhárítókra meg hírszerzőkre. Mostantól kezdve ti fogjátok megvédeni a magyar törzstiszteket meg az otthoni partizánokat a KGB-től és az ávosoktól – mondta Kézdy.

– Gratulálunk a kinevezéséhez, ezredes úr, de nem tudom, mi lesz velünk, mert Astor máris a feje tetejére állított mindent – mondta Arthur.

– Képzelve, ezredes úr, mostantól kezdve nekem kell legépelnem a leveleket, és még az aktákat is én fogom iktatni! – mondta Nash.

– És nem viselhetünk fegyvert – tette hozzá Arthur.

– Fogalmam sincs, ki ez az Astor – vallotta be Kézdy. – Csak azt hallottam, hogy egyenesen Washingtonból küldték ide. De majd beszéllek Curzon tábornok úrral, hogy térítse észhez.

– Köszönjük szépen.

Másnap reggel Astor szolt Nash-nek, hogy Arthurral együtt jöjjen be.

– Mondja, százados úr, hány emberünk van összesen? – kérdezte az alezredes.

– Hatvan. A legénység negyvenkét főből áll, tizen-nyolcan pedig altisztek – válaszolta Arthur.

– És milyen nyelveken beszélnek ezek az emberek? – kérdezte Astor.

– Németül és angolul mindenki tud. Ezenkívül franciául hatan, oroszul tizenegyen, lengyelül, csehül, szlovákul, bolgárul, szerbül meg horvátul összesen kilencen, románul, észtül, hollandul, svédül, finnül meg norvégul tízen, magyarul pedig huszonnégyen – sorolta Nash.

– A maguk különítményénél valóban fontos a nyelvismeret, de ami túlzás az túlzás. Teljesen fölösleges, hogy ugyanazt a nyelvet többen ismerjék. Megáll az ember esze! Hogy maguk mennyire el lettek kényeztetve! – jelentette ki Astor.

– Elnézését kérem, alezredes úr – kezdte Arthur.

– Nem érdekel a véleménye. Válasszon ki harminc embert! Ezek vissza fognak menni az állandó egységükhöz. Tengerészgyalogosok kellenek ide, hogy lássa a sok puhány, milyenek az igazi katonák.

– De – szólt Arthur.

– Ha nem tetszik, maga is mehet vissza az ezredéhez – jelentette ki Astor.

– Akár holnap indulnék. Szívesen voltam csapattiszt – mondta Arthur.

– Csak ne válogasson! Maga a helyettesem, ezenkívül a magyar ellenállók parancsnoka. Megértette?

– Igenis.

– Most pedig meg akarom szemlélni a legénység körletét – mondta Astor.

– Az nincs. A legénység a környékbeli gazdáknál van beszállásolva – válaszolta Nash.

– Csak nem a puskájjukkal meg a gépfegyvereikkel együtt? – kérdezte Astor.

– Hova gondol, alezredes úr? Az öt mesterlövészpuskánkat meg az öt Thompson géppisztolyunkat a fegyvertárban tartjuk – mondta Arthur.

– Csak ennyi van összesen? Na, jól nézünk ki. Ha előre tudom, hova akarnak áthelyezni, tiltakozom! Hála az égnek,

legalább van néhány Thompsonjuk. Ez a lehető legjobb automata kézifegyver, amit valaha is láttam – jelentette ki Astor.

– A Thompsonnak valóban jó a tűzereje, sőt jobb, mint a legtöbb géppisztolyé, bár a kezeléséhez sokkal komolyabb kiképzésre van szükség, mint a szokványos fegyverekhez. Ráadásul nehéz a tusa, és emiatt jobbra fel elhúz a célról, ha automatára van állítva. Az oroszok úgynevezett gitárjának a tűzereje ugyanolyan, mint a Thompsoné, de sokkal megbízhatóbb. A Schmeissernek jobb ugyan a tűzereje, és pontosabb is, ezzel szemben roppant érzékeny. A MAS 38-nak percnként csak hatszáz a tűzereje, de ez a legpontosabb és a legmegbízhatóbb – magyarázta Arthur.

– Most már értem, miért szeretne minél előbb visszamenni csapattisztnek. Aki ennyire ért a gyalogsági fegyverekhez, az nem érezheti magát jól ebben a csűrűben – mondta Astor, majd Nash-hez fordult: – Curzon tábornok úr tájékoztatót, hogy Kézdy ezredes úr parancsnoksága alá rendelte a lengyel meg a cseh ellenállási mozgalom szervezésével megbízott két tisztet, de az őrmesterükkel együtt csak holnap fognak megérkezni. Gondoskodjon a négy fő beszállásolásáról! Most elmegyek a főparancsnokságra, és csak holnapután este jövök vissza. Végeztem.

Mihelyt kitette a lábát az épületből az alezredes, Nash átment Arthur szobájába.

– Mit gondolsz, ha megint üzennek Magyarországról, hogy mondani akarnak valamit, megengedi Astor, hogy én menjek Budapestre? – kérdezte Nash.

– Attól félek, hogy engem küld el – válaszolta Arthur.

– Akkor változtasd el a külsődet, nehogy felismerjen valaki a régi ismerőseid közül, és bajba kerülj! – tanácsolta Nash.

– Ne félj! Úgy átalakítom magamat, hogy még te sem fogsz megismerni.

A visszaérkezése utáni reggel Astor berendelte a szobájába Arthurt meg a két új tisztet.

– Legjobb, ha már most tisztában vannak vele: civileknek tekintem azokat, akik az angliai hírszerzési központokban ülték végig a háborút, továbbá azokat, akik francia polgári személyeket tanítottak arra, hogyan kell használni az ejtőernyőt, valamint azokat, akik burnuszos bennszülöttekre lövöldöztek. Nekem katonákra van szükségem. Ha beledöglenek, akkor is katonát faragok magukból – jelentette ki Astor.

– Elnézését kérem, alezredes úr, de én kétszer is megsebesültem – szólt az egyik tiszt.

– Biztosan megszurta az ujját a papírvágó késsel – jegyezte meg Astor, majd így folytatta: – Egy óra múlva az asztalomon akarom látni az életrajzukat, de nem a kitaláltat, hanem az igazit.

– Elnézését kérem, alezredes úr – szólt Arthur, – de mielőtt elkezdtük a kémelhárító tanfolyamot, alá kellett írunk, hogy a valódi kilétünket kizárólag Curzon tábornok úr vagy a hadseregparancsnok írott parancsára árulhatjuk el.

– Ezen ne múljon! Majd megkapják az írott parancsot. De hogy addig se unatkozzanak, pontosan három órára a lehető legaprólékosabban írják le, hogy jelenleg mi a feladatuk! Egyetlen kódot, személynevet vagy földrajzi elnevezést se hagyjanak ki, mert mostantól kezdve tisztában kell lenniük egymás feladatkörével! Nem akarok semmiféle fennakadást. Ha valakivel történik valami, a többiek fogják helyettesíteni.

– Elnézését kérem, alezredes úr, de én sem csehül, sem lengyelül nem tudok, a tiszt urak pedig nem tudnak magyarul – mondta Arthur.

– Akkor tanuljanak meg! Végeztem – válaszolta Astor.

Arthur behívta a szobájába a két új tisztet, majd így szólt:

– Nem tudom, honnan szalajtották ezt az orángutánt. Legszívesebben most rögtön beadnám az áthelyezési kérelmemet, de nem tehetem. Viszont azt javaslom, hogy csak

„A” szintű jelentést írjunk, és ha megint elkezd üvölni, figyelmeztetem az előírásokra.

– Rendben.

Délután Astor beleolvasott a jelentésekbe, és elvörösödött.

– Bolondot akarnak csinálni belőlem? Ezt még megkészerűlik! Holnap reggel hatkor az egész különítményt menetgyakorlatra viszem. Legfőbb ideje, hogy megmutassam ezeknek a elkényelmesedett alakoknak, hogy mi az, húsz kilométert megtenni erőltetett menetben. Végeztem.

Másnap hajnalban az egész különítmény felsorakozott az udvaron, és az őrség kivételével elindultak Astor nyomában.

– Nem hittem volna, hogy ilyen erőben van ez a barom. Szerintem estig fogja bírni az iramot – mondta Arthur Nash-nek.

– Fogadjunk, hogy legfeljebb másfél óráig!

– Miből gondolod?

– Indulás előtt betettem a kávéjába két hashajtó tablettát. Kénytelen lesz lefűjni a menetgyakorlatot, ha nem akarja összekakálni magát.

Két óra múlva Astor hirtelen átadta a parancsnokságot Arthurnak, és eltűnt az erdőben.

– Egy darabig még folytassuk, aztán szép kényelmesen sétáljunk vissza Pfarrkirchenbe! – javasolta Nash.

– Emiatt az ostoba menetgyakorlat miatt nem tudom időben kézbesíteni a küldeményeket – szólt Detwiler.

– Üsse kő! Legfeljebb várnak egy kicsit a címzettek. Viszont lehet, hogy emiatt szalasztok el egy KGB ügynököt. Ha még egy ilyen hülye ötlettel jön elő ez az ökör, elteszem láb alól – mondta Morris.

– Tudjátok mit? – mondta Detwiler. – Ahogy megérkezem holnap a főparancsnokságra, azonnal beszélek a tábornok úrral, és megkérem, hogy csináljon valamit, mert így nem tudunk dolgozni.

Másnap délután Curzon bejelentés nélkül megjelent Pfarrkirchenben, majd jó másfél óráig benn maradt Astor szobájában. A következő nap az alezredes berendelte Arthurt, majd így szólt:

– Mostantól kezdve Nash fordítani fog, tovább intézi az ellenállók ügyét. A leveleket Ella fogja legépelni. A harminc ember áthelyezését pedig elnapoljuk. Végeztem.

Astor szabad kezet adott Arthurnak. Szinte észre sem vették, hogy az alezredes ott van az épületben. Reggelente megérkezett, bezárkózott a szobájába, és csak délben jött elő ebédelni. Délután négyig aztán megint nem látták. Akkor pedig gyorsan hazament.

A hónap végén Detwiler átnyújtott Arthurnak egy borítékot. A rövid üzenet szerint, amelyet Bronson küldött, Kardos Ferencsel akartak telefonon beszélni. Arthur rögtön tudta, hogy ez azt jelenti, Nándor közölni akar valamit. A tanfolyamon tanultak értelmében azonnal apró darabokra tépte a cédulát, és a hamutartóban elégette. Aztán megbeszélte Detwilerrel, hogy másnap vigye el Münchenbe, majd átment a fordítókhoz, és félrehívta Nash-t.

– Most kaptam az értesítést, hogy Nándor mondani akar valamit. Reggel elmegyek Münchenbe, de csak péntek délután jövök vissza, mert ha nem változtatták meg a beosztást, akkor Nándor a holnap esti gyorsal érkezik Budapestről. Majd felszállok a vonatra, és elmegyek vele Párizsig, hogy nyugodtan beszélhessünk. Remélem, Astor nem fog keresni. Ha mégis, akkor találj ki valamit, hogy hova lettem. Addig pedig vigyázz a házra!

Másnap Bronson azonnal intézkedett, hogy vegyék meg Arthurnak a vonatjegyet, majd beültek a tiszti étkezdébe, és az indulásig ott beszélgettek.

– Különös ember ez az Astor. Mintha nem is Washingtonból küldték volna, hanem egyenesen Moszkvából – mesélte Arthur. – Amikor hozzánk került, azt akarta, hogy fedjük fel a valódi kilétünket, és részletesen írjuk le, hogy mivel foglalkozunk. A lelkünkre kötötte, hogy ne fe-

ledkezzünk meg a titkos kódokról sem. Persze kitoltunk vele, és csak „A” jelentést írtunk neki.

– Jól tettétek, hogy nem árultátok el a részleteket. Sosem lehet tudni, mi motoszkál a fejében, bár kiváló jellemzést küldtek róla. A montecassinói csatában is részt vett. Vigasztaljon benneteket, hogy állítólag csak tavaszig marad nálunk, mert akkor előléptetik ezredesnek, és nyugdíjazzák – mondta Bronson.

Este elmentek a pályaudvarra, majd megbeszélték, hogy másnap ugyanott találkozni. Arthur felszállt a vonatra, és megkereste Nándort.

– Mondani akartál valamit? – kérdezte tőle.

– Igen. Jelenteni akartam, hogy szeptember közepén megérkeztek a ládák, és elhoztuk őket a telepről.

– Most hol vannak?

– A budapestiek ládáját a Földalatti Vasútépítőnek a Keleti pályaudvarnál lévő telephelyére vittük, mert az ottani raktáros is az emberünk.

– És hogyan haladtok a felszerelés szétosztásával?

– A vártnál lassabban.

– Miért?

– Négy volt hadapródiskolás ugyan vállalta, hogy focizás után elvisznek egy-egy kis csomagot a város különböző pontjaira, de a sofőrünk csak apránként teszi le őket a Várhegy oldalában lévő egyik üres telken.

– Mi a helyzet vidéken?

– A dunántúliakkal még több a gond. Az egyik ládát már eljuttattuk Székesfehérvárra. Onnan azonban tovább kellene küldeni Győrbe meg Sopronba, de erre a munkára nehéz embert találni. Amíg csak terveztük a dolgot, mindenki lelkesedett, de most senki sem akarja elvinni a koffert a megbeszélt helyre. Sosem gondoltam volna, hogy ilyen lassan tudjuk szétosztani a felszerelést.

– Az Alföldön is ennyire akadozik az elosztás?

– Nem. Az alezredes elvtárs megtartotta a szavát, sőt az egyik katonai teherautóval mindjárt széthordatta a felsze-

relést. Az emberek olyan buzgók voltak, hogy kézről-kézre adták egymás lakcímét, így a hadsereg sofőrje szépen körbejárta az összes ellenállót.

– Nagyon nagy marhának kell lennie, ha nem jön rá, hogy mi van a dolog mögött. Ez nagy meggondolatlanság volt – mondta Arthur.

– Bízunk benne, hogy nem fog beárulni bennünket a sofőr! – jegyezte meg Nándor.

Párizsban zuhogott az eső, ezért Arthur beült egy taxiba, és a Louvre-ba vitette magát. Délig a képtár termeiben sétált, majd kényelmesen megebédelt egy vendéglőben, aztán visszament a pályaudvarra. Bár megtehetette volna, hiszen nem volt vele Nash, mégsem elegyedett szóba a vonatjukra várakozó légionistákkal. Csak leült az egyik gyorsétterem előtti asztalhoz, és irigykedve nézte őket.

Amikor megérkezett Pfarrkirchenbe, Nash rögtön elkezdte faggatni.

– Találkoztál Nándorral? Mit akart mondani?

– Megkapták a felszerelést, de gondok vannak az elosztással. Félnek az emberek. Hiába fizetjük meg őket, rettegnek, hogy elkapják őket az ávósok. Azzal érvelnek, hogy akkor nemcsak ők kerülhetnek bajba, hanem a családjuk, sőt az egész rokonságuk is – mondta Arthur.

– Ahogy hallom, ugyanez a gond a lengyeleknél, a románoknál meg a cseheknél. Mindenki meg van félemlítve – jegyezte meg Nash.

– Ha az oroszok nem támadják meg Nyugat-Európát, akkor szerintem jó darabig hatalmon fognak maradni a kommunisták ezekben az országokban, mert néhány partizánnal nem lehet megdönteni a diktatúrát – jelentette ki Arthur.

– Igazad van.

Minthogy december elsejétől ismét a község állandó orvosa látta el a betegeket Kirchbergben, Mici újra a müncheni kórházban dolgozott. Arthurt csak az vigasztalta, hogy közelednek a karácsonyi ünnepek.

– Heidi nagyon szeretné, ha velünk töltenének a szentestét, és másnap is együtt ebédelnénk – mondta Nash egyik nap Arthurnak.

– Köszönjük a meghívást. Mici biztosan nagyon fog örülni. Akármilyen önálló, hiányzik neki a család. Mesélte, hogy régen a karácsonyt mindig a rokonaival töltötte, és hogy mennyire kedvelte ezeket az összejöveleteket. Én viszont azt szeretném, ha velünk szilvesztereznétek az Eldorádóban.

– Remek ötlet.

Arthur este telefonált Micinek, és átadta Nash meghívását.

– Jaj, de jó. Mit gondolsz, milyen ajándéknak örülnének a legjobban? – kérdezte.

– Fogalmam sincs, de majd körülnézek a hadsereg üzletében.

– Én meg sütök addig különféle süteményeket, és azt is elvisszük.

– Csodálatos vagy – jegyezte meg Arthur, majd így folytatta: – Megbeszéltük, hogy együtt szilveszterezünk. Már intézkedtem is, hogy foglaljanak le a részünkre egy négyszemélyes asztalt az Eldorádóban. Meg persze tíz napra nekünk kettőnknek egy szobát a szállodában.

– Nagyszerű.

Heidi családjánál a karácsony este felidézte Miciben meg Arthurban a gyermekkori emlékeket. Másnap ebéd közben arról beszélgettek, hogy mennyire hasonlítanak a német meg a magyar szokások. Nash viszont arról mesélt, hogy ő otthon a szüleivel magyarul beszélt ugyan, de a karácsonyt már amerikai módon ünnepelték.

Néhány nappal később a fiatalok jó hangulatban közöntötték az újévet. Tetszett nekik az ünnepi műsor, élvezték a pezsgős díszvacsorát, majd éjjel háromig ropták a táncot a mulatóban összeverődött társasággal.

Január első két hete eseménytelenül telt, de a hónap közepén Astor berendelte Arthurt a szobájába, majd így szólt:

– Tegnap késő este telefonáltak Münchenből, hogy nemcsak a magyar ellenállók parancsnoka, de az összekötő is jelezte: sürgősen beszélni akar velünk. Ugyanakkor érkezett egy távirat a washingtoni bankunktól, miszerint Sáfár arra kérte őket, hogy az eddig szokásos összeg helyett ebben a hónapban hatszor annyit utaljanak át a MASZOLAJ számlájára. A bankfiók vezetője azonban ezt addig nem meri megtenni, amíg nem kapja meg táviratilag az engedélyemet. Nekem semmi kifogásom az ellen, hogy kifizessük a pénzt, de feltétlenül ki kell deríteni, mi van emögött.

– Sáfárnak nyilván megvan rá az oka, bár nekem sem tetszik a dolog. Tegyük fel, hogy nem teszi zsebre a pénzt, hanem odaadja az ellenállók parancsnokának. Félek azonban, hogy majd valaki elkezd firtatni az eredetét. A magyarországi viszonyok között ez hatalmas összegnek számít. A bankba nem tehetik be, ha pedig otthon őrzik, és ne adj isten házkutatást tartanak náluk, menten felgöngyölítik az egész ellenállási mozgalmat – mondta Arthur.

– Egyetértünk. Ezért még tegnap éjjel telefonáltam Grazba, hogy a futár ne induljon el ma reggel Budapestre, mert tőlünk fog menni valaki kedd reggel – jelentette ki Astor.

– Mindjárt szólok Nash-nek, hogy készüljön fel – mondta Arthur.

– Nem kell. Maga fog menni. Már megszerveztem mindent. Az egyik sofőr most azonnal hazaviszi, hogy gyorsan összecsomagolhasson, aztán egyenesen a müncheni katonai repülőtérre mennek. Mire odaérnek, a főparancsnokságról már várni fogja valaki a diplomataútlevelel, az egyik repülőgép pedig felszállásra készen ott fog állni a kifutópályán. Mihelyt beszáll, a pilóta azonnal elindul Grazba. Holnap reggel maga viszi Budapestre a postát a futár helyett. Leadja az aktatáskát a követség, megkeresi

Sáfárt meg Nándort, megkérdezi, hogy mi a fenét akarnak, és szerdán visszamegy Grazba – mondta Astor.

– Elnézését kérem, alezredes úr, de Kézdy ezredes úr megígérte, hogy nekem nem kell többé Magyarországra mennem. Világosan megmondta, hogy Nash hadnagy urat fogja elküldeni, ha a partizánok parancsnoka vagy az összekötő mondani akar valamit. Véleményem szerint Nash pontosan olyan jól végrehajtaná a parancsot, mint én.

– Egyrészt nem érdekel a véleménye. Másrészt, ha nem tudná, már nem Kézdy ezredes úr a felette, hanem én. Végeztem.

– De ha letartóztatnak, beveszem a ciántablettát, és akkor alezredes úr sosem tudja meg, mit akart mondani az összekötő meg a partizánok parancsnoka – válaszolta Arthur.

– És ha Nash-t fognák el? Akkor ő követne el öngyilkosságot. A hírszerzők világában az ilyesmi előfordul. Azért van szükség a legtitkosabb kódokat is tartalmazó „C” jelentésekre, hogy ilyen esetben ne legyen fennakadás. Nyugodjon meg, ha kénytelen bevenni a ciántablettát, majd elküldöm Nash-t! Ha ő sem tér vissza, elküldök valaki mást. A magyar ellenállás ezen nem fog múlni.

– A parancsot végrehajtom, de engedje meg, alezredes úr, hogy emlékeztessem rá, mit mondtam a megérkezése napján.

– Mit mondott?

– Hogy legszívesebben már most visszamennék csapattisztnek. Nem félek szembeszállni az ellenséggel, de az ávósoknak kiszolgáltatni magamat, az nem nekem való – mondta Arthur.

– Ne legyen betojva! A kémiskolában elmagyarázták, mit kell ilyenkor tenni. De ha magát ez megnyugtatja, kérje meg Nash-t, hogy kísérje el Münchenig! Majd útközben elmeséli, hogyan járt túl az ávósok eszén – jelentette ki Astor.

– Értettem – mondta Arthur, majd tisztelgett, visszament a szobájába, megírta a végrendeletét, aztán átment a fordítókhoz.

– Légy szíves, ezt írd alá mint tanú! – kérte Nash-t. – Ha azt hallod, hogy meghaltam, add oda Micinek! Itt a telefonszáma.

– Megbolondultál? Mi ütött beléd?

– Majd útközben elmondom, most vedd a köpenyedet, és induljunk!

– Az isten szerelmére, hova akarsz menni?

– Én sehova, de Astor megparancsolta, hogy azonnal induljak, mert Sáfár is, Nándor is sürgősen mondani akar valamit. Holnap már Budapesten kell lennem.

– Kézdy megígérte, hogy neked nem kell többet Magyarországra menned.

– Az ő volt. Most Astor a felettesünk.

– Ebben igazad van. De nyugodj meg, nem lesz semmi bajod! Én is megúsztam élve. Mici miatt se aggódj! Majd megkérem Heidit, hogy nyugtassa meg. A nők jobban értenek az ilyesmihez, mint a férfiak.

– Köszönöm. Remélem, holnap Sáfár már nyitástól ott lesz a kávéházban, ha annyira fontos, amit mondani akar. Onnan aztán taxival átmegyek abba a budai vendéglőbe, ahol keddenként szokott sörözni Nándor. Ha egy csöpp esze van, ő is ott lesz már déltől, hogy ne nekem kelljen rá várni. Másnap délben talán már újra Grazban leszek.

– Ne idegeskedj, meglásd, nem lesz semmi bajod! – mondta Nash.

München felé menet Arthur egy darabig szótlanul ült a kocsiban. „Igaz, hogy tizenhét éves koromban láttak utoljára, most viszont már elmúltam huszonnégy, de ettől még a régi szomszédaink meg az egykori iskolatársaim megismerhetnek, és rendőrkézzre juttathatnak. Nash-t egy sereg ávos követte augusztusban, és feltehetően pontos személyleírást készítettek róla, de most tél van, és ha ő menne Budapestre, nem valószínű, hogy nagykabátban, kalappal a fején rájön-

nének, hogy ugyanarról a személyről van szó.” Arthur nem tudott megszabadulni a nyomasztó gondolatoktól. „Hopp! Hogy eddig erre nem jöttem rá! Valakinek nyilván feltűnt a kávéházban, hogy Sáfár időnként átad egy kis csomagot Nándornak, és feljelentette őket. Azért akar mind a kettő sürgősen beszélni velünk, hogy figyelmeztessenek bennünket a veszélyre. Viszont a magyar nyomozóknak is van annyi sütnivalójuk, hogy éjjel-nappal figyeljék a kávéházat, és akkor csapjanak le Sáfárra, amikor belépek, mert akkor mindjárt engem is letartóztathatnak.” Arthur ettől még idegesebb lett. „Te jó isten! Hogy eddig nem láttam át a szitán! Sáfárt meg Nándort már régen beszervezték. Azért kérték előre a hat havi pénzt, mert telhetetlenek, és ráadásul még engem is az ávosok kezére akarnak játszani.” Arthurt elöntötte a hideg verejték, de nem merte Nash-nek elárulni, hogy rájött, mi rejlik az üzenet mögött. „Nem baj, legalább megmentem szegény barátomat. A cián állítólag gyorsan ölő mérreg.” Lopva rátekintett Nash-re, és felkészült a közeli halálra.

12. FEJEZET

A négyülékes gép délután kettőre ért Grazba. Bár a pilóta és a megfigyelő egyfolytában viccelődött, Arthur képtelen volt jókedvre derülni. Mihelyt megérkezett a főparancsnokságra, azonnal átadta utazási parancsát a futárszolgálat vezetőjének. Az alezredes tüzetesen végigolvasta, majd így szólt:

– Hickey százados már várja a tiszti klubban. Ő fogja eligazítani.

– Köszönöm – mondta Arthur, tisztelgett, és megkeverte a futárt.

– El nem tudod képzelni, mennyire örülök, hogy holnap nem nekem kell bumliznom Budapestig, aztán két nap múlva ugyanazon a keskeny országúton vissza ide. Halálra unom magamat útközben. Amikor elénk kerül egy lovas szekér vagy egy traktor, csak lépésben tudnánk haladni, ha a sofőr nem előzné le. Ilyenkor télen hagyján, de tavasztól őszig a fenébe kívánom az egészet.

– Te már megszoktad, hogy rábilincselik a csuklódra az aktatáskát, de mit szóljak én? Majd megütött a guta, amikor a főnököm kijelentette, hogy addig nem enged vissza az ezredemhez, amíg nem bizonyítom be, hogy futárként is megállom a helyemet.

– Én is alig várom, hogy végre visszamehessek az Egyesült Államokba. Már egy éve ingázom Graz és Budapest között azzal az átkozott postával. Egyfolytában azt mondogatom magamnak, hogy ezért aztán fölösleges volt négy évig a West Point akadémián tanulni. Bármelyik közlegény el tudná vinni a táskát, nem?

– Engem is olyan vacak helyre osztottak be, hogy időnként előnt a méreg.

– Sajnos, nem mi választjuk meg, hol szolgálunk. De térjünk a tárgyra! A sofőr ismeri az útirányt. Nem Bécs felé fogtok menni, hanem innen nem messze, Rábafüzesnél lé-

pitek át a határt. Ott sokkal kisebb a forgalom, mint Hegyeshalomnál. A fiatal határőrök már jól ismernek bennünket. A két parancsnok jól beszél németül. Add át nekik a nevemben ezt a csomag kávét, és mondd meg, hogy üdvözlöm őket!

– Nagyon szívesen megteszem.

– Egy tolmács is megy majd veled. A Balaton mentén majdnem minden bortermelőt ismer már. Ha szereted a bort, kérd meg, hogy Csopakon vegyen neked egy demizsonnal! A csárdában egyél te is egy jó magyaros ebédet! Most pedig gyere, bemutatlak a többieknek. Biliárdozni akarsz inkább vagy kártyázni?

– Ha szükségetek van egy negyedik játékosra, akkor szívesen bridzseznék.

– Mindjárt keríték neked három partnert.

A többiekkel való beszélgetés feledtette Arthurról a nyomasztó gondolatait, de amikor a tiszti szálláson nyugovóra tért, nem jött álom a szemére. „Ha a laktanyában hagyom, hogy az az elmeháborodott légionista agyonlője Bresseurt, akkor nem sebesülök meg, és már régen szolgálatvezető lennék az Emin erődben. Milyen csodálatos lett volna az életem! Nem úgy, mint most. Igaz, akkor nem ismerem meg Micit”, gondolta, mielőtt elszenderedett.

Másnap reggel hétkor indultak, és hamar elérték a határt.

– Majd figyelje meg a magyar sorompót! – mondta a tolmács. – Betonnal töltött kétszázas acélcső. A vasbeton alapzata mindent kibír. Csak tankkal lehetne áttörni rajta.

– Miért van szükség ilyen erős sorompóra? – kérdezte Arthur.

– Mert egy teherautó nemrég áttörte a közönséges sorompót Hegyeshalomnál. Húszan voltak rajta, és mind a húsznak sikerült átszöknie Ausztriába. Képzeld, az egész országot körülvették olyan magas drótkerítéssel, amilyen a német koncentrációs táborok körül volt! Ráadásul a kerítés tövébe állítólak még taposóaknákat is tettek. Mindenki

börtönben érezheti magát. Örök hálával tartozom istennek, hogy a nagyszüleim kivándoroltak Amerikába az első világháború után. Nem tudom, hogy most mit tennék, ha itt maradnak.

Amikor az autó megállt a határ magyar oldalán, odalépett hozzájuk egy fiatal tiszt, és németül üdvözölte őket. Arthur átadta a csomag kávéját. A hadnagy lepecsételte az iratokat, és megkérdezte, hogy nem kérnék-e egy jó erős feketét. A síkos útra hivatkozva nem fogadták el a meghívást, inkább továbbindultak. A csopaki csárdánál viszont pihenőt tartottak. A tolmács vett egy demizson bort, Arthur pedig, aki szentül meg volt győződve, hogy nem hagyja el élve Magyarországot, evett egy nagy tányér gombalevest csipetkével, aztán véres hurkát, májas hurkát, valamint sült kolbászt tört burgonyával meg csalamádéval, végül pedig almás pitét. „Az elítéltek is finom ebédet esznek a kivégzésük előtt”, bizonygatta magának.

Egy óra után értek Budapestre. A követség hátsó kapuján keresztül egyenesen a garázsba hajtottak. Arthur a titkárságon leadta a postát, majd jelentkezett Corbelnél. A katonai attasé nem jött rá, hogy ugyanaz a fiatalember áll előtte, aki egy éve kiszőkített hajjal meg bajusszal sántikált be az irodájába.

– Üdvözlöm – szólta az ezredes. – Mielőtt visszamegy Ausztriába, szeretném felhívni a figyelmét néhány dologra. Ha el akarja hagyni az épületet, öltözzön át! Az egyenruhát csak hivatalos alkalmakkor viseljük. Ugyanakkor számítsen rá, hogy mihelyt kilép a kapun, két titkosrendőr azonnal a nyomába ered. Ha igazoltatnák, az útlevelével együtt ezt is mutassa meg! – mondta Corbel, és átnyújtotta a diplomata-igazolványt. – Viszont eszébe ne jusson magával vinni a fegyverét, mert annak rendkívül kellemetlen következményei lehetnek!

– Ezek szerint nem lehet észrevétlenül elhagyni a követség épületét? – kérdezte Arthur.

– Csak akkor, ha valaki lemászik a csatornába. De ezt még senki sem kísérelte meg. Mi már megszoktuk, hogy mindenhova elkísérnek. Bizonyos mértékig nem rossz, mert legalább a részek nem háborgatnak. Egyéb kérdése vagy valamilyen kérése nincs?

– De igen – mondta Arthur. – Szeretnék vételezni kétezer forintot a kiadásaimra.

– Biztos, hogy ne adjak többet? Azt ugyanis már nincs jogom megkérdezni, hogy mire kell: meg akar valakit vesztegetni, vagy fel akar szedni egy drága nőt?

– Köszönöm, kétezer forint elég lesz.

– Tessék! – mondta Corbel, és kivette a fiókjából a pénzt.

– Megmondaná, hogy mikor érkezett a két rejtjeles telefonüzenet? – kérdezte Arthur.

– Mindjárt kiderítem – mondta Corbel, és felhívta a titkárságot. – Balogh Henriettát vasárnap délelőtt fél tíz előtt öt perccel keresték, Kardos Ferencet pedig reggel háromnegyed hatkor.

– Köszönöm. Kaphatok egy levélpapírt meg egy borítékot? – kérdezte Arthur, majd leült a tárgyalóasztalhoz, elővette a tollát, és elkezdett írni.

Amikor elkészült, leragasztotta, majd megcímezte a borítékot, és átnyújtotta Corbelnek.

– Arra kérem, hogy a következő diplomáciai postával juttassa el ezt a levelet Münchenbe Bronson őrnagy úrnak.

– Rendben. Most pedig menjünk fel a harmadik emeletre! Megmutatom a szobáját. Szeretném azonban felhívni a figyelmét, hogy vendéget nem fogadhat – mondta Corbel.

– Eszemben sincs. De ha éjfélig nem érek vissza, legyen szíves jelentse Astor ezredes úrnak!

– Csak nem fél, hogy elrabolják? – kérdezte Corbel.

– Minden eshetőségre számítani kell – válaszolta Arthur.

Amikor magára maradt, gyorsan kivette a bőröndből a bársonynadrágját, a sportzakóját, a kockás szövettel bélelt

ballonkabátját és a kívül zöld, belül barna vadászkalapját, majd átöltözött. Az iratait betette a zakója belső zsebébe, és a figyelmeztetés ellenére zsebre vágta kis méretű pisztolyát. „Lehet, hogy Sáfár tényleg csak délután öt órára ér a kávéházba, de jobb, ha máris elindulok, hogy bőven legyen időm lerázni az ávosokat,” határozta el. Mivel emlékezett rá, hogyan szabadult meg Nash a titkosrendőröktől, éjszaka újabb trükköt agyalt ki. Tudniillik attól tartott, hogy ugyanazzal a csellel nem lehet még egyszer átverni őket.

Ahogy kilépett a követség kapuján, a közelben várakozó két férfi, az egyik bőrkabátban, a másik viharkabátban, valóban a nyomába eredt. Arthur a Szabadság térről átment a Kossuth térre, majd szép lassan elindult a Kossuth hídon. A viharkabátos férfi sietős léptekkel elhaladt mellette, a bőrkabátos viszont mögötte maradt. A híd közepén Arthur megállt, és a korlátra könyökölve úgy tett, mintha a Dunát nézné. A bőrkabátos is megállt, és a folyót figyelte. Kisvártatva Arthur folytatta útját. A bőrkabátos szintén. Arthur hirtelen megfordult, és elindult a Kossuth tér irányába. Amikor odaért a bőrkabátos mellé, a férfi hátat fordított, és a Lánchidat nézte. A pesti hídfőnél Arthur megfordult, de szembetalálta magát a viharkabátos férfival. Ezért körbesétálta a Parlament épületét, és csak utána ment vissza a hídra, majd át Budára. Egy darabig a felső rakpartról figyelte az Országházat, miközben többször ránézett a karórájára. Végül átment az Anna templomhoz, és a virágárustól vett egy csokor fagyöngyöt. A kilences villamos megállója felé menet látta, hogy a két ávos a sarkon várakozik. Arthur megvárta a villamost, és a járdáról lelépve úgy tett, mint aki fel akar szállni. Ekkor a bőrkabátos hátralépett, a viharkabátos viszont Arthur elé vágott, és felszállt a villamosra. Amint észrevette, hogy Arthur nem mozdul, leugrott a mozgó járműről, és a társával együtt elsétált a templom irányába. Arthur megvárta a következő villamost, majd odalépett az egyik leszálló utashoz, mondott valamit az idős hölgynek, és átnyújtotta a kis csokrot. Eközben a

villamos elindult, de Arthur nekiiramodott, és felugrott a kocsni nyitott peronjának a lépcsőjére. A két ávos már semmit sem tehetett. Arthur a Lánchídnál leszállt, majd megkeverte az ötös autóbussz megállóját, és a következő busszal elment a körútig. A Dohány utca sarkán beült a Híradó moziba, fél ötkor kifordította a kabátját meg a kalapját a nézőtéren, és elgyalogolt a Baross utcáig. Mire odaért a kávéházhoz, Sáfár már a kirakatüveg melletti asztalnál kávézott. Arthur rögtön megismerte a kék-fehér csíkos nyakkendővel viselő férfit, de a biztonság kedvéért az előírásoknak megfelelően köszöntötte:

– Jó estét, Miki bácsi.

– *Jé, te vagy az, Tihamér? Ötszáz éve nem láttalak* – válaszolta Sáfár.

– *Hogy van Helga néni?*

– *Jól van, de az izületei fájnak.*

– Mi történt? – kérdezte Arthur, miután helyet foglalt az asztalnál.

– Nem mesélte Sanyi?

– Mit kellett volna elmesélni?

– Hogy múlt kedden odaadtam Nándornak a januári pénzt, és megkértem, hogy ezen a héten csütörtökön jöjjön el megint, mert akkor egy összegben fogja megkapni a következő hat hónapra szóló ellátmányt.

– Mikor jött ide ez a Sanyi?

– Nándor után körülbelül egy órával.

– Akart valamit? – kérdezte Arthur.

– Igen. Hogy sürgősen hívjam ide Nándort, mert minél előbb meg kell beszélni a további részleteket. De amikor mondtam, hogy nem tudom a kódját, megígérte, hogy csütörtökön ő is eljön, és majd itt beszél vele – mondta Sáfár.

– Miért lenne jó, ha az ellenállók fél évre előre megkapnák a pénzüket? – kérdezte Arthur.

– Mert mostantól kezdve a cég a Szovjetunióból rendeli az alkatrészeket, és megszűnik a kapcsolat az amerikaiakkal – magyarázta Sáfár.

- Ezt is elmondta Sanyinak?
- Persze. Erről sem beszélt? – kérdezte Sáfár.
- Ne vicceljen velem! Most hallok először erről a Sanyiról. Halvány dunsztom sincs, hogy ki az. Az egyik ávos tiszt nyilván megszerezte a maga kódját, és idejött. Ezek szerint valaki elárult minket – mondta Arthur.
- Lehet. Ugyanis éppen ma délelőtt hallottam, hogy az ávosok nemcsak az ellenállók csoportjáról tudnak, hanem arról is, hogy az amerikaiak küldik nekik a pénzt meg a felszerelést, sőt azt is tudják, hogy az amerikai parancsnok egy magyar származású arisztokrata.
- Most aztán jól nézünk ki! Ha ez az ávos tudja, hogy itt vagyok, bármelyik pillanatban beállíthat.
- Ne haragudj! Nem akartalak bajba keverni benneteket. Sanyi végigmondta az összes jelszót, így szentül meg voltam győződve, hogy ti küldtétek. Csodálkoztam is, amikor megláttalak az előbb, mert én nem üzentem neked – válaszolta Sáfár.
- Nem? Akkor most mi lesz? – mondta Arthur.
- Semmi. Ha ez a Sanyi tényleg ávos tiszt, akkor biztonságban vagyunk. Gondolkozz egy kicsit! Hülye lenne letartóztatni minket.
- Miért?
- Mert van annyi sütnivalója, hogy tudja: ha bevisznek, a kihallgatás során elmondom, mennyi pénzt vágott zsebre, és ezt bizonyítani is tudom.
- Csak nem akar holnapután idejönni a pénzzel? – kérdezte Arthur.
- Miért ne jönnék? Épp abból lenne baj, ha nem jelennék meg. Sanyinak nem az a fontos, hogy letartóztasson, hanem az, hogy megkapja a pénzt. Ezért vigyázni fog, hogy a többi ávos se vigyen be.
- Van benne valami. Viszont csütörtökön tegyen úgy, mint aki nem gyanakszik, sőt kérje meg, hogy juttassa el Nándorhoz a pénzt! – mondta Arthur.

– Ellenben jó volna Nándort értesíteni, hogy ne jöjjön ide csütörtökön. Azt is meg kellene neki mondani, hogy kiszálltam az ellenállási mozgalomból.

– Feltétlenül beszélek vele – mondta Arthur. – Engem pedig ne féltsen, nem hagyom magamat élve elfogni!

– Nem félek – mondta Sáfár.

– Isten vele! – mondta Arthur, felállt, és elhagyta a kávéházat.

Az utcán megcsapta az arcát a csípős hideg. Ránézett az órájára. „Még csak háromnegyed hat. Hétre kényelmesen átérek Budára, és időben ott leszek a vendéglőben.” Amíg a villamosmegállóban várakozott, végiggondolta az eddig hallottakat. „Biztos, hogy nem Sáfár az áruló. De ha Sanyi azért kénytelen a kávéházban találkozni Nándorral, mert tényleg nem tudja a kódjait, akkor Nándor sem árult el bennünket. Ezt azonban még ki kell deríteni. Viszont ha egyikük sem áruló, akkor csakis valamelyik amerikaitól kapták meg az ávosok Sáfár kódjait. Akárki legyen az, nem értem, hogy miért csak Sáfár kódját adta meg az ávosoknak? Akárhogy is áll a dolog, csupán órák kérdése, hogy mikor gyűjtik be az ellenállókat.”

Arthur már messziről látta, hogy az emberek kisebb csoportokba verődve álldogáltak a Makk hetes előtt. Amikor odaért, valaki megérintette a vállát. Ösztönösen megmarkolta a pisztolyát, majd hátrafordult.

– A kerületi snapszlibajnokság miatt vannak itt ilyen sokan – szólt Nándor. – De ne menjünk be! Néhány ávos már benn leselkedik. Inkább sétáljunk egyet! Itt a hegyoldalban nyugodtan beszélgethetünk.

Mihelyt elindultak, Arthur lopva hátranézett, és látta, hogy két bőrkabátos követi őket.

– Ne ijedj meg, az én embereim! – mondta Nándor. – Egyébként azért üzentem, hogy megmondjam: végünk van.

– Tudom. Most találkoztam Sáfárral, és mondta, hogy az ávosok tudnak az ellenállási mozgalomról.

– Sőt, már el is kezdték felszámolni. Három embert már letartóztattak, hatnak pedig nyoma veszett. Attól tartok, hogy hamarosan Sáfárt is beviszik, és aztán mindent kivernek belőle. Rólam is tudnak. Nem merek hazamenni, mert a házunk előtt táboroznak már napok óta. Pénteken már dolgozni sem mentem, mert félek, hogy a Keleti pályaudvaron is várnak rám. Előbb vagy utóbb felgöngyölítik az egész csapatot.

– Mik a terveid? – kérdezte Arthur.

– Akinek lehet, megüzenem, hogy próbáljon meg kijutni nyugatra. Bár szerintem csak egy-két bajtársunknak fog sikerülni. Kilencven százalékos veszteségre számítok – magyarázta Nándor.

– Ki hallott már ilyet? Egy parancsnok ebbe nem nyugodhat bele – mondta Arthur.

– Miért? Az oroszok mindkét világháborúban ekkora veszteséggel számoltak.

– Nem érdekel. Ez az ő dolguk. Én megszoktam az ezredemnél, hogy senkit nem hagyunk hátra. Még a halottainkat is magunkkal visszük. Sajnos, azokon már nem tudok segíteni, akiket elkaptak. De mint a magyar ellenállási mozgalom parancsnoka kijelentem, hogy a többieket nem hagyom cserben – mondta Arthur, majd nyomban előadta a tervét.

– Dicséretedre legyen mondva, nekem ez nem jutott az eszembe. Végrehajtjuk – ígérte Nándor, és haptákba vágta magát.

– Akkor most elköszönök – mondta Arthur.

– Majd elkísérlek az embereimmel, nehogy útközben valami baj érjen. A villamoson azonban úgy teszünk, mintha nem ismernénk. De ha valaki el akar kapni, közbelépünk.

– Köszönöm.

Arthur gond nélkül eljutott a követségre. Mihelyt belépett a kapun, fellélegzett. „A végén talán mégis élve jutok ki Magyarországról,” gondolta, miközben felment a harmadik emeletre. Első dolga volt megfürödni, ezért gyorsan le-

vetközött. Csak akkor vette észre, hogy az idegességtől teljesen átizzadta az ingét meg az alsónadrágját. „Az biztos, hogy elárulták az ellenállási mozgalmat. Minden jel arra mutat, hogy valaki kivette a jelentéseket a müncheni főparancsnokság pánccsaszekrényéből. De kicsoda?”

Másnap reggel Arthur küldött egy rejtjeles rádióüzenetet Bronsonnak. Ebben arra kérte, hogy amíg nem ér vissza Németországba, zárolja a magyar ellenállókra vonatkozó jelentéseket, mert a müncheni hírszerző és kémelhárító osztályról valaki beárulta Nándorékat az ávosoknak.

Tíz óra körül Arthur már indulásra készen állt, amikor megszólalt a telefon.

– Csak délre készül el egy fontos dokumentum, ezért addig nem állíthatjuk össze a diplomáciai postát – közölte Corbel.

– Nem baj – felelte Arthur, és áldotta az eget, mert egyébként is minél később akart a határra érní, hogy a szöktetéssel kapcsolatos terve sikerüljön.

– Különben az előbb kaptál egy levelet. Mindjárt felküldöm – mondta Corbel.

Arthur felbontotta a Roger Lavigne százados úrnak szóló borítékot, és az aláírást kereste. Döbbenet látta, hogy gyerekkori barátja küldte a következő pár sort:

Kedves Arthur! Nagyon örülök, hogy végre sikerült a nyomodra bukkannom. Jó lenne találkozni. Rengeteg mesénivalónk van. A címem a régi, a telefonszámom: 333-222. Hívjál fel! Ölel Gémesy Gyula

„Most mitévő legyek? Ha tudja, hogy én készítettem fel a magyar partizánokat, akkor már tegnap letartóztatott volna, hiszen magas rangú ávos tiszt lett belőle. Vagy épp így akar törbe csalni? A rendszer odaadó hívei szemrebbetés nélkül teljesítik a kötelességüket. Vagy figyelmeztetni akar, hogy minél előbb hagyjam el az országot, különben neki kellene engem kihallgatnia? Hiszen akkor a szeme látára halnék meg a ciántablettától. Viszont elképzelhető, hogy semmiről sem tud, és valóban csak beszélgetni akar.

De ha megtudnák a felettesei, hogy találkozott a magyar ellenállási mozgalom amerikai parancsnokával, bajba keverném, sőt a vesztét okoznám, mert hazaárulásért halálra ítélnék. A legjobb, ha nem hívom fel. Kérdés persze, hogy mit tennék, ha Németországban a kezembe kerülne mint KGB ügynök. Jobb nem gondolni rá,” töprengett Arthur, viszont a levelet magánál tartotta.

Délben megkapta a diplomáciai postát tartalmazó akatatkát, a tolmáccsal meg a sofőrrel lement a garázsba, majd útnak indultak. Az agárdi vendéglőben csak egy-egy kaszinótojást ettek, mert Arthur azt javasolta, hogy megint Csopakon tartsanak pihenőt, és abban a csárdában vacsorázzanak, ahol előző nap ebédeltek. Székesfehérvár határában viszont megkérte a sofőrt, hogy tegyenek egy kis kitérőt, mert szeretne körülnézni a belvárosban. Ott azonban eltévedtek, és kénytelenek voltak megkérni az egyik cukrászdában a pincérnőt, hogy magyarázza el, hogyan jutnak vissza a balatoni műútra. A csopaki csárdában éppen megrendelték a marhapörköltet galuskával és ecetes uborkával, amikor a mellettük lévő asztalhoz leült egy motoros ruhát viselő férfi. A kék bukósisakját letette a kockás abroszra, majd kért egy kávét a felszolgálótól. Arthur felsóhajtott. Ugyanis abban állapodott meg Nándorral, hogy az egyik embere majd így jelzi, ha az ávosok nem követték őket.

Már javában elhagyták a csárdát, amikor Jawa típusú piros motorkerékpárján elszáguldott mellettük a kék bukósisakos férfi. Ahogy közeledtek Körmendhez, megint felbukkant a motoros. Ökölbe szorított bal kezét a feje fölé emelte, majd leelőzte a kocsit.

– Maradjon mögöttem! – kérte Arthur a sofőrt.

Már messziről látszott, hogy a *Határsáv, belépés csak engedéllyel* feliratú tábla alatt egy oldalkocsis motorkerékpár várakozik, mellette pedig fényvisszaverő tárcsával megállásra szólítja fel őket a két rendőr. A kék bukósisakos férfi leállította a motorkerékpárját, és rágyújtott egy cigarettára.

Az egyik rendőr odalépett Arthurék kocsijához. Arthur letekerte az ablakot, és kiszólt:

– Hogy vagy, Nándor? Remélem, minden simán ment.
– Szerencsére. Amikor a két rendőr igazoltatni akart bennünket, se szó, se beszéd mindkettőt lefegyvereztük, aztán elvettük tőlük a köpenyüket meg a sapkájukat, majd megkötöztük őket. Most ott vannak a teherautón a többiekkel együtt. Géza meg én majd a rendőrség motorkerékpárjával megyünk a határig, mintha vigyáznánk az autótokra.

– Nem lesz ebből baj?

– Bízd ránk!

– Katonaszerencsét! – mondta Arthur, feltekerte az ablakot, majd odaszólt a sofőrnek: – Indulhatunk.

– Százados úr jobban beszél magyarul, mint én. Csak nem a CIA-nak dolgozik? – kérdezte a tolmács.

– Ez nem a maga dolga.

– Viszont számíthat ránk. Van nálunk fegyver.

– Köszönöm.

A határállomás előtt körülbelül száz méterrel, ott, ahol megszűnt a jegenyesor, Nándorék hirtelen megálltak az oldalkocsis motorkerékpárral. Arthurék szintén. A mögöttük haladó teherautóról leszállt vagy húsz felfegyverzett férfi és előrefutott. Ekkor a három jármű ismét elindult. A határsorompónál szolgálatot teljesítő három fiatal határőr meglepődött az oldalkocsis motorkerékpár láttán, de nem merték igazoltatni a rendőregyenruhát viselő két férfit. Az amerikai autó láttán viszont kijött az épületből egy hadnagy, hogy elkérje az útleveleket. Arthur viszont előhúzta a pisztolyát, és így szólt:

– Ne mozdulj, ha kedves az életed!

Ekkor a három géppisztolyos határőr közül kettőt Nándor meg a társa egy-egy pisztolylövéssel leterített. A harmadik rögtön magasra emelte mindkét kezét. Ezután Nándor bedobott egy kézigránátot az épület ablakán, majd intett az embereinek. A közel húsz fegyveres előbb vérontás nél-

kül megadásra kényszerítette a bent tartózkodó hús határ-
őrt illetve fináncot, majd felnyitották a sorompót.

– Add csak ide te is az oldalfegyveredet, aztán mehetsz,
ahová akarsz! – mondta Arthur a hadnagynak.

– Hát itt meg mi a franc történik?

– Semmi, csak az ismerőseim mindjárt átmennek
Ausztriába – válaszolta Arthur.

– Vagy úgy? Akkor én is velük tartok, mert kiherél-
nének a feletteseim, ha maradok.

– És az útleveleinket ki pecsételi le?

– Pecsételje le a rosseb! Nesze, itt a pecsétnyomó!
Intézd el te, ha neked az annyira fontos! Engem most már
hagyjatok békén az ilyen hülyeségekkel – mondta a had-
nagy.

Mihelyt visszamásztak Nándorék a teherautóra, a jármű
elindult a szabad világot jelentő Ausztria felé. A hadnagy
vezetésével a lefegyverzett határőrök meg fináncok derék-
szíj, fegyver és rohamsisak nélkül, libasorban, mint a hadi-
foglyok, a nyomukba eredtek. Az amerikai autó még nem
érte el az osztrák határt, amikor Arthur ültében hátrafordult,
és a hátsó ablakon keresztül látta, amint két lovas szekér
nagy sebessen közeledik a sorompóhoz. „Vajon hány ember-
nek sikerül még átszöknie?”, futott át az agyán.

Ahogy átértek Ausztriába, Arthur kiszállt a kocsiból, és
odalépett Nándorhoz.

– Százados úr, alázatosan jelentem – mondta Nándor, –
a parancsot veszteség nélkül végrehajtottuk. Huszonhat
szabadságharcos, tizennyolc hozzátartozó és huszonnyolc
egyéb személy épségben megérkezett.

Ebben a pillanatban ért oda a két szekér. Az egyiken
két férfi, a másikon egy idősebb nő meg egy fiatal fiú ült.

– Helyesbíték. Harminckét egyéb személy – mondta
Arthur.

– Harminchárom – mondta Nándor, és a biciklivel
közeledő fiatalemberre mutatott.

– Annál jobb. Nagyszerű munkát végeztetek – mondta Arthur.

– Köszönöm.

– Sok szerencsét! – szólt Arthur, majd tisztelgett, és visszaült a kocsiba.

Az osztrákok üdvözölték az újonnan érkezetteket, majd megkérték őket, hogy másszanak fel a teherautóra, és elindították őket Grazba.

A főparancsnokságon lecsatolták a bilincset Arthur csuklójáról, és elvették tőle az aktatáskát. Már alig állt a lábán, amikor felért a vendégszobába, jó darabig mégsem tudott elaludni. „Lehet, hogy ugyanaz a személy árulta el az ávosoknak az ellenállókat, aki megmondta Gémesy Gyulának az álnevemet?” Másnap reggel sem hagyta nyugodni a gondolat. Rosszkedvűen szállt fel a vonatra, és alig várta, hogy Bronsonnal kiderítse, ki a kettős ügynök Münchenben.

– Hallom, nincs túl rózsás helyzetben a magyar ellenállás – kezdte Bronson, amikor a pályaudvar mellett beültek az autóba, és elindultak a városszéli villa felé.

– Annak aztán befellegzett!

– Öszintén szólva számítottam rá, hogy előbb vagy utóbb valaki beleköp a levesetekbe. Pedig hamar egyenesbe kerültetek, és az egész csak fillérekbe került.

– Viszont minden jó, ha a vége jó: több mint hetven embert sikerült átjuttatni az osztrák határon. A jelentésemben majd részletesen leírom, mi történt.

– Nagyszerű – szólt Bronson. – Majd holnap elmeséled a részleteket. Aztán én is beszámolok róla, hogy mit intéztem. Ebédnél találkozunk.

Arthurnak zúgott a feje, majdnem összeesett a kimerültségtől, mégsem jött sokáig álom a szemére. Hajnal felé azonban elszenderedett, és csak késő délelőtt tért magához. Gyorsan rendbe szedte magát, és lement a földszinti étterembe.

– Már egészen otthonosan mozogsz a házban. Lassan kiírhatjuk a kapu mellé, hogy itt lakik Roger Lavigne százados – mondta Bronson.

– Vagy azt, hogy Arthur DeVendt.

– Hogyhogy?

– Ezt tegnapelőtt a gyerekkori barátom juttatta el az amerikai követségre – szólt Arthur, és elővette Gémesy Gyula levelét.

– Nem értem. Hogyan tudta meg az álnevedet? – kérdezte Bronson, amikor megnézte a borítékon a címezést.

– Az árulhatta el, aki leleplezte a magyar ellenállókat. A barátomból ugyanis magas rangú ávós tiszt lett – mondta Arthur.

– Szerinted ki az áruló? – kérdezte Bronson.

– Nem tudom, de azok közül lehet valaki, akik a hatáskörüknél fogva megnézhetik a „B” meg a „C” jelentéseket.

– Jól gondolod – mondta Bronson. – Szerda reggel, miután megkaptam a rejtjeles rádióüzenetedet, Curzon tábornok úrral azonnal kikértük a magyar csoport dossziéját. Kíváncsiak voltunk, kinél voltak utoljára a borítékok. A keltezésből láttuk, hogy a közelmúltban Astor mindegyiket felbontotta. Ugyanakkor észrevettük, hogy szórén-szálán eltűnt az a boríték, amelyben Nándor kódja volt. Tehát egyértelmű, hogy Astor Nándor kódja nélkül kapta meg a dossziét. Mint utóbb kiderült, az irodisták tévedésből a cseh csoport dossziéjába tették ezt a borítékot.

– Ezek szerint Astor az áruló – állapította meg Arthur.

– Úgy, ahogy mondod. Curzon először nem hitte el, de Nash rögtön kifaggatta Astor sofőrjét. Így tudtuk meg, hogy valahányszor eljöttek Münchenbe, visszafelé mindig betértek az egyik tanyára. A sofőr szerint Astorra legalább egy órát várt mindig a kocsiban. Még aznap délután körülvettük a tanyát, és behatoltunk az épületbe, és találtunk egy adóvevő rádiókészüléket. Az ott tartózkodó három ukránt rögtön letartóztattuk, és azóta is vallatjuk őket. Tegnap Curzon

telefonált Astornak, és közölte, hogy azonnali hatállyal felmenti a beosztásából. Aztán elrobogott Pfarrkirchenbe, hogy letartóztassa, de mire odaért, az alezredes föbe lőtte magát. A búcsúlevelében azt írta, hogy tüdőrákja van, és nem akar sokáig szenvedni.

– Valóban erős dohányos volt, és folyton köhögött – jegyezte meg Arthur.

– Szerintem nem akarta, hogy mint kettős ügynököt hadbírótság elé állítsák és kivégezzék.

– Valószínűleg – mondta Arthur. – Ezek szerint a Sanyi néven bemutatkozó ávós azért kérte Sáfártól Nándor kódját, mert Astor nem tudta elküldeni Münchenből. És azért akart visszamenni a kávéházba akkor, amikor Nándor megkapta volna az ellenállók hat havi járandóságát, hogy letartóztassa.

– Napnál világosabb, hogy Astor volt az áruló. Emiatt az egész különítményt fel kell számolni – jelentette ki Bronson. – Curzon tábornok úr téged fog megbízni ezzel a feladattal, de a részletes parancsot majd tőle kapod meg.

– Bárcsak minden kívánságom ilyen hamar teljesülne – mondta Arthur. – Amikor itthagyt bennünket Kézdy, és Astor pokollá tette a különítmény életét, azt szerettem volna, ha nemcsak én hagyhatnám ott minél előbb a kémelhárítást, hanem a többiek is. Alig várom, hogy végre az igazi nevemen szólítsanak.

– Egyelőre használja mindenki a fedőnevét, mert a nyilvántartásban úgy szerepeltek. Bár a KGB valószínűleg tisztában van vele, hogy kit hogyan hívtak azelőtt. Viszont Micinek meg Nash-nek már most megmondhatod, hogy mi az igazi neved, és tulajdonképpen ki vagy.

– Köszönöm.

– Egyébként mit írt a barátod a levélben?

– Megkért, hogy hívjam fel. 1944 decemberében láttuk egymást utoljára, és eddig fogalma sem volt, mi lett velem. Szerette volna, ha elmondjuk egymásnak, mi mindenben estünk át az elmúlt nyolc évben.

– Bízunk benne, hogy őszinte volt, és nem akarta a vesztedet okozni! A jelenlegi világpolitikai helyzetben azonban elvileg egymás ellenségei vagytok, ezért jól tetted, hogy nem hívtad fel.

– Én is remélem, hogy a régi barátságunk kiállja a próbát, és eljön még annak is az ideje, amikor nyugodtan találkozhatunk egymással. Addig azonban ugyanolyan rejtély marad a valódi szándéka, mint az, hogy mit tett volna Tatjánával Kézdy, ha a nő nem árulja el a társait – szögezte le Arthur.

– Most induljunk, mert Curzon már vár minket! – javasolta Bronson.

A főparancsnokságon egyenesen a tábornok szobájába mentek.

– Örülök, hogy szerencsésen visszatértél. Bronson őrnagy úr bizonyára említette, hogy milyen tennivalók várnak rád. A részleteket majd máskor megbeszéljük. Most az a legfontosabb, hogy minél előbb előléptesselek őrnaggyá. Gratulálok – mondta Curzon, és átnyújtotta Arthurnak a hivatalos igazolást meg a rangjelzést.

– Köszönöm.

– Az új rendfokozatodat a franciák is el fogják ismerni. Sőt azokat a kitüntetések is, amelyeket a szövetséges hadsereg parancsnokától fogsz kapni. Különben biztos vagyok benne, hogy a franciák is ki fognak tüntetni.

– Kérdezhetek valamit, tábornok úr?

– Igen.

– Előbb vagy utóbb szeretnék megnősülni. Hova adjam be a házassági engedélyre vonatkozó kérelmemet?

– Ha nekünk adod be, a titkárom majd továbbítja a francia hadsereghez. Azt azonban nem tudom, hogy ők mennyi idő múlva hagyják jóvá.

– Köszönöm.

– Sok szerencsét, őrnagy úr.

A folyosón Bronson is gratulált Arthurnak, majd így szólt:

– Gyere, mindjárt átvisszük a papírjaidat a személyügyi előadóhoz, hogy bevezethesse az előléptetésedet. Aztán kérünk valakitől tűt meg cérnát, hogy felvarrhasd az egyenruhára az új rangjelzésedet. És mostantól kezdve nyugodtan tegezz!

– Köszönöm.

– Ha végeztünk, irány Pfarrkirchen, hogy hivatalosan is átvehesd a különítményt. A jövő héten pedig majd elviszem hozzátok a CIA megbízottját, hogy megbeszéljük a továbbiakat – mondta Bronson.

– Milyen továbbiakat? Alig várom, hogy a zuávok egyenruháját viselhessem! – jelentette ki Arthur. – Júniustól már az ezredemnél fogok szolgálni mint valódi katona.

– Csak ne olyan hevesen! Szerintem te nem fogsz többet Afrikában lövöldözni meg lázadókat kergetni.

– Hát ezt meg honnan veszed?

– Amikor tavaly októberben itt járt Brasseur vezérezredes, elkérte a minősítési lapodat, majd Kézdyvel is hosszan beszélgetett. Nem lepne meg, ha a saját törzséhez osztana be kémelhárítónak.

– Miket beszélsz? – kérdezte Arthur.

– Nem viccelek. Úgy emlegetett, mint aki már eldöntötte, hogy melyik európai fővárosban fogsz dolgozni. Ki-jelentette, hogy amióta megmentetted az életét, roppant jó véleménnyel van rólad, de most, hogy elolvasta a minősítésedet, még többre tart. Nem tudtad, hogy ő a NATO kémelhárításának a főnöke?

– Honnan tudtam volna?

– Szóval ne nagyon tervezgesd, hogy újra csapatnál fogsz szolgálni. Legfeljebb már csak akkor, ha tábornok leszel.

– Ez aztán a meglepetés!

Pfarrkirchen felé menet Arthur azon gondolkodott, hogy talán nem is lenne rossz, ha Brasseur irányítása mellett dolgozhatna. „Majd magánúton befejezem a gimnáziumot,

és a végén még igaza lesz Simon őrmesternek: tényleg tábornok leszek. Az első a családban.”

Amint megérkeztek a különítmény épületébe, Bronson megparancsolta Nash-nek, hogy azonnal sorakoztasson fel mindenkit az udvaron. Majd ugyanolyan hivatalos keretek között adta át Arthurnak a parancsnokságot, ahogy annak idején Kézdy tette, amikor megérkezett Astor. Arthur sem mondott hosszú beszédet, csak megköszönte a társaság eddigi jó munkáját. Aztán felment az emeletre, hogy birtokba vegye az új szobáját.

– Megérdemelten léptették elő. Gratulálok – mondta Ella. – De nehogy elkezdjén dolgozni! Már elmúlt négy óra. Menjen inkább haza, és pihenje ki magát!

Arthur felhívta Micit. Megbeszélték, hogy szombat délután találkoznak a Bajor Király szállóban. Otthon első dolga volt megszabadulni a bajuszától. Miután megborotválkozott, elégedetten nézegette magát a tükörben. „Mici nem fog rám ismerni. Mert hogy ezt az átkozott szemüveget sem fogom többé viselni, az biztos!”

Mihelyt meglátta Mici Arthurt, felkiáltott.

– Úristen, Roger! Mi történt? Hova lett a bajuszod meg a szemüved?

– Megszűntek létezni. Ugyanúgy, mint Roger Lavigne.

– Miért? Mi az igazi neved? – kérdezte Mici.

– Gyere, feküdjünk végig az ágyon! Most elmondok mindent.

– Figyelek.

– Ott kezdem, hogy amikor 1937. március első felében szinte megállás nélkül esett az eső Budapesten...

VÉGE